

Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

me`ulefet sapirim

algazi, šelomo ben avraham

Konstantinopel, 1660

[urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11723](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11723)

Red label on the spine of the book.

B
58
Al

1450

1921 VIII

מסלול וינה סלובאקיה
מאז

מסלול וינה סלובאקיה
מסלול (3+2) סלובאקיה
מסלול - 7 סלובאקיה
מסלול - 7 סלובאקיה

א במוס עמרי מימי ילדותי
 חי ולאשר בנילי הויה הלום

ספר

מעלפת ספירים

אשר
 אסף וקבץ ותקן וקדר הרב המובהק חסיד
 ועליו כמה לר שלמה אלגאזי ז"ל:
 הכיטו וראו תועלותיו כי רבים ונכבדים המה אשרי הגבר
 יקרא בו מדי יום ביומו לבא לידו מעשה והוכא אל הדפוס
 לכתסת דרושת יחידו סגולה מהחכרה הקרוסה ז"ע
 המחזיקי ידי לומרי התורה בטיובת הבקיא' אשר באזמיר
 ז"ע כאשר מבואר בהקדמתם הכתובה אחרי הדף ישלם
 ה' פעלם אכ"ר :

כרפס בקושטאנדינה רכתי

קמת מלך רב תפת מעסקת ארוכנו האדור העלך הגדול

שולטן מחמד

ירוס הודו אכ"ר

שנת התך לינורס

היות כעל סלפוס וכניית אברהם ככ"מ ירויא גבאי כף נחת יכ"ו א

11.378

שמואל הנביא (פרק יא, פסוק י"ג)

(Lodner: no other copy known)

אמר
דאית
זאמר
תמיכ
כוספ
ידע
הכונ
בעת
וכפ
היה
במש
הרב
אלק
זנת
חבר

UNIVERSITÄT POTSDAM
Universitätsbibliothek

656f

אמר הקטן זה הקונטרס הלא הוא במוס עמרי מימי ילדותי
 אשר סדרתי להדריך את עצמי ולאשר כגילי הגם הלום
 דאיתי אחרי כי אם נתן הספר אל אשר לא ידע ספר לאמר קרא
 ואמר אקרא כי זה כל האדם ידעו את ה' למקטנם ועד גדולם מפלאות
 תמים רעים וקראתיו מעולפת ספירים להיות הדברי ספירים לקישים
 כוספר הווהר על דרך הפשט וחלקתיו לג' עמודים תורה עבודה ג' בהם
 ידע האדם מעלת ה' הברך והמלאכים והאבות והצדיקים ומעמי
 המצות ומעלת השבת ויט ועניני הנפש שכרה וענשה ומה יעשה בה
 בעת הפטירה לבעבור יוסר האדם ומעלת ג'ע וניהנם וע'ב ותשובה
 וכמה רמזים והלקתיו לשלשים ימי החודש על סדר תפוחי זהבולא
 היה בדעת להוציאו כי מלאכה היא ע' שקם החייר הגדול עוסק
 במצות ההפס השלם במהר **שלמה** עזרא נרולוכות
 הרבים ונתן בלב ההברים גבירים אבירים כבירים אנשי חיל יראי
 אלקים חברי הבקיאות ש' ק'ק פינטויע'א להרפיכו גם המח קמו
 זנתעודו ונזכה רוחם כיד ה' הטובה עליהם והמה מבני עליה .
 חברותא כלפי שמיא המציאו לכסף מוצא על כל מוצא פי' עליהם
 יהיו בה מעתיר ול על ול

שלמה אלגאוי:

היום שקחתי מצאתי ראיתי חמדה גבוהה מרגלית טובה
 ספר הכותן אמרו שפר קטן הכמות ורב האיכו' הנמא
 בבית גנוז הרב המובהק המסדר ינו מונח בקרן זוית לסבה
 כי קצור קצרה ידו ולא יוכל להעלותו על מזבח הדפוס כי
 הכסף נכסף ביומי שלמה ומאומה בידו כי תם הכסף וכלי זהב
 ושמלו זהבים מעביר ולבנ"ס להדפסת שאר ספריו הנחמדים
 ואין הקומץ משביע ולסבה זו עדין לא נבמר ספר שמע שלמה
 ואני בראותי התועלת הנמשך לכל עם בני ישראל ובפרט
 למהדרין מן המהדרין השבים אל ה' בכל לבב חצני נעדרתי לפני
 כחלמים שמתני ועסאלופי ומיודעי חכרו מקשיבי לקולי דברתי
 ה' ויחידו סגולה מהחברה הקדושה הנזכרת וענותם תרבוני
 שהקדומו עשית לשמועה ונתנו לכסף מונח בתורת הלואה כל
 הצורך להדפסת הספר המפואר הזה וכונתם רצויה שהי' לזכו
 בו את הרבים זכות הרבים תלוי בס' ישלם ה' פעלם בבני תי
 ומזוכי ויזכו לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו אכיל.
 וטרם אכלה לדבר הנה שפתי לא אכלא לפני אל אוחילה
 יאריך ימיו בטוב ושנותיו כנעימים לאהובי קירות
 לבי הנכון ונעלה כה' אבררה גבאי בעל הדפוס ינו
 כי מלאכתו רבתה היא ועושה אותה מאהבה לשש ולא הפיל
 מדבריו ארצה בכל אשר שאתיו כל ימות היותו פה אזמיר יעא
 ה' ימלא משאלותיו לטובה ויגיעהו לחופה ולבני זכרים עוסקי
 בתורה לשמה ועיני אהובי מר אכיו הזקן רואות אכיל.
 נאם פנתאבק בעפר רגלי החכמים ושותה בצמא את דבריהם
 קטינא ונעורא שלמה בכמהרר' משחן עזרה זלהם.

בס'
 זלילה
 יד או
 קורא
 ובכל
 כמה
 הבה
 מחד
 המל
 בו מ
 המכ
 עמי
 דף
 לו כ
 שהו
 דף
 לבא
 לתנו

עמוד תורה החלק הראשון מעלת א

התורה עם א

בס' בראשית בדף ו' עד כתוב רבי שמעון פתח ואשים
 דברי כפיך כמה יש לו לאדם להסתדל בתורה יומם
 ולילה לפי שה"ב מקשיב לקולם וככל דבר שמתחר' בתורה על
 יד אותו המסתדל בה ה"ב עושה רקיע אחד באותו דבר וה"ב
 קורא להם שמים חדשים שמים מחודשים אמר רבי לעזר מהו
 ובכל ידו כסיתך אמר לו בעת שנמכרה התורה למ"ע באו
 כמה רכבות מלאים עליונים לשרפו בהבל פיהם עד שכסהו
 ה"ב וזהו ובכל ידו כסיתך כו האיש הזה העוסק בתורה והוא
 מחדש בה חדשים ה"ב מכסה על אותו דבר שלא יראוהו
 המלאכי ויקנאו בו מכאן שכל דבר המכוסה מהעין יש תועלת
 בו מהו ולאמר לציון עמי אתה כלומר לאמר לאותם הדברים
 המכונים אשר האדם מחדש בתורה עמי אתה ל תקרו עמי לא
 עמי אומר לו ה"ב אתה שותף עמי מה אני בדכ"ה שמים נעשו
 אף אתה בדכורך עושה שמים :

דף טו עמוד ג' כתוב ושרצו המים בפש חיה כו האדם על
 ידו שיעסוק בתורה שנקרא מים וזכה לנפש חיה להיו'
 לו כשמה קדושה הנקראת חיה ועוף פי' וגם יגיע למלאך
 שהוא עוף ואמר יעומק לרמוז כו לעתיד יעשה כנפיו לכדוקים -
 דף לא עמוד ראשון ללכי בליתי לאברי לא בליתי
 תורה שבכתב נקראת לב ושכ"עפ נקראת פה וזהו
 לבא לפומא לא בלי שהלב שהיא תורה שבכתב לא גילה הסוד
 לתורה שכ"עפ עור שם כו בתורה יש ראש ונוף ולב ופה

א א א א

נאיכרום

זכה
 זכא
 זכה
 כי
 זכה
 דים
 למה
 פרט
 ופני
 ברתו
 רבני
 זה כל
 לזכר
 כי תי
 וחילה
 קירות
 נוס' יכו
 הפיל
 ר' זעא
 בוסקי
 נאם
 כריהם
 זלהם

בַּעֲלַת הַתּוֹרָה יוֹם א'

ואיברים כיוצא בזה יש בישראל מהם ראשי העם דומים לראש
 מהם לעינים וללב כנגד הסנהדרין וזה הוא ללכו גליתו אבל
 לשאר החכמים שהם דומים לשאר איברים לא גליתו
דף סו ע"א כו יותר מועיל העסק בתורה מכל הקרבנות
 שכאמר זאת התורה לעולה למנחה וכו' והדבר צ"ע
 היכי מוכח יותר מהקרבנות ודלמא שקולים
בס' שמות דף ס"ט ע"ב ענין השולחן שאמרו עליו ד"ת הב"ה
 לוקח אותנו שולחן ומשים לחלקו ולא עוד לא קור' לא רב
 ממנא מעלה כל אותם הדברים למעלה ומתעטרים לפני ה"ה
 ומעל' אותו השלח' וכשמעלהו כזרמנו שם ב' מלאכי קדושי' אחד
 מימין ואחד משמאל ואומרים זה השולחן אשר סדר פלוני לפני
 האל יברכו אותו עליונים ותחתונים שיהא מסודר לעולם.
בס' ויקרא דף ג' בפסוק עבדו אתה' בשמחה הקטה כו
 אחר שהחוטא לפני הא' יתב' צריך להיות ברוח נמוכה
 א"כ מה שמחה ורננה ימצאו והשיב כו זה יתקיים כשכית
 המקדש קים כו החוטא מכיוא קרבן ובעת הקרבן הלויס
 משוררים וזהו שמחה ורננה כנגד הכהן המקריב וכזמן הזה
 שאין קרבן יתקיים שמחה ורננה ע"י לימוד ועסק בתורה שאינה
 טורה מתוך עצבות לא מתוך שמחה של מנוה. עוד שם דף ה'
 ע"א וע"ב מסכים רש"י. עשרת הדברות כל אחד ואחד כנגד
 עשרה מאמרות ואמר שלזה רמז כפל הכתוב עשרה עשרה
 הכף בשקל הקדש לומר כו' הדברות' מאמרות בשקל אחד
 הם שנים לטובה: עוד שם עמוד ג' כתב שבח גדול
 לעוסק בתורה שקס בחטו הלילה לפי שבאותה שעה מתעורר

רוח

מעלת התורה יום א' ב

רוח צפון וה'בה משתעשע עם הצדויקים בג'ע ואשרי מי שזוכה
לקום באותה שעה ה'בה שומע לקולו דכתיב היושבת בגנים
חברים וכו' עוד שם דף י"ב ע"ב בשם רעיא מהימנא אמר
בפסו' אש תמיד תוקר על המזבח לא תכבה רמז שאש התור' מי
שלומד בה לא תכבה ודאי דעברה אינה מוכבה תורה עוד
שם דף ל"ג ע"ג התור' נקרא' ברית וה'בה בקרא' ברי' מכל דכתי'
ויזכו להם בריתו עוד שם דף ל"ד בפ' ויקם בו כחסי אמר
מי שעובר על ד'ת התורה עולה ויורדת ורושמת באותו האדם
רושם אחד בפניו כדי שיסתכלו בו עליונים ותחתונים וכלם
מקללים אותו ותנא כל אותם המלאכים הנקראים עיני ה'
זוקפים עיניהם ומסתכלים בפני אותו האיש ומכריזים אזי לנו
בעה"ז אזי לנו בעה"ב עוד שם דף ל"ט ע"ב מי שתאותו
ללמוד בתורה ואינו מוצא מי שילמדהו והוא שוגה באהבתה
לומד בה ומגמגם ואינו יודע כל מלה ומלה שמוציא מפיו
ה'בה שמח בה ונוטלה ונוטעה סביבות אותו הנחל ונעשר
אילנות גדולים מאותם דברים ונקראים ערבי נחל עוד
שם עמוד ד' נמצא כתוב בספרא דאגדתא דבי רב שאע"פ
שהתורה מפיה הגבורה כאמרה מפי עצמו של משה ג"כ כאמרה
ומאי איהו כמו קללות שבמשנה תורה ולכתר ככללו בגבורה
ה'הד משה ידבר זה קולו של משה והאלקים יענינו בקול שהיה
מודה לרבריו עוד שם דף מ"ז ע"ד שצריך ללמוד בליל
השבעות שחסידיהם הראשונים לא היו ישנים בלילה הזאת
לשבי כשהיו נאספים החברים ללמוד עמו כה'ה' ה'ה' ה'ה'
אומר באו ונתקן תכשיטי הכלה קמרה נכונה וכו' לחופה

וכן 2 א ב

ראש
אבל
כנות
צ"ע
ה'בה
א' רב
ה'בה
א' אחד
לפני
נולס
שה כי
נמוכה
שבת
הלוים
מן הזה
שאינה
דף ה'
כנגד
עשרה
ל' אחד
ח' גדול
התעורר
רוח

זכן למדנו כי הלמוד בזאת הלילה צריך בתורה שבע"פ לפי
שביוס יבא התורה שבכתב ואז יתחברו כאחד ואז מכריזים
עליו ואז זאת ברית השכינה אומרת ואז חזי הוא עורך
שם דף מ"ד כפ' לתורה ולתעודה תורה זו תורה שבכתב תעודה
זו שבע"פ

ב"ס במדבר דף ע"ב ע"ד אמר רבי שמעון ז"ל תיפח רוחם
של אותם האומרים שהתורה באה לספר ספורים איכנ
כן"הו אלא סוד הדבר כשם שהמלאכים הם של אש ומלכונם
אש וכשהם משתלחים לבא לעה"ז מתלבשים בלבוש גשמי כדי
שיוכל הארץ להכילם ק"ו התורה שהיא למעלה מהם שבה
נסתכל הבה וברא העולם שכדי שיוכלו בני הארץ לסבול
את התורה הלבוש אותה בלבוש גשמי שהם הספורי המוכנים
להמון העם אמנם לפי האמת אלנו נקראים גופי תורה אבל
בשמות התורה הם סודות עליונות והוא רמז ליון שאינו
מסתמר אלא בקנקן וזהו אל תסתכל בקנקן וכו' עורך
שם דף פ"ב ע"ד בכל ערב שבת כשישראל מקדשין למטה
מתאספים למעלה מחנות מלאכים ומכריזים ואומרים הכינו
כסאות מי רואה חדרה זאת בג' מאות וכו' רקיעים והנשמות
יורדות לנוח על בני אדם ואותה הנשמה אשר כתעסקה יום
שבת בתורה וחידש בה שום חידוש כמה שמחה עושה בה
הבה מאסף לכל המחנות של פמליא שלו ואומר להם שמעו
זה החדוש שחידש בתורה היום נשמת פ' כלם מקשיבים אותו
החדוש וחיות הקדש מתלבשות בכנפיהם ומתרבים מרוב
החדוש עורך שם דף פ"ט ע"ב וע"ג הקשה בכתוב הופיע

מהר

מעלת התורה יום א

דין בעולם הבה מצוה למחבל שלא יפגע בו וזהו רמז בפ"כ
תנור אל עיר ומים רבים אומר הבה למחבל כי תנור אל עיר
לחבל אנשי העיר לא תשחית את ענה שהוא הת"ח שבתורה
שנותן ענה טובה לעם שילמדו בתורה כי ממנו תאכל אינו
חוזר על המחבל אלא הוא ת"ו הנקבה כי ממנו תאכל השכינה
כי אין הבה כהנה בעולם אלא בני שעוסק בתורה ומטעם
זה ואותו לא תכרות כי האדם עץ השדה פו' הת"ח הזה הוא
עץ מאותו השדה הידוע אשר ברכו ה' : עד כאן יום ראשון

יום שני

עוד שם דף ק' ע"א בשם רעיא מהימנא אמר כי קודם
שניתנה תורה כל הדברים שבעולם היו תלוים במזל
ואפי' בני חיי ומזונם אבל אחר שניתנה התורה הוציאה מחיוב
מזל הכוכבים וזה למדנו מאברהם אע"ה שניתוסף בו ה' רמז
לה' חומשי תורה שיקבלו בניו וזהו סוד אלה תולדות השמים
והארץ בהבראם ודרשו ב"הא בראש או באברהם רמז לזכות
התורה שאמר הבה לאברהם בשביל התורה שיקבלו בניך אף
שהמזל מחויב שלא יהיה לך בן תשלוט על המזל וזהו סוד
הא לכס זרע כלו' בשביל ה"הא שהם ה' חומשי תורה תזכה
לזרע נגד חיוב המזל עוד שם דף ק' ג' בשם רעיא
מהימנא איזהו חסיד זה המתחסד עם קונו שקם בחנות
הלילה לעסוק בתורה בשעה שה"ה משתעשע עם הכדוקים
בב"ע ונעשה חבר עמו ולזה נקרא חסיד על שם שהתורה
נקראת תורת חסד וזהו מאמר דוד כי חסיד אנו שהיה קם
קצות לילה לעסוק בתורה וזהו ענין לא עם הארץ חסיד שאם

על

פ לפי
ברייתו
עוד
תעודה
רוחם
ש אינו
לכוננם
מי כדו
ש שבה
לסכול
מוכנים
ה אבל
שאינו
עוד
למטה
ה הכינו
הכשמות
סקה יום
גשה בה
ש שמעו
ים אותנו
ס מרוב
ב הופיע
מהר

מהר פארן שא"ל שחזר הב"ה על כל אומה ולשון והקשה וכו'
לאי זה נביא שבגוי' שאל באותה שעה אם יקבלו הגוים התורה
אם תאמר לכל נביאייהם לא מנינו זה ועוד ק' דה"ל' הופיע
להר פארן וזרח לשעיר והשיב כי הב"ה הלך לס"מ שר שעיר
ואמר לו אתה רוצה שאתן התורה לבניך אמר לו רבשע כל כחי
הוא ע"י החרב וע"י התורה היא מסתלק ממני איני רוצה התורה
לבני תנכה לישראל אמר לו הב"ה עטו בכור ולו אני רוצה
ליתן אמר לו ס"מ רבשע כבר מכר לו הבכורה והודית לו עלות
שנאמר ויברך אותנו מיד אמר הב"ה לס"מ א"כ תן לי ענה היאך
אתן אותה לבני ישראל מיד בא ס"מ ונתן מזיו עצמו החופה
עליו והפשיטו ממנו ונתנו לישראל וזהו זרח הב"ה משעיר ממש
שהוא ס"מ נתן זרוחה למו לישראל וכך הופיע מהר פארן הלך
אצל רהב שר ישמעאל ואמר לו אני רוצה ליתן תורה לבניך
ראה שכתוב בה לא תנאף אמר רבשע תן לבניו של יצחק אמר
הב"ה ישמעאל בכור התחיל השר להתחנן לפניו רבשע הבכורה
יהא של בני יצחק ותן להם התורה וזהו הופיע מהר פארן כי
מפארן עצמו שהוא שר ישמעאל יצתה אורה זו תורה לישראל
עוד שם דף צ"א במעלת מי שמתעסק בעה"ז בלימוד בניו
אמר כי יש היכל ברקיע שעתיד הב"ה לעטר שם את מלך
המשיח ונקרא קן צפור וג' פעמים בשנה הב"ה משתעשע עם
הנדויקים בג"ע מראה להם זה המקום וזהו גם צפור וכו'
אשר שתה אפרוחיה כלו' זה מדבר באותם הנדויקים אשר
בעה"ז נתעסקו בכניהם ושמו אותם ללמוד את מזבחותרך ה'
עוד שם דף צ"ד מעלת הלומד בתורה כי אפי' בשעה שיש

א א א 3 דין

על החסידות ידבר הרי אנו רואים בכל יום ע"ה עושים חסד
 בתב בספר שמות דף כ"ה ע"ב על כן יאמר בס' מלחמות
 ה' את והב בסופה וכי היכן הוא ספר מלחמות ה'
 אלא כך אמרו חכמים כל הנלחם מלחמתה של תורה זוכה
 להרבות שלום בסוף ימיו כל מלחמו התורה הם שלום ומלחמות
 העולם קטטה וחרבן וזהו את והב בסופה כלומר אהבה
 בסוף שאין לך אהבה ושלום חוץ מזה **כתב** בס' בראשית
 דף ו' ע"ב מלת מי רומז לחמשים שערי בינה ויש בה יוד אות
 ראשונה של השם הקדוש ומלת מה רומז לחשבון השם הקדוש
 באותיותיו ובמלואו ויש בה אות ב' של השם הקדוש עוד
 שם כל מי שאומר בתורה דברים שלא ידע על בורין אותו
 הדבר כשנזלה למעלה יוצא לקבל הדבר ההוא איש תהפוכות
 לשון סקר מתוך נקב התהום ומדלג תקן פרסה לקבל הדבר
 שהוא והולך באותו הדבר ועושה בו רקיע של שוא וטם באופו
 רקיע זה האיש תהפכות שם אלף פרסה בזמן א' כיון שזה
 הרקיע של שוא עומד מיד ונשאת אשת זנונים ומתחזקת באותו
 רקיע של שוא ומשתתפת עמו ומשם יוצאת והורגת כמה אפים
 ורעבות וזהו כי רבים חלטים הפילה אותה העון שבוהם להרוב
 כמה רעבות ולכך אמר ר"טבי ע"ה לחבריו הזכירו שלא תוציאו
 מפיכם דבר תורה שלא ידעתם ולא שמעתם מרבותיכם עוד
 שם דף ח' ע"ב למעלת העוסק בתורה בשבועות כי כל ימות
 השנה נקרא הכ"ה לול זועם בכל יום זכיום השבועות שהחתן
 נכנס לחופה נקרא כבוד אל השמים מספרים כבוד ל' עוד
 שם דף כ"ד ע"א ועל רמות הבסא דמות כמראה אדם עליו זו

ד א 1 4 תורה

התורה שבימינו

2
 וזה זכוי
 התורה
 הופיע
 שיעור
 כל כחי
 התורה
 רוצה
 עליו
 היאך
 החופה
 ר ממש
 דן הלך
 לכניך
 אמר
 בכורה
 ארן כי
 ישראל
 ד בניו
 ת מלך
 ע עס
 ר וכו'
 א אשר
 תך ה'
 נה שיש
 דין

תורה שבכתב מכאן למדנו שצריך האדם כפי הדין להיות
 בזה לשים תורה שבכתב על גבי תורה שבע"פ לפי שזה כסא
 לזה עוד שם דף פ' ע"ג כל מי שמשתדל בתורה הוא מקיים
 העולם וכל מעשה בראשית כי כמו שבאדם יש בו איברים
 איברים והכל מתחבר בגוף אחד כן התורה כולם הם איברים
 ופרקים ומתחברים במסכתא אחת עוד שם דף קכ"ח
 ע"ד טעם למה הקדים ברכת זבולון ליששכר והסיב כי זבולון
 ע"ש שהיה כותן לחם לאכול ליששכר קדם לברכות מכאן למדנו
 מי שמחזיק ביד לומדי התורה נוטל ברכות מלמעלה ומלמטה
 ולא עוד אלא שזוכה לב' שולחנות מה שאינו זוכה אחר זוכה
 בעושר בעה"ז וזוכה להיות לו חלק לע"ה **כתב**
 בספר שמות דף כ"ב מעלת התורה שנקראת עז לפי שאין דבר
 בעולם שיסבר כח אומות העולם כמו בזמן שישראל עוסקים
 בתור' **כתב** בס' ויקרא דף א' ע"ב תורה שבכתב נקראת
 תורה ושבע"פ נקראת תור שנאמר וקול התור עוד שם
 בדף כ"ה א"ס בחוקותי תלכו זו תורה שבע"פ ואת מצותי תשמרו
 זו תורה שבכתב

כתב בספר בראשית דף כ"ו אמר רבי אלעזר כל העוסק
 בתורה לשמה אין מיתתו ע"י יצה"ל שהוא נחש והוא
 מלאך המות לא מתים בגשיקה דכתיב ישקני וכו' כמה דכתיב
 במשה על פי ה' והוא דבקות החלק בכל ובשביל זה צדיקים
 שהם משתדלים בתורה אינם מטמאים גופם אלא הוא טהור
 כמו אליהו בבית הקברות שמצאוהו החכמים ואמרו לו ולאן
 את כהן אור להם הצדיקים אינם נטמאים במיתתם ועל זה
 אמרו

מעלת התורה יום ב

ה

אמרו יום שמת רבי ע"ה בטלה כהונה כלו' שלא שרה בו טומאה
 עוד שם דף ק"ד ע"ב מעלת התורה שכל מי שעוסק בה
 בעה"ז זוכה בה בשכר טוב בעה"ז ואין דנין אותו בע"ה ומי
 שעוסק בה לשמה כשיוצא מן העה"ז התורה מכרזת לפניו
 ומגינה עליו שלא יתקרבו אליו המקטרגים וזהו בהתהלכך
 תנחה אותך וכשהוא שוכב בקבר מגינה עליו שלא יהא נידון
 בקבר גם לעתיד בתחיית המתים היא מלמדת סניגוריה על
 האדם וזהו והקינות היא תשיחך אמר רבי אלעזר רמז כי אע"פ
 שבאותה שעה יקום האדם מן העפר לא בשביל זה ישבח
 תורתו אלא אדרבה התורה במעיו של ת"ח שמורה ומדברת
 עמו ולא זו בלבד אלא כל דבר תורה שטרח האדם בעה"ז ולא
 השיגה אז התורה מגלה לו וזהו היא תשיחך אבל מי שלא עסק
 בתורה משליכין אותו לגיהנם וזהו וישליכו אותו הבורה זו
 יהנם מה טעם משום דאין בו מים זו תורה עוד שם דף
 זכ"א ע"ב אמר ר' שבי בעה"ז שאין ישראל זכאים נקראת התורה
 את וזאת התורה אשר שם משה ולעתיד כשיבא המשיח יהיה
 קרא התור' זה ועל אותו זמן כאמר וקול התור נשמע בארצנו
 והיו דת' ערבים באותו זמן כקול התור עוד שם דף
 כ"ט כל מי שעוסק בתורה זוכה וכופה לכל פגעים רעים
 שבעולם ומורידם לעמקי תהום שהרי בשעה שנעשה לילה
 שלטים כל המזיקים וכלבים וחמורים מתחילים לשוט בעולם
 ומתן רשות למזיקים לצאת ולהזיק ובני אדם שוכבים על
 פניהם ונשמתם של צדיקים עולה למעלה וכשנחלק הלילה
 מעורר רוח כפוכות אשרו חלקו של אותו האיש שקם באותה

שעה

להיות
 ה כסא
 מקיים
 יבירים
 יבירים
 קכ"ח
 זבולון
 למדנו
 למטה
 זוכה
 כהב
 ין דבר
 וסקים
 קראת
 שם
 נשמרו
 העוסק
 והוא
 דכתיב
 צדיקים
 טהור
 ולא
 ועל זה
 דו

מעלת התורה יום ב

טעה לעסוק בתורה כיון שפותח לעסוק בתורה כל אותם
 פנעים רעים הוא מכניס אותם לנקבי תהום רבה וזהו סוד
 ישכר חמור גרם רובץ בין המשפתיים כיון ששכר על ידי עסקו
 בתורה גרם לחמור להורידו מגרם המעלות שהיה בו והורידו
 בין המשפתי לזוהמא דעפרא ובעמוד ב' כתב כל מי שעוסק
 בתורה ומחדש בה דברים הבה לוקחם ופותח להם שערו
 שמים ומכניסם תחת כבודו וכשעה שכנסם הבה להשתעשע
 עם הנדויקים כנגד מוציאם הבה באותה שעה ומשתעשע בהם
 ומחיהם ומאותה שעה דבריו כתובים בספר שנאמר ויכתב
 ספ' זכרון בתב בס' שמות דף יב ע"ג כל העוסק בתורה
 להוציא הדיון לאמתו כאלו קיים כל התורה וזהו מה אהבתו
 פורתך כל היום היא שיחתו כלו' כיון שאהבתו תורתך להוציא
 הדיון לאמתו הוויא כאלו כל היום אני עוסק בה והיא שיחתו
 בתב בס' בראשית דף ק"ט ע"ד כשמוליכין ס' לבית
 הקברות על כל צרה שלא תבא מועיל הרבה ומביא רפואה
 לעולם וזהו כשלא נמצא פסול בו אבל כשנמצא בו פסול ח'ן
 הוא מזיק ומתעוררים המתים על זה ומעשה רב בתב
 בס' שמות דף ט' ע"א כי חכם עדיף מנביא כי הנביא לפעמים
 שורה עליו רוח נבואה לפעמים אינה שורה אבל החכם לעולם
 עדיף מנביא עוד שם דף כ"ט אמר כי לא זכה אדם
 לנבואה ומלכות באחד כמו מ'ע' ואעפ"י ששאל זכה בנבואה
 ומלכות מ'מ' בזמן אחד לא זכה לשתיהם יחד בתב בס'
 בראשית דף מ"ד מעלת שיר השירים כי בשעה שגילה שהע'
 שיר השירים הוזהמא שהטיל נחש בחוה ובאדם נסתלק
 העולם

העולם
 רבי אל
 לרבי ע
 שלהם
 שישתמ
 אמר כ
 בעלי ש
 והחכמ
 לדעת
 שיר של
 והעתיו
 אמרו ש
 נוכח
 ולזה כ
 אישי ע
 כתב
 שיקום
 שלמה ש
 למעלה
 קס יער
 פיה בש
 לא הית

העולם וכדף ס"ה ע"ד כתב בשם מדרש הנעלם ענין פטירת
 רבי אליעזר הגדול קצת כמו שהובא בגמ' ואמר עוד שהשביע
 לרבי עקיבא שלא ישתמש בשום פסוק משיר השירים בשמות
 שלהם כדי שלא יחריב ה"בה העולם בשבילו שאינו רוצה ה'
 שישתמשו בשיר השירים לרוב קדושתו ובס' שמות דף ח' ע"ב
 אמר כי המלאכים האומרים שירה כלילה הם שרים על כל
 בעלי שיר ותנא הזוכה לדעת באותו שיר יודע עניני התורה
 והחכמה יחזין ויחקור ויוסיף כח וגבורה ובזה זכה שה"ע
 לדעת ועשה ס' מאותם השירים ממש והו' שיר השירים כלו'
 שיר של אותם שרי מעלה שאותו השיר כולל כל התורה והחכמה
 והעמידות אמר רבי אלעזר שרי מעלה עמדו בשתיקה ולא
 אמרו שירה עד שכולד לוי יבאו המשוררים משכטו ועמדו אלה
 בוכח אלה על משמרותם משוררים של מעלה עם של מטה
 ולזה נקראו המשוררים של מטה לוי' לשון לוי' ע"ד ילוח
 אישי על שם שכלוים ומתחברים כאחד :

ע"ד כ"ק יום שני
יום שלישי

כתב בס' שמות דף ס"ד ע"ב מעלת שיר השירים וטעם
 הש"ן רבתי שנמצא כתוב בספר אדם הא' וז"ל ביום
 שיקום המשכן ועוררו האבות שירה למעלה ומטה וכן בזמן
 שלמה שנבנה בית המקדש נתקנו ונתעוררו כל השרי' המנגנים
 למעלה וזהו שיר מאותם שירים גדולים ושנינו באותו היום
 קם יעקב אע"ה וככנס בג"ע בשמחה על מקומו ואז ג"ע פתחה
 פיה בשירה מי גרם השירה זה יעקב שלמלא הוא נכנס בג"ע
 לא היתה הגן אומרת שירה עוד שם עמוד ג' מעלת שיר השירי'
 שכולל

מעלת התורה יום ג

שכולל בתוכו כל התורה וכל מעשה בראשית וכל גלות מצרים
ויצואתם ושירת הים וכלול הדבר ומעמד הר סיני וכשהלכו
ישראל במדבר עד שנכנסו לארץ וכבנה בית המקדש וכלל
עיטור השם הקדוש ב"ה וכלול הגלו המר והנמהר הזה והנאולה
וכלול תחיית המתים עד יום השביעי שהוא שבת לה' מה שהיה
ומה שעתיד להיות הכל כלול בשיר השירים ולכך שנינו האומר
פסוק שיר השירים בבית המשתאות התורה חוגרת שק לפי
שכולל כל התורה עוד שם דף כ' ע"ד מעלת שלמה ע"ה
שבכל יום היה משכים בבקר ושם פניו כלפי מזרח ורואה מה
שרואה וחוזר והופך פניו לנד צפון ויושב שם ומשפיל עיניו
באותה שעה עמוד האש ועמוד הענן באים כא' ועל עמוד
הענן היה בא נשר אחד גדול וכן היה בא כנפו האחד על גבי
עמוד האש וכנף השמאלית על עמוד הענן ואותו הנשר היה
מביא שני עלין בפיה ועמוד ענן והאש והנשר משתחווים מול
שה"ע והיה בא הנשר ונותן לו אותם השני עלים ומריח בהם
שה"ע והיה יודע בהם סימן חכמה והיה אומר זה של נופל
נזה של גלוי עינים באותה שעה היה חותם שה"ע את כסאו
בחותם שם המפורש ובירו נוטל הטבעת ורוכב על הנשר
והולך לו ובכל מקום שהיה עובר שה"ע על הנשר היה
מהשיך הארץ והיו יודעים חכמים ואומרים הרי שה"ע עובר
כאן ופורח הנשר ת' פרסה עד שמגיע להרי חשך ושם הוא
תרמוד במדבר והוא נכנס לשם באותם הרי' ושם היה יודע
כל החכמות חיוביות מה שהיה צריך וחוזר ורוכב על הנשר
יושב וכא' לכסאו ועל זה נאמר ושבתי אני ואראה ל"ל שבת

מאותו

מאותו
שירת א'
לכא שה'
כ"ט כתב
בכל יום
וכתר זה
בשירה
מכוין ב'
והס שיר
תהלה ו'
מתחת
פלוגי ש'
ה' ב'
שמים ב'
שמע א'
רמז אש
שבעשר
כתובה ל'
בלב אח'
בראשית
שעושות
זכולם ה'
כבא שה'
שלך מה

מעלת התורה יום ג

מאותו מקום שהלכתי עוד שם דף כ"ד ע"ג כל מי שאומר
 שירת אז ישיר בכל יום בכונה שלימה זוכה ואומרה לעתיד
 לבא שהרי יטבה דברים של עה"ז ועה"ב וימות המשיח וברך
 כ"ט כתב מעלת המכוין בשירה זאת כי כשאומרים שירה זאת
 בכל יום מתעטרים ישראל בכתר א' חקוק בשמות קדושים
 וכתר זה עתיד ה"בה לשים אותו בראש המשיח וכל מי שמכוין
 בשירה זאת בכל יום זוכה לראות פני משיח וכל מי שאינו
 מכוין בה אינו זוכה וכשאומרי' ישתבח אנו מזכירים י"ג מדות
 והם שיר ושכחה הלל וזמרה עוז וממשלה נצח גדולה ונבורה
 תהלה ותפארת קדושה ומלכות וכל המפסיק ומדבר ביניהם
 מתחת כנפי הכרובים יוצא שלהבת אחד וקורא בחיל ואומר
 פלוני שהפסיק בגאולתי יתבדק יכרת ויפסק ובל יראה גאות
 ה' בתב כס' במדבר דף ק"ט בענין ק"ס שכל המיוחד שם
 שמים בכונה שמחה מוכנת לו מלמעלה וראה מק"ס עצמה
 שמע אחד ע"ן ודלית גדולה רמז ע"ד נשארו אותיות ש"מ א"ת
 רמז אשמח בה' בתב כס' ויקרא דף ל"ט ע"א מצינו
 שבעשרת הדברות כתוב בלשון יחיד ה' אלקיך ובשאר התורה
 כתובה לשון רבים הטעם הוא שלא כמזא לעולם בישראל שיהיו
 בלב אחד כמו אותנו היום שעמדו בסוכי בתב כס'
 בראשית דף ק"ב ע"ב כל המצו' הם נעשות מלבוש אחד יש מצות
 שעושות לבוש יקר עליון ויש מצות שעושות לבוש יקר לעה"ז
 וכולם הם צריכות לאד' ואין מי שידע הסוד ומעשה בר' יהודה
 הבא שהראו לו בחלום אור גדול וש"מ זה ואמרו לו מלבוש
 שלך מהמנות לזה העולם העליון מן היום ההוא והלאה היה

מצרים
 שהלכו
 וכלל
 אולם
 שהיה
 האומר
 יק לפי
 מה ע"ה
 מה
 עיניו
 עמוד
 על גבי
 ד היה
 שם מול
 ח בהם
 ל נופל
 כסאו
 הנשר
 ה היה
 עובר
 שם הוא
 ה יודע
 הכשר
 ל שבת
 ותו

מעלת התורה יום ג

שמח כתב בס' שמות דף נ"ז ע"ב וע"ג כי מעלת המצוה
למשתדל בה שלא ישתדל בחנם רק צריך האדם להשתדל ליקח
המצוה בדמים איש כמתנת ידו ואת שהרי כתוב וכלא מחיר
וין וחלב זהו בלימוד התורה שכל מי שירצה יזכה בה בחנם
אמנם השתדלות שהוא תלוי במעש' אסור לו לאדם ליקח אותה
בחנם אלא בכס' מלא לפי שאינו זוכה באותו מעשה להמשיך
עליו רוח קדושה לא בשכר שלם כמנא כתוב בספר שלימד
אשמדאי לשלמה ע"ה וז"ל כל מי שרוצה להשתדל להעביר ממנו
רוח הטומאה ולכפותו צריך שאותו מעשה אשר יעשה יקנהו
בכסף מלא בכל מה שישאלו ממנו בין רב בין מעט לפי שרוח
הטומאה הוא חונם ומפתה את בני האדם שישרו עליו בחנם
אמנם רוח קדוש' אינו כן לא צריך השתדלו' כמרץ ובכסף מלא
לביולה כתב בס' בראשית דף ט"ז ע"ד וז"ל בספר חנוך
כתב ועוף יעופף זה אליהו שטס בד' טיסות
להמנא בכרית מילה ונריך להכין לו כסא ולהזכיר בפס' זה
כסא ליהו ואם לאו איכ' בא שם עוד כתב בזה בדף כ"ג
ע"ב כפרוע פרעות רמז שביטלו ישראל את הפריעה עד שבאה
דבורה ותיקנה להם הפריעה עוד כתב בדף מ"ח ע"א
בשם התוספתא כי האדם כשהוא מהול השכינה הולך לפניה
וזהו התהלך לפניו והיה תמים לא כתוב היה תמים והתהלך
לפניו לא עכשו שאינך מהול התהלך לפניו אבל אח"כ כשתהיה
מהול אני אלק לפניך לפי כי כשהאדם הוא כימול הוא מזדון
בשכינה ומכאן שאין האיש יכול להלך אחר האשה ובכח כתיב
את האלדים לפי שלא היה לו פריעה לפיכך לפני האל לא היו

הולך

הולך שה
לא היה
צדיקים
עמוד ג'
בשרך ש
באותו
דומה וכ
וכל מי
באותה
ואמר ה'
שנכרח
אם לפ
עשה ה
א"כ היו
אלא מ
בה און
וכתיב
למה ל
זוה לו
אמר ל
ד' חד
ישראל
עמוק
וביום

מעלת התורה יום ג ח

הולך שהיה מהול והאל לא היה הולך לפניו שלא היה פרוש
לא היה לו כח אלא את האלהים וכן ישראל כשהיו
נדיקים זה הולך לפניהם עוד כתב בדף ח'
עמוד ג' רב הממונה כבא אמר אל תתן את פיך לחטוא את
בשרך שלא יטח אדם פיו לדבר נבלות ויהא גורם לחטוא
באותו בשר קדם שיהו מושכים אותו לגיהנם הממונה הנקרא
דומה וכמה רבבות של מלאכי חבלה עמו ועומד בפתח גיהנם
וכל מי שסמר ברית קדש בעה"ז אין להם דמות ליקרב אלם
באותה שעה שאירע לדעה מעשה בת שבע עלה דומה לרקיע
ואמר רבשע דוד קלקל בערוה אמר לו הבה גלוי לפני מיום
שנכבד העולם שראויה בת שבע לדוד אמר לפני דומה רבשע
אם לפניך גלוי לפניו מי גלוי ועוד אמר לו הבה כי בהתר
עשה הדבר כי היוז' למלחמה בטכריות היה כותב אל דומה
א"כ היה לו לדוד להמתין ג' חדשים אמר הבה וכי אין הטעם
אלא משום שמה מעוברת מאוריה גלוי וידוע לפני שלא שימש
בה אוריה מעולם שהרי שמי חתום עליו לעדות כתיב אוריה
וכתיב אוריהו אמר לפניו רבשע אם לפניך גלוי לפניו מי גלוי
למה לא המתין לו ג' חדשים ועוד אם ידע שלא שמש בה למה
צוה לו רד לביתך ורחוץ רגליך דהיינו שאמר לו שימש מטתו
אמר לו הבה ודאי לא ידע ויותר משלשה חדשים המתין דהא
ד' חדשים הוה דהא בכ"ה בניסן העביר הכרוז דוד על כל
ישראל והיה עם יואב ב"ז יומי דסיון והלכו והשחיתו ארץ בני
עמון סיון ותמוז ואב ואלול ובכ"ד באלול היה ענין בת שבע
וביום כפור מחל לו הבה הענין ויש אומרים כ"ז באדר העביר
הכרוז

המצוה
ליקח
א מחיר
ה בחנם
ח אותו
להמשיך
שלימד
ר ממנו
ה יקנהו
פי שרוח
יו בחנם
ק מלא
ג חנוך
טיקות
כפה זה
בדף כ"ג
נד שבא
מ"ח ע"ה
לך לפני
והתהלך
כשתהיה
וא מזדון
כח כתיב
ל לא הו
הולך

מעלת התורה יום ג

הכרוז ונאספו כטו באייר וכטו באלול היה ענין כת שכתב
אמר דומה לשבע דבר אחר יש לי על רוד שאמר בפיו חיה
כי בן מות העושה זאת והוא פתח פיו ודן לעצמו משפט
אמר לו הכ"ה אין לך רשות שכבר הודה בפיו ואמר חטאתי
עוד כתב בזה בס' ויקרא דף י"ט ע"ב הקשה
במאמר אשה מזרעת תחלה יולדת וזכר אמר רבי אחא וזהו
שנינו שהבה גוזר על אותה טפה אם זכר אם נקבה ואתה
אומר אשה מזרעת תחלה יולדת וזכר והשיב ר' יוסי ודאי שהבה
מבחיך בין טפת זכר לטפת נקבה וכשכיל שהבחיך עליה גזר
אם יהיה זכר או נקבה עוד כתב בזה בס' בראשית דף
קכ"ח ע"א בפסוק חגור חרכך על ירך גבור רמו למילה שנתן
הב"ה באדם כדי שישמרו אותה בטהרה ומי שפוגם אותה הרי
כנגדו חרב מוקמת נקם ברית זהו ענת דעה שישים הצדיק
נגד עיניו זאת החרב בשעה שהינר מקטרנו וכזה הוהך והדרך
שתקרא גבור איהו גבור הכובש וכו' עוד כתב בזה
בס' ויקרא דף נ' ע"ב אמר רבי שמעון דם היוצאה מהמילה
הבה שומרה וכשעה שיש רינים בעולם הבה משגיח בדם
ההוא ומגין : עד כאן יום שלישי

יום רביעי

למצות קרבן פסח כתב בס' בראשית דף י"א כי מה שכתו' ל'
תאכלו ממנו גא הוא לפי שלא יאמרו כל כך
אוכלי אותו לתאבון שהוא ע"ז שאוכלי אותו נא גם לא תאכלו
מבושל שאם כן אין ריחו כודף ולא יראוהו המנרויים לכן היה
צלי אש גם ראשו על כרעיו שלא יאמרו בשר חיה או דבר
אחר

מעלת המצות יום ד

ט

אחר הוא ועוד עצם לא ישברו בו כדו שיראו אלהים כבזוי
 העצמות באשפה ואין מניל : למצות . כסוד המים שם
 דף יח שהלל הזקן כשהיה שמח שמחת בית השואב' היה אומר
 אם אני כאן שהיא השכינה שנקראת אני הכל כאן וכולי :
 למצות מים אחרונים כתבם שמות דף ס"ט ע"ג כי מה
 שאמרו מים אחרוני' חובה ר"ל כי אחר שאוכל האדם ומתענג
 בריק ליתן חלק תמנית לחיבזוני' ומה הוא החלק מים אחרונים
 מאותה זוהמה היוצאה מהירי' הוא נהנה ולזה הוא חובה רמז
 שבמקום חובה הם שורים שהם נד הטומאה ולא במקו' זכות'
 למצות נטילת ידים בקומו בבקר כתבם בראשית דף
 ק"ד ע"א שאין לך אדם בעול שלא יטעם טעם מיתה בכל לילה
 וזה כי כשהאדם ישן תכף הנשמה יוצאה ושורה על הגוף רוח
 הטומאה וכשהאדם חוזר ונעור יוצא מגופו רוח הטומאה
 ונשאר בירי' וכשהאד' נוטל ידיו יוצא גם מהם ואסו' להעבירם
 על עיניו קודם שיטול ונריך שני כלים א' למעלה וא' למטה על
 שם והזה הטמור על הטמא : למצות ציזית כתבם
 במדב' דף פ"ג ע"ד בשם רבי נהוראי סוד גדול אמר כי בניית
 כתוב לדורותם ובשבת כתוב לדורותם חסר ז"ו לדרתם לשון
 דירה רמז כי ברירת האדם יש פרשת ק"ט במוזה אכל פרשת
 ציזית לא יש במה נשלים על ידי שיצא האדם מעוטף בניזית
 ואז המלאך המות זו ממנו שנא' מזוזות כוטריוקון זו מות אמר
 ר' נהוראי מעיד אני עלי שמים וארץ כי מי שיצא מפתח ביתו
 מתעטף בניזית ותפלין הכ"ה מלוח אותה ושני מלאכים המלוין
 לאדם מכרכין אותו ומלאך רע עונה אמן בעל כרחו :

א ב ג ענד

עוד שם בענין הניצוץ כמה מלכוש' מתוקני' לאדם בעה
 וכל מי שלא זכה בעה' בניצוץ מצוה מסורים ממנו שם אותה
 המלכוש' ומלכוש' אותו במלכוש' אחר שמכור בו דומה
 ותפסו לגיהנם . וזה כתב שרמז ישעיה ע"ה בוגדים בגד
 זכר בוגד בוגדום בגדו אמר כי כל האומ' ק"ש בלא טלית ותפלו
 הוא בוגד שמעוד עדות שקר וגורם רעה לעמו שילכישוה
 בעול' ההו' מלכוש' של בוגדים וזהו וכבד בוגדיו וכזה יכירות
 המקטרגים : למצות ק"ש כתב בס' דברים דף קכ"ב ע"א
 כך למדנו כל מי שאינו קורא ק"ש בעונתה יהא בכדוי :
 למצות חופה כתב בס' בראשית דף ל"ה ע"ב בפסו' ויביאה
 א האדם רמז לזוג שנריכו' אבי הכלה ואמה להכניסה לרשות
 הבע' כ"ד א את בתי נתתי וזהו רמז וילן שם ויפגע במקו' מכאן
 למדנו שיפיע קודם שיבעול וזהו ויפגע קודם ויהרר וילן שם .
 עוד כתב רמז אחר וילן שם כי בא השמש שאסור לשמש
 ביום : בתב . בס' שמות דף ט"ו ע"א כמה שאמרו קשה
 לזוגם בקריעתים סוף שהכונה לאמר מה קריעתים סוף לא
 היה לא שמתו המנריוס בים ונכולו ישראל והיה קשה זה לפני
 ה' יתברך שהיו שרו של מנריוס הים מקטרג הללו עש"ו וכו'
 ואלא זכות אברה' לא נכולו כתיב הכא לפנות בקר לאיתנו
 זכתיב התם משכיל לאיתן כך הזווגים נהרי בזווג שני כתיב
 בכנסות בכי וסירות מת אדם אחד וכתנה לאר' א"ז . בתב
 כס ויקרא מי שרונה לקדש עצמו בתשמיש לא ישמש לא מחני
 הלילה או בחנות הלילה לפי שבאותה שעה הבה כמחא בבע'
 ומתעורר הקדושה העליונה זהו בכל אדם אכל בתח' מחנות
 לילה

לילה ואי
 רמז כי
 כתב ו
 אחד ש
 שאינו
 כל הכ
 הרוחו
 ה' מה
 זה אי
 ובת
 ולא י
 אס ה
 שמש
 לילה
 בים
 מת
 מ' ח
 בני
 בנס
 ולא
 שני
 עו
 ולא
 כס

לילה ואילך הוא עת לעסוק בתורה ובעמוד ג' כתב
 רמז כי אין השכינה שורה במי שאינו נשוי וזהו והוא באחד לא
 כתב והוא אחד לא באחד לומר כי הוא יתבר' כמנא במי שהוא
 אחד שהוא נשוי כי זכר ונקבה ברא' ויקרא שם אדם אבל מי
 שאינו נשוי הוא חצי גוף : וכתב בס' שמות דף מ"ה ע"ב
 כל הנשמות יוצאות מאילן אחד גדול שיש בג' למעלה זכר
 הרוחות יוצאות מאילן אחד קטן שיש למטה ובחבור' נקרא כר
 ה' מהו כ" נוסטריקון כשמה רוח והם כמו זכר ונקבה וזה בלא
 זה אין להם אורה ושם מבוא' מא"ל שם יקדמנו אחר ברחמי'
 וכתב בדף מ"ו ע"ג מי שנושא אלמנה אנו קורים עליו
 ולא ידע כי כנפשו הוא כי חנם מזורה הרשת לפי שאינו יודע
 אם הוא בת זוגיה וכדחה האיש הראשון מפניו אם לאו לפי
 שנשמת האדם כל י"ב חדש הוא פוקד את רוחו באשתו ובכל
 לילה יוצא ופוקד לנשמתו וחוזר ואם האשה שמת בעלה איכה
 נוסת לאחר כשנפש האשה הזאת יוצאה מן העה"ז רוח האיש
 מתלבש יחד ברוח אשתו ומאירים יחד : וכתב שם בדף
 מ"ח ע"א כי כל מי שלא השתדל בעה"ז לישא אשה כדי שיהיו לו
 בנים זה האיש נפשו מתבלבל בתוך כף הקלע וזהו רמז אם
 בנפו יבא בנפו יצא אמנם אם בעל אשה הוא שכב טרח לקים
 ולא יכול אין הב"ה מקפח שכרו אלא יוצאה אשתו עמו באיש
 שניהם בגלגול פעם אחרת ואז זוכים לבעים ומה : וכתב
 עוד בדף מ"ט ע"א רמז אם בנפו יבא כי מי שסירס עצמו בעה"ז
 ולא קיים פריה ורביה וזהו בנפו שכל העול אינו עומד לא על
 בכף א' של לויתן וסוד זה בשעה שעומדים זכר ונקבה אלא

ששירם 2 2 3 3

דם בעה
 שם אות
 בו דומ
 ים בגד
 ת ותפל
 לכישה
 יכירות
 קכב ע"א
 דוי
 ויביאה
 ה לרשות
 קו' מבא
 ילן שם
 ור לשמש
 רן קשה
 סוף לא
 זה לפני
 גע' וכו'
 לאיתנו
 י כתיב
 כתב
 א מחני
 א בג'ע
 מחנות
 ילה

מעלת המצות יום ד

שסירם הכה הזכר וזיכין הנקבה ואינם עושים תולדות וגם
האיש הזה כבפני יבא ככנס תחת אותו ככף שאינו עושה
תולדות הואיל וכך הוא כבפני יבא שם רוחים אותו ואינו ככנס
לשגור : ובס' בראשית כרף ס"ב ע"ד כתב במאמר
שמה יקדמו אחר ברחמי הקשה ר' אלעזר וכי אותו אחר אין
לו בת זוג ותירץ דמשכחת לה כגון ראובן שמת בלא בנים
והניח אשה ובא שמעון אחיו ויבמה ונולד לו בן שאותו בן הוא
כפס המת שחזרה כשמתו כמנא שזהו אחי שאין לו בת זוג לא
אמו היתה בת זוגו ואם כן זה הבן הנולד הוא חסר וצריך
לאשה וזהו שמה יקדמו אחר ואעפ"י שאזרתי שיכול לקדם
בתפלה ולקחת בת זוג אדם אחר היונו כשאותו האדם זכאי
והאחר חייב אבל כחנם אינו יכול אף בתפלה . וכתב
עוד שם דף ל"ה ע"ב כי כל אדם צריך להמנא זכר ונקבה וכזה
לא תצטרך ממנו השכיב' ואת מי שיונא לדרך שאין אשתו עמו
השכיב' ח'ו ברלה הימנו . ול כי מי שיונא לדרך עד שלא יבא
בזמן שהוא בעור זכר ונקבה יסדר תפלתו לפני ה' וכזה ה'
מזדווג עמו . וכתב עוד בס' במדבר דף ס"ח ע"א סוד
החבור כליל שכת לפי שבע"ה היה בורא רוחות ושרים קודם
שיבמור יבירתם עד שבאת חוה לפני אדם מקושטת ככלה
ושמש עמה והניח שאר בריות . וכתב עוד בס' ויקרא
דף ק' עמוד ב' שנמנא כקוב בס' שע"ה כי בעת חבורה אדם עם
אשתו שולח ה' צורה אחת בצורת האדם רשומה חקוקה בכלם
ואם נתנה רשות לעין לראות הנה רואה האדם על ראש מטתו
כלם א' בצורת אדם ועד שעומד אותו הכל' ששולח השל' יתבדק

על

על ראשו אינו נכרא האדם וזהו ויברא אלהים את האדם
 בצלמו וכסיוצא לחיור העולם הוא הולך וגדל בזה הצלם זכין
 ישראל בין האומות יש להם כלם אלא כי ישראל הצלם שלהם
 הוא מנר הקדושה והאומות כלם מנר הטומאה ולכך ישראל
 בחייהם אינם מטמאי לפי שכלם קדושה עליהם אבל במיתתם
 שהולך הצלם מעליהם כשאר הגוף רק בלי נשמה ושורה עליו
 רוח טומאה ומטמא אבל האומות יש בגופם בחייהם רוח
 הטומאה כיון שמתו אעפ"י שהם טמאים מ"מ כיון שיצא מהם
 עיקר רוח הטומאה אין להם כח לטמא אחרים • ברהב כס'
 במדבר דף ס' ע"ג אזהרה לאדם שלא יניח לאשתו שתגלה
 שערותיה וז"ל אמר ר' חזקיה תונבא יבא ובהלה על מו שמכוח
 לאשתו שתראה משערות ראשה החונה והאשה העושה כן גורמת
 רעות הרבה גור' עניות לביתה וגורמ' לבניה שלא יהיו חשובים
 בדור וגורמ' לבעלה שיהא מקולל ולכן נריכה האשה שאפילו
 קורות ביתה לא יראו שערותיה ואם עושה כך מהכתוב בנך
 כשתילי זתים מה זית בין בקיץ בין בחורף אינה נובלת עליות
 והוא חשוב על שאר אילנו כן בניה יהיו חשובים ובעל מתבקך
 למעלה ומטה ורואה בני בני • ברהב כס' שמות דף ס'
 ע"ג המשמ' מטתו בלילי שבת יוצאי מהם בניס צדיקי הנקראים
 בניס לה ועליהם נאמר לכריטיים אשר ישמרו את שבתותי אלז
 הם ת"ח שמסרסים עצמם כל ימות השבוע מלהוליד זהם
 ממתיו יום השבת וזהו ישמרו לשון המתנה כמו ואביו שמר
 כתב כס' ויקרא דף ח' ע"ג תקין להנצל מלילות יכוין לבו
 בעת החבור לשט' ויאמר זה הלשון עטיפא בקטפא אזרמנת
 שארי

ג ב 2 3

ות ונס
 עושה
 ככנס
 במאמר
 חר אין
 בניס
 כן הוא
 זוג לא
 ונריך
 לקדם
 זכאי
 כתב
 וכוה
 עמו
 א יבא
 זזה ה'
 א סוד
 קודם
 ככלה
 יקרא
 ש עס
 בצלם
 מטתו
 תבדק
 3

מעלת המצות יום ד

שארי שארי לא תיעול ולא תנפוק לא דידך ולא בעדכך תונ
תוב ימא ארנישת גלגלוי לך קראן בחולקא קדושא אחידכא
בקדושא דמלכא אתעטפכא ואחר שיאמר זה יבכה ראשו
וראש אשתו שעה א' וכן בכל עת החבור עד ג' ימים לקליטה
לי מי שאינה קולטת לג' ימים טוב אינה קולטת בהוב
בס' שמות דף א' עמוד ג' ד' שלשה הם שדומים השכינ' מהארץ
ובני אדם צועקים ואינם נענים מי ששוכב עם נדה לפי שאין
טומאה בעולם כשוכב עם נדה ולא עוד אלא שגורם חלאים
רעים עליו ועל זרעו שיוליד מאותה טפה שהרי כל טומאת
הנדה קופצת על השוכב עמה השכי מי ששוכב עם הגוויה
זכעל בת אל ככר ועל זה נאמר לא יהיה לך אלהים אחרים וגו'
לא תשתחוה הג' מי שהורג את בניו אותו האים שאשתו
מעוברת וגורם להרוג העובר שבמעיה זה עון גדול יש הורג
כפשות זה הורג בניו אוי לאותו האים טוב לו שלא יברא ועל
זה היצול מתמוגב מעט מעט ואינו נודע וה"ב מהסתלק ודבר
זכר ורעב באים לעולם שזה האים ההורג את בניו זו היא
בשמה שהולכ' ושוטט' בעול' ואין לה נחת רוח: עד כאן יום רביעי
יום רביעי

טעם לבעור חמץ בתב' בס' ויקרא דף פ' ע"א כל האוכל
חמץ בפסח כאלו עע"א אמר כי הוצר הרע נקרא
שאור שבעסה נכנס לתוך גופו של אדם מעט מעט ואחר כך
הולך וגדל ומי שהול' אחר ענת היוצא' הוא עובר עבוד' שהיא
זרה לאדם שהרי כתוב לא יהיה בך אל זר וא"ל איזהו אל זר
שהוא בגוף האדם זה יצאה' וככ' בס' שמות דף י"ח חמץ רמז
ליצאה'

לזכור מצה ליהנות : טעם שנושעירי יום כפור פתגם
 דף פ"א הקסה דכשלמ' שעיר אחד לעזאז' כוחא כרו שיהא טרוח
 בנולא וקטרב על דרך מה שמשליכין חתיכה לכלב שלא ישך
 אכל שעיר לה' למה - ותירץ עם מה שהביא משל כאה ממלך
 שכעס על בנו ושלח להביא קוסטינר להרוג את בנו כיון שבא
 הקוסטינר בית המלך נתפיים עם בנו מיד צוה המלך לעשות
 סעודה לאכול עם בנו אמר המלך אם זה הקוסטינר ידע
 מסעודתי עם בני יערבב אותה קרא לממונה על ביתו ואמר
 לו שים לחם לפני ולפני הקוסטינר כדי שיאכל עמי ויחשוב
 שמסעודתי אוכל ולא יקטרב : וכתב בם' ויקרא דף מ"ט
 ע"ב טעם לשעי' עזאזל ביו' כפ' הוא דוגמת מה שהשטן קטרב
 על ישראל בשעה שעברו בים אמר לו הבה השמת לבך על
 עבדי איוב כדי שיתעכב בו כך נוחנים לו השעיר ביו' זה כדי
 שלא יקטרב על ישראל ואז כשנכתבו לו השעיר כעס' סניבורן של
 ישר' הממל' אומר השוטה שיושב לפני המלך תן לו יין וישבחק :
 וכתב עוד שם בדף מ"א ענין יום הדיון לה' זימי תשובה
 ויוהך שיעקב אלו ישראל כותן לעשו שהוא השטן דורון שלא
 יקטרב שהוא השעיר וזהו רמז והנה עשו בא וגו' עד וישב עשו
 ביום ההוא לדרכו שעירה בשעת הנעיל' שכבר סמ' לקח אותו
 השעיר לחלקו מה כתיב בתריה ויעקב נסע סכותה שהולכים
 ישראל לעשות מצות סוכה : למצות סוכה כתב שם
 בדף ז' ע"ב כתו' בסכות תסבו וכתוב ישבו בסכו רמז כי ביום
 הסכות באים אורחים לתוך הסוכה אברהם יצחק ויעקב וכל
 הנדיקים רב המנונא סבא היה שמח ועומד על פתח הסוכה

מבפנים

4 2 7

דרך תו
 אחידה
 הרהר
 לקלוטה
 בהוב
 מהארץ
 שי שאין
 חללים
 טוונאת
 הגויה
 ים וגו'
 זאשתו
 הורה
 א ועל
 ודבר
 הוא
 רביעי
 אוכל
 קרא
 כך
 היא
 זר
 רמז

מעלת המצות יום ה

מבטנים ואומר אוטפיוזים עליונים שכו וצריך האדם לזמ
העניים בסוכה ולא הטריח עליו התורה יותר מדאי אלא אי
במתג' ידו לפי שמה שאוכלי העניים הוא חלק מאות' אוטפיוזים
עליונים ואם אינו משמח העניים עליו הכתו' אומר וזרתי פרט
וגיכס ואותם אוטפיוזים עליונו' כלם עומדים והולכי' מסוכת
זה האדם אברהם אבינו ע"ה עומד בראשונה ואומר סורו נא
מעל אהלי וגו' וכלם יוצאים אחריו יצחק אומר ובטן דשעים
תחסר יעקב אומ' פתך אכלת תקיחנה ושאר הצדיקים אומרים
כי כל שלחנות וגו' דוד המלך אומר ויבוק' ה' את ככל וגו' ה'
יצילנו אמן: למצות המזוזה כתוב בס' דברים דף קכ"ו
שנמצא כתוב בס' שה"ע כי סמוך לפתח הבית מצד שמאל יש
שד אחד ויש לו רשות לחבל האדם כיון שרואה האדם שם הש
יתברך ומזכירו אינו יכול השד עמו ואת' אם כן כשיזכ' האדם
מפתח ביתו השד עומד לצד ימין והמזוזה לצד שמאל ולכיו כל
דבר הולך אחר מינו באדם יש שני מלאכים אחד מימין והוא
י'נהט ואחד משמש והוא רע כשהאדם הולך ויוצא מביתו וזקף
עיניו השד ורואה לי'נהט שהוא מימינו והוא לצד שמאל הוא
גם כן הולך וכדבק עמו ובאותו הנד הוא המזוזה לכך אינו
יכול עמו לכך אזהרה לאדם שלא יטבף בשער ביתו ולא יטיל
מים עכורים לפי שלא יזלזל בכבוד שמים שהוא על הפתח
ועוד שאז יש רשות לאותו השד לחבל: וכתב עוד שם
בזה דף קכ"ו ע"ב וע"ג כי בשעה שמלאכי חבלה קרבים לפתח
האדם זוקפים עיניהם ורואים שם שדי בפתח ובורחים ואת'
אם כן יכתוב בפתח שם שדי בלבד למה כל פרשת שמע אל

שצריך

לכ
ככל חילו
ממור מב
הרנח הש
נכל א'מש
אותו ובל
ידיהם ע
אדם צרי
צאתך ונ
דף קכ"ב
אוכל ע
ובשעת
ככפת
שסוכת
כן יצא
הוא הז
רונה ל
בראש
כוס ב
בימינו
דף קל
שכחו
הוא
מצד

אדם צריך לכתוב שם שריו והפרשה שאז מתעטר המלך ויוצא
 בכל חילו ולכן כותבי שם שריו כנגד והיה שנפנים כדו שיהא
 שמור מבית ומחוצ. וכתב עוד ברך קכ"ח ע"א כי זה
 הדור השורה בפתח יש לו שם שמשים כמנין ימות החמה
 וכל א' משמש יומו ומקטרגי בו לילה ויומם ביום הם מקטרגים
 אותו ובליל מצערי אותו בחלו וכשיוצא ונכנס בפת' ביתו שמי'
 על ראשו ואומרים לו אוי לפלוני שיצא מרשות רבו לכן
 הרבה לזהך במנות המזוזה ודוד מפרשה ה' ישמור
 צאתך ובואך. למצות ברכת המזון כתב בס' דברים
 ענין הזמנה לברך המזון הטעם כי בשעה שאדם
 שלחנו השכינה נמצאת שם וס' טרא אחר ג' כן
 האדם לחברו ואומר הב לך ונברך עד הטומאה
 אכלת משם אכלת שם הטומאה שמחה
 חלק באותה ברכה ואת' כשאר ברכות ג'ם
 זה"ל כי מה שהוא מברך על אותו פרי
 המזון אמנם בברכת המזון שקודם כרך בפה ועכשו
 דבר אחר ונריך זמון. וכתב בס'
 רב המוכנא סבא היה נוהג שלא לתת
 לאדם שא לא הוא בעצמו היה נוטלו בשתי ידיו
 כותיב כוסי שועות אשא. וכתב בס' דברים
 על שולחנו מאריכין לו ימיו בשביל
 המאריך על שם חסוכים כמתים והוא מחיה אותם וכשם
 כן הנה מאריך ימיו. ועוד כי העניים
 לכתוב זאת ונריך לכבד זאת האות בסוד כל המאריך
 בדלות

מעלת המצות יום ה

בדלית של אחרי מצות ד' נזמות כתב בס' בראשית דף צ
רמו בתורה לד' נזמות על כן לא יאכלו בני ישראל את בשר
הנשה כל האוכל בט' באב כאלו אוכל גיד הנשה ויש רמז ג'
שלשה בתשרי יוד עשרה בטבת דלית נזם הרביעי א"ת בהפק
לוטריקון תשעה א"ת הנשה למה נקרא כך כלומר גיד שהולך
מנשה ומטכח את האדם מידיו יר את שמים ששם יצה"ל רבון
מצות בשר בחלב ודברים טמאים כתב בס' שמות דף כו'
כל האוכל גדי בחלב אמו הוא גורם להביא דינו רעים בעולם
ואם מוליד בן באותם הימים נותנין לו נשמה מנר הטומאה
והאיש הזה מתירא מחיות רעות לפי שבעיניהם נראה האיש
הזה כגדי שאין כלם אדם בפניו ולזה נבוכדנצר שכל מאכלו
היה בשר בחלב הוסר כלם לקים מפניו וכל החיות היו שולטות
בו וח"ו שנגולו מכבשן האש על שלא אכלו מפתבג המלך
וזהו שכתוב נראה מראיהם טוב שלא נשתנה מהם הכלם לקים
כמו השאר: עד כאן יום שמיני

יום ששי

מצות לא תלין נבלתו כתב בס' בראשית דף צ"ה הטעם
כי כל מי שהולך יחיד ובעתים ירועות במקומות
ירועים אפי' בעיר שורה עליו רוח הטומאה לפיכך בכל זמן
לא ילך האדם יחידו בעיר אלא במקום שבני אדם מנויים ולכן
גם כן לא ילך האדם יחידו בלילה כיון שאין בני אדם מנויים
וזה ע"מ טעם לא תלין נבלתו שלא יהא הגוף מתבלא רוח
על הארץ בלילה:

מכות

מעלת המצות יום ו יד

כלאים כתב בס' שמות דף ז' ע"א רבי אבא כשהיה
 רואה האילן שפירותיו הם עופות היה בוכה ואומר
 אלו יהיו יודעים בני אדם אילן זה מה חכמה רומז היו מקרעין
 לבושיהם עד טבוריהם בשביל שנשכחה החכמה מהם אין לה
 כל דבר שכרא הבה בעולמו שלא בראו להראות דבר חכמה
 לבני אדם כמו שאמר רבי יוסי יש אלנות שנראה בהם חכמה
 אלהית כגון חרוב ודקל ופסתק וכל כיוצא בהם כל האלנות
 שבושים פירות סוד אחד מהם חוץ מן התפוחים וכל אותם
 שאינם עושים פירות סוד אחד הם וכלם ממקום אחד יונקים
 חוץ מערבי נחל וכל העשבים שהם קטנים הם כוד אחד חוץ
 מן האזוב מאם אחת נולדו כל עשבי הארץ שנתמנה עליהם
 שרים בשמים כל אחד ואחד סוד בפני עצמו ואין האדם יודע
 ולכך כתוב שדך לא תזרע כלאים שכל אחד ואחד נכנס בפני
 עצמו ויוצא בפני עצמו ז"ש איוב הידעת חקות שמים וכתוב
 לכלם בשם יקרא שאין הבה רוצה לערבבם וקורא לכל שר
 בפני עצמו וקרוב לזה כתוב בס' דברים דף קל"ג ע"ג בפ' לא
 תזרע כרמך כלאים כי כשכרא הבה עולמו התקין כל דבר
 ודבר ומנה עליהם שרים עליונים וכל דבר ודבר יונק מאותו
 שר הממונה עליו וזהו וחק לנערותיה כיון שלקח אותו חק
 כקראים חקתי ואלו הן הידעת חקות שמים כל מי שמערב
 וזרע מין אחד באחר גורם לעקור השרי' משולטנותם ומכחיש
 פלאי' של מעלה וזהו רמז את חקתי תשמרו שדך לא תזרע
 כלאים מעלות כל המצות כתוב בס' שמות דף ע"ד
 ע"א מי שמתדל בעה"ז בעשית המצות מכל מצוה ומצוה
 נעשית

וית דף
 את ג
 רמז ג
 ת בהס
 יד שהו
 רבון
 ת דף כו
 בעולם
 הטומאה
 ה האיש
 מאכלו
 שולטות
 המלך
 ס לקיט
 ס מייט
 הטעם
 קומות
 כל זמן
 ולכן
 זכויות
 א רות
 ת

בעלת המצות יום ר

בעשית לו כר אחר להדליק בה לעהב וכל מי שמתדל בתורה
זוכה לעשות אור כדי להדליק את הכר וזהו כי כר מצוה ותורה
אור ולכן כריך האד' להשתדל בלימוד התורה ובמעשה המצוה
שכריך כר ואור כי האור אינו מושל בלא פה והכר אינו מועיל
בלא אור וכתב בס' ויקרא דף ל"ח ע"ג מי שעושה מצוה אחת
אותה מצוה עולה למרום ועומדת לפני האל יתברך ואומרת
ל"בשע אני מאיש פ' שעשאתי והכ"ה מאותו היום והלאה שם
לאותה מצוה שתהיה פקידה להטיב לאיש ההוא שעשאתה
והעבירה בהפקך ואם חוזר בתשובה הבה מעבירה ממנו ועליו
כתיב גם ה' העביר חטאתך וכתב בס' ויקרא דף כ"ה כל
מי שעושה המצוות ושומרם כאלו עושה שם למעלה וזהו שא"ל
כאלו עשאוני וזהו סוד ויעם דוד שם שלפי ששמר המצוות זכה
לעשות שם ממשי וכתב בס' שמות דף ל"ח כי כל המצוות הם
תלויות בגופו יתברך יש בראש ויש בעין ויש באזן וכיוצא בהם
ואין שום מצוה חוץ ממנו ולכן מי שפושע במצוות התורה
פושע בו יתברך ולזה כתוב האנשים הפושעים בי ממש וה"ה
עצמו מגלה עונם במקום שחטאו בו וזהו ובלו שמים עונו זה
ה"ה וא"כ וארץ מתקוממה לו : מצות עגלה ערופה
כתב בס' בראשית דף ק"טו שהטעם לפי שכל בני אדם המתים
הם עוברים על ידי מלאך המות זולתי הנהרג שהקדימו בני אדם
להמיתו קודם זמנו וכשיודעים ההורג ונעשה בו דין אין דין
למעלה אבל כאן שלא גודע מי הכהו יש כח למקטרגים לשלול
באותו מקום ולקטרג ולכן להעביר הדין מאותו מקום ולתקנו
אביאים עגלה : מצות ספירת העומר כתב בס' ויקרא

לכתור דף מו' ע"ב וכן בדף פ"א ע"ב שנו בתוספתא כי ישראל אע"פ שיצאו
 משעבוד מצרי' עדין לא היו טהורים לבגמרי וזהו ספירת העומר
 כי כמו שהכדה סופרת ימי טומאה כך ישראל כשיצאו ממצרים
 ספרו חמשים יום ולכן הוא הטעם שאין הלל גמור בימי הפסח
 כמו בסוכות שעדין אין ישראל שלימים • **מצות הניץ**
 כתב בס' שמות דף כ"ח ע"ב כל אותם עזי פני' כשהיו מסתכלי'
 בניץ היה נשבר לבם לפי' שהניץ עומד על כס ומוי שהיה
 מסתכל בניץ מתוך הארת השמות הקדושים ואותיות הקדש
 שבו היה יוצא אור גדול ועל ידי זה אומה נופלת עליהם
 וחוזרים בתשובה • **מצות כופר** כתב בס' שמות דף פ"ב
 כך היה בתחלה היו מכניסי' כל השקלים וא"חכ מברכין לישראל
 ומוניס הכופר וחוזרים ומברכים נמצאו ישראל מבורכים
 ב' פעמים • **מצות נשיאות כפים** כתוב בס' במדבר דף ע'
 הקשה ר"י יצחק מה טעם אמרו אסור להסתכל בכהנים בשעה
 שהכהנים פורשים כפיהם כיון שהשכינה אינה נראית כשאדם
 חי כמו שכתוב כי לא יראני האדם וחי זה סיב רבי יוסי משום
 דשם הכ"ה רמוז באצבעות הידים ולכן לא יסתכל • עוד כתב
 כי בשעה שנושאים כפיהם היא שעת רצון ואין דין באותה
 שעה לכן יבקש רחמים מי שאלם ונפשו ענומה ואמר ר"ב
 זכו' ויהפך לו הדין לרחמים • טעם שאנו קורים פ' אחרי
 מות ביוה"ק בס' ויקרא דף כו' ע"ב וז"ל מכאן למרנו כל מי
 שיסורים באים עליו הם כפרת עונותיו וכל מי שמצטער על
 יסוריו הצדיקי' מעבירין עונותיו מן העולם ולכן ביוה"ק קורים
 פ' אחרימות כדו שיסמעו העם וינטערו על מיתתן של צדיקים
 ויתכפר

לכתור
 ה ותור
 המצו
 כו מוע
 כוה אח
 ואומר
 גלחה
 ששע
 מכו וע
 דף כ"ח
 זהו שא
 מצות זכ
 המנות
 זכא בה
 ת התור
 מש וה"ב
 ים עונ
 לה ערו
 דם המת
 מו בני
 ין אין
 גים לש
 קום ולת
 בס' ויק
 דף

מעלת המצות יום ר

ויתכפר להם וכל מי שמנטער על מיתת הנדויקים או מור
 דמענות ה"ב מכריו עליו וסר עונק ולא עוד אלא שלא ימות
 בכיו בימיו ועליו הכתוב אומר יראה זרע ואריך ימים . טע
 הריח במונאי שבת כתוב בס' ויקרא דף ס"ו שמנאו איש
 וב' ענפי הדם בידו וקרבו אנלו אמרו לו למה זה לך והש
 להריח בו כנגד הנשמה שהולכת בליל מ"ש אמרו לו ב' ענפי
 למה כנגד אברהם יצחק ויעקב אני קושרם יחד ומריח בהם
 שכתוב לריח שמניך טובים שכזה הריח מתקיים חולסת הכפ
 באמונה זאת . מצות חלופה כתב בס' במדבר דף פו
 ע"ב שהטעם שהוא במנעל על דרך שאמרו כל מה שלוקח המ
 בחלום מן הבית הוא טוב חוץ ממנעל והרמוז שמונע רגל
 מזה העולם אמנם בחיים הוא להפך כי הרונה לקיים כל דבר
 ושלף איש כעלו רמוז שיתקיי' בזה העולם עם קנינו ולכן האשה
 היא חולצת נעל אחי המת לרמוז כי זה האדם שלא בנה בית
 אחיו וזאת האשה שהיא עטרת בעלה נוטלת אותו הנעל לרמוז
 שהיא מקבלת אותו וכבר נחה רוח המת במקומו וזה הנעל
 הוא של המת שמקבלת אותו האשה והוא בהפך מכשהמת
 נוטל המנעל מן החי . טעם מצות לא תרנח לא תנאף לא
 תגנוב שכתוב בהם פסק וכלא תענה אין כתו' כתב בס' שמו
 דף מ"ב ע"ב וע"ב הטעם שאם כתב לא תרנח בלא פסק היה
 נראה שאסור להרוג אפ"ל את הרשע ואם כתב לא תנאף בלא
 פסק היה נראה אפילו עם אשתו ואם כתב לא תגנוב
 בלא פסק היה נראה שאסור התלמיד לגנוב דעת
 דכו בתורה או אסור לדיון לגנוב דעת הרמאי בעת

עמרו

עמרו לל
 אכל כל
 לא תחמ
 שכאן ע
 מדבר ה
 ע"ב כל
 מי שזוכ
 בן עש
 עוד בד
 ומעלה
 משמש
 לפניו
 שרמו
 שיעשו
 המלח
 לשקר
 פי ה
 התהו
 וכשה
 וחוזר
 אכל
 והמי
 לתהו
 הממ

עמדו למשפט לכך כתוב פסק לרמוז ים בדבר אסור ומותר
 אבל בלא תענה אין פסק שהוא אסור לגמרי ואת אס כן גבי
 לא תחמוד יאמר בפסק לפי שחמוד התורה הוא מותר ויל
 שסאן עשה פרט בית רעך אבל חמוד התורה מותר ואינ
 מדבר בזה לבעלת בר מצוה כתב בס' שמות דף מד
 עב כל מי שזוכה ל"ג שנה והלאה נקרא בן לכנסת ישראל וכל
 מי שזוכה מעשרים שנה ומעלה נקרא בן להב' שעה כשהיה
 בן עשרים שנה אמר כי בן הייתי לאבי לאבי הודאי וכתב
 עוד בדף מח עב הב' הטיב עם בני האדם כשהם בני י"ג
 ומעלה מצוה עמהם ב' מלאכים השומרים אותו מימין וא'
 משמאל כשהאדם הולך בדרך טוב כלם שמחים עליו ומכריזים
 לפניו תנו כבוד לדיוקן המלך וכשהאדם חייב ענבים בו וזהו
 שרמו הכתו אנל בעלי תשוב' דרכיו ראיתי וארפאהו שביעתי
 שיעשה תשובה וכזה כיון ששב ואשלם נחומים לו ולאכליו הם
 המלאכים השומרים אותו שהיו ענבים עליו: ענין הנשבע
 לשקר כתב בס' שמות דף מא' עב' כשהב' ברא העולם שם על
 פי התהום צרור אחר ושמו יתברך חקוק עליו והטביעו בתוך
 התהו' כדי שלא יצפנו המית את כל העולם ועוד היום הוא שם
 וכשהאדם נשבע באמת אותו צרור עולה ומקבל אות השבועה
 וחוזר ומתקיים על התהום ואותה השבועה מקימת העולם
 אבל בשעה שנשבע לשקר אותו צרור עולה לקבל אותו שקר
 והמים הולכים ושטים ואותיות הצרור פורחות בתוך האותיות
 לתהומו ורזזים המי' לכסות העול' עד שרמוז הב' לממוכ' אחד
 הממוכ' על ע' מפתחו בסוד בס' המפור' הקדו וחוזר והולך אנל

הצרור

ש או מור
 שלא ימו
 ט . טע
 או איש
 לך והש
 ג' עכפ
 מריח בה
 לשת הכפ
 בר דף כו
 וקח המ
 ונע רבל
 ס כל דב
 לכן האש
 בנה בית
 על לרמוז
 זה הנש
 מ כשהמ
 תנאף לא
 בס' שמות
 פסק הים
 נכאף בלא
 א תגהוב
 וב דעת
 נאי בעת
 עמרו

מעלת המצות יום ז

הצדור וחוקקו השם ככראשונה עונש מוציא מש
מה שלא שמע מרבו כתב בס' שמות דף ל"ט ע"ב כל מי שמוציא
מפיו בשם רבו מה שלא שמע ממנו הב' עתיד להפרע ממנו
בשעה שיוצא' כשמתו ורובה להכנס למקום' דוחים אותה כתיב
הכא לא תעשה לך פסל וכתיב התם פסול לך כלומר לא תעשה
לך פסל לא תעשה לך תורה אחרת שלא שמעת ולא קבלת
מרכך עונש מדבר לשון הרע כתוב בס' ויקרא דף כ"ו
ע"ב אמר ר' חייא כל המוציא לשון הרע נטמאו כל חבריו ורחוק
להסגר לפי שאותו הדבור עולה ומעורר עליהם רוח הטומא'
כא ליטמא מטמאין אותו מעלת מזכיר שם שמים
במעשיו כתוב שם דף כ"ב מי שבונה בנין נרוך להזכיר שם
שמים עליו בתחלה ולומר אני בונה זה לעבודת השם ואם לאו
הרי צד הטומא' מוכן לשלוט עליו זהו הוי בונה ביתו בלא צדק
והוא הדין לכל דבר: עד כאן יום ששי

יום שביעי

כתב

בס' כראשית דף ח' פחד רבי שמעון ובכה אמר
ה' שמעתי שמעך יראתי זה העסוק אמרו חכקוק
בשעה שראה מיתתו על ידי אלישע ולמה נקרא חכקוק לפי
שכתוב למועד הזה כעת חיה את חובקתבן ונקרא חכקוק
על שם שני חכקין אחד של אמו ואחד של אלישע הנביא
דכתיב פיו על פיו עור שם כדף ט' ע"ב אמר רבי אלעזר
פעם אחת בא פלוסוף אחד והקסה אלי כתיב כי בכל חכמי
הגוים ובכל מלכותם מאין כמוך וזה חו' גרעון אליו יתברך
דמשמע הא בכל חכמי ישראל יש והרי אתם מדיוקים כעין זה

הדיוק

סדיוק ואומרים ולא קס נביא בישראל כמשה בישראל לא קס
 אבל באה קס הכא נמי נימא הכי בכל חכמי הגוים מאין כמך
 אבל בחכמי ישראל יש אמרתי לו ודאי הוא כן מי מחיה מתים
 הב"ה באו אליהו ואלוהיטע והחיו מתים מי מנהיב הטמא הכ"ס
 בא יהושע ואמר לו דום ולא עוד אלא שנדיק מוטל ביראת
 חלקים מיד הלך אותו פילוסוף ונתגייר בכפר שחלים זהוה
 אדם גדול ונקר יוסי קטינאה . כתב בדף ח' עד שנדיק האדם
 להשמר מלפתוח פיו לשטן והוול תאמר לפני המלאך כי שגבה
 הוא . כתב בס' בראשית דף נ"ט הקשה וכי יונה היאך
 היה בורח מלפני ה' והשיב כי לפי שאין הנכבואה שורה אלא
 בארץ לכך היה בורח שלא יתגלה אליו . כתב בס'
 במדבר דף ע"ב טעם כה אמר ה' שרתוב בכל הנביאים
 ובמ"ע לא כתב והשיב כי שאר הנביאים שו או באספקלריא
 שאינה מאירה כתוב בהם כה אמר ה' כלומר כיונה בזה מה
 שאין כן במשה ע"ה . אמר הכותב ואין להקשות ממה
 שכתוב במ"ע כה אמר ה' כחנות וכו' שהרי אמרו בממרא
 שאמר כחנות ולא בכ"ת סבר שמא יטעו אנטגוניי פרעה מזה
 הטעם עצמו אמר כה אמר ה' שעשה עצמו בפני אנטגוניי
 פרעה כאלו לא ידע באספקלריא המאירה וכתב בס'
 דברים דף קל"ח עד טעם למה כל הנביאים אמרו שיר כלסון
 זכר ומ"ע אמר שירה שהוא לשון נקבה והשיב כי אדרבה
 מ"ע עלה במדרגה והתחיל מלמטה למעל והם ירדו מלמעל'
 למטה . וכדף ק"ל כתב כי נכבואת הנה יטכיל עברו על מ"ע
 באמרה . כתב בס' ויקרא דף מ"ב כי נכבואי האומות

א ג 3 1 מנינו

וזוהא משה
 מי שמוני
 רע מתים
 ותה כתום
 לא תעשה
 לא קבלה
 לא קבלה
 ריו וראו
 הטומא
 שם שמים
 זכור שם
 ואם לאו
 בלא נדק
 בכה אמר
 חבקוק
 לפי
 חבקוק
 הנביא
 אלעזר
 חכמי
 יתברך
 כעין זה
 דיוק

מעלת הש"ת וצדיקים יום ז

מצונו שכתוב ויבא אלקים אל בלעם וכנבואי ישראל אין כתוב
 כן והשיב כי אלקים זהו רמז על השמים כי הבה מסר הע'
 אומות וכל הארצות לשבעים שרי מעלה וישראל וארץ ישראל
 נקח לחלקו זהו שכתוב כי שמך נקרא על עירך ועל עמך
כתב כס' בראשית דף כ' ע"ג בשם ספר הכהיר ומכל
 דה"כ אקרי שמים שנאמר ואתה תשמע השמים
 אטו שעה מתפלל אל השמים אלא שנקראו על שמו ושמים שם
 סכה עור דף קכ"ד ע"א פתח רבי יהודה ואמר המלאך
 הבואל זה המלאך הוא גואל העולם ושומר בני האדם
 לפעמים נקרא זכר ולפעמי' נקרא נקבה כשהוא מריוק ברכה
 ורחמים נקרא זכר כמו הזכר המשפיע וכשהוא מלאך דין נקרא
 נקבה כמו הנקבה שהיא מלאה מן העוברים עור כתב
 ברך קל"א ע"ג רמז שאסור לאדם בבקר שיאכל קודם שיברך
 לה"ה וכן לא יברך לחברו קודם וזהו בבקר יאכל עד רמז
 לקרבן של שחר שהוא של ה"ה שנקרא עדי עד ואח"כ תקריבו
 את קרבנכם שהוא יתברך מחלק ומריוק ברכה לעליונים
 ולתחתונים עור כתב כס' שמות דף י"ב ע"ב וז"ל וידעת
 היום והשבות אל לבך כי ה' הוא האלקים אמר לבכך ולא
 לבך רמז כי ממה שאתה רואה שיש באדם אחד ב' יצרים יצר
 הטוב ויצר הרע ותבין כי ה' שהוא מדת הרחמים הוא עצמו
 שאקרא שהוא מדת הדין ואינו כמו שחשבו הפלוסופים שפועל
 הטוב אינו פועל הרע ובתב כס' בראשית דף י"ב ע"ב
 לידע שיש אלוק גבוה מעל גבוה וליחדו בשם צדדים עליונים
 וזהו רמז שש תבות בפסוק שמע ישראל ואח"כ לרוממו בשם
 צדדים

צדדים
 אחרות
 להורות
 שנקרא
 כנ"ע לה
 עליך הו
 שכתוב
 עולמות
 על שם
 מי שמה
 אדם ומ
כתב
 למרנו
 שכתב
כתב
 כאן
 בירא
 ישראל
 שהב
 המלך
 כמה

מעלת השנית וצדיקים יום ז יח

דלים אחרים שיש תחתונים למטה וזהו רמו שם תבות
אחרות בשכמלו עוד שם דף ס"ג חנות לילה אקום
לחודות הקסה דה"ל בחנות לילה והשיב כי להכה היה מדבר
שקרא חנות לוי ה על שם שבאותה שעה ככנס עם הצדיקים
כנע להשתעשע עוד שם דף ע"ה מדרש הנעלם כי
עליך הורגנו כל היום אמר רב נחמן כל המוסר נפשו בזה
סכתוב מעלה עליו ה' ותברך כאלו נהרג ענמו עליו וכחל ת'
עולמות אמר רב יוסף והא תנן מאתים על התורה ומאתים
על שמסר ענמו בכל יום על קדושת שמו יתעלה דף קט"ו
מי שמקנא להכה אין מלאך המות יכו! לשלוט עליו כשא בני
אדם ומתקיים בו השלוט ראיה מפחם ע"ה : עד כאן יום שני עי

יום שמיני

כתב

כס' דברים דף קכ"א ע"ב גדר האהבה שימסור
האדם נפשו על קדושת שמו כאברהם מכאן
למדנו מי שאוהב להכה הוא מקיים י' הדברות וי' נסיונות
שנתנסה אברהם ע"ה כל נסיון מכון כנגד דבור אחד
כתב כס' במדבר דף כ"ז כתוב אחד אומר עבדו אתה
בשמחה וכתב אחד אומר עבדו אתה ביראה
כאן בזמן שכה קיים בשמחה וכשאין כה קיים שאסור לשמוח
ביראה כתב כס' שמות דף ח' ע"ד כשהכה מרחם על
ישראל מביא למדתהדין וכופהו ומרחם עליהם והיינו דתנן
שהכה מוריד ב' דמעוות לים הגדול מה הם תנא בעשרה כתרי
המלך יש שתי דמעוות והם שתי מדות דין שהדין בא משתייהם
כמה דאת אמר שתיים הנם קוראומיך וכשהכה זוכר את בניו

מורידם 3 3 3 3

מעלת המלאכים יום ח

מורידם ליום הגדול שהוא יום החכמה להמתיקן והופך מדת
הדין לרחמים ומרחם עליהם. עוד שם כתב חמר רב
יומי הנה יום בא לה' וכי כל הימים אינם שלו אלא חמר רב
אבא מלמד ששאר הימים ניתנו לשרים ואותו יום אינו של
השרים אלא של הכה' לעשות דין בעע"ז לכך כתיב ונשגבה
לברו ביום ההוא. עוד כתב שם דף ל"ט עד בפ' לא
תשא חמר ל"שכי אין ברכתו של הכה' שורה על ריקס מכל
מאלישע שאמר לשוכמית מה יש לך בצית ולזה אסור לאדם
לברך על שלחן ריקס ולכן צריך האדם לסדר שלחנו בלחם
אחר יותר לברך עליו. מעלת המלאכים כתב בס'
בראשית דף כ"ב ע"א פרא דנכיעותא ויתהלך חנוך את השקים
ולא אתה' ואינונו בשם זה כי לקח אותה אלקים להקרא בשמו
זכה כ"ו ע"א כתב ויברא אלקים את האדם בגלמו זה מטט'
בגלם אלקים ברא אותו דא סמ' דאקרי אלקים אחרים לא
יהיה לך אלקים אחרים על פני זכה אדם בורא אותו בגלם
מטט' ויהיה לו עזר לעשות המצות לא זכה בורא אותו בגלם
סמ' שהוא מכבדו ושניהם הולכים עם האדם בכ' נורות
ובהב ברך ל' עד ועוף וענף אמר רבי אלעזר יעוף
מויבעי ליה אמר רבי שמעון זה הוא סוד ועוף זה
איכאל יעופף זה בבריואל שכתוב בו מועף ביעף על הארץ זה
אליהו שנמצא תדיר בארץ על פני זה מלאך המות אמר לו רבי
אבא והלא מלאך המות נכבד בשני אלא על הארץ זה רפאל
שהוא ממונה לרפאת אנשי הארץ על פני רקיע השמים זה
אוריואל ואת כל כפש החיה הרומסת אלו ישראל אשר שרנו
המים

מיים או
בוא הש
אותם ו
אותם ה
לפני ה
דרכם ה
הכרוב
קול כנ
כבון ה
מעורר
ותחת
בכנפי
כשמע
יהי ש
הס מ
יחד ה
ברך ה
המזו
לכוי
הדין
הכפ
ועז
כשמ
שוכ

המים אין מים אלא תורה ופתב בדף קכג בשעת
 בוא השמש הכרוכים היו מקישים בכנפיהם והיו פורשים
 אותם והיה נשמע קול כגון כנפיהם למעלה ואז מתחילין לכנף
 אותם המלאכים האומרים שירה במשמרה ראשונה של לילה
 לפני הכה ומה שירה היו אומרים הנה ברכו את ה' וכו' שאו
 יריכם קדש וזו היא התחלה למלאכי לשורר במשמרה שניה
 הכרוכים מקישים כנפיהם פעם שנית ופורשים אותם ונשמע
 קול כגון שלהם למעלה ואז מתחילים לשורר מלאכי עליון
 כגון כומי הכרוכים הבוטחים בה' כהר ציון וכו' ואז הבה
 מעורר כל חיל שמים לכביה וצועט ברקיע ומזדעזעי עליונים
 ותחתונים במשמרה ג' של לילה חוזרים הכרוכים ומקישים
 בכנפיהם ופורשים אותם למעלה ומנגנים וקול כגונם היה
 נשמע עד לרקיע ומה שירה אומרים הללויה הללו עבדיה'
 והי שם ה' מבורך וכו' ממזרח שמש עד מבואו ואז כל המלאכים
 הם משוררים במשמר ג' וכל כוכבי שמים פותחים שירה ברן
 יחד כוכבי בקר וכו' וכתוב הללויה כל כוכבי אור וכתב
 בדף קכב עד כללי ערב הם המלאכי המקטרגי ורונגי הדינים
 המזומנים לעת ערב ועל זה שנינו בכל התפלות צריך אדם
 לכיון ויותר בתפלת המצחה לפי שבאותה שעה שורה מדת
 הדין בעולם וכתב גם בראשית דף מו' עד בפסוק
 הכפילים היו בארץ שהם עזא ועזא ועיין שם באורך ענין עזא
 ועזא ושם במדרש רות באורך ענין זה וגם ענין המלאכים כי
 כשמלאך אחד מתעכב בעולם הזה שבעה ימים זה אחר זה
 שוב אין לו כח לעוף לעלות למקומו כתב שם במדרש

ג ג ג ג הנענם

הוסף מד
 חמר רב
 חמר רב
 חיונו של
 וכשבב ה
 ד' כפ' לא
 יקם מכל
 זור לאדם
 נו בלחם
 כתב בס'
 תהאקים
 א' בשמו
 ה מטע'
 רים לא
 ג בגלם
 ג בגלם
 יות
 זר יעוף
 יעוף זה
 ארץ זה
 לו רבי
 רפאל
 יום זה
 שרבו
 יום

מעלת המלאכים יתז ח

הנעלם דף ס"ז בפסוק הנה באהל אמר שהמלאכי אין יודעים
 למה כלו רק מה שנמכר להם לדעת ולזה שלו איה שרה ולו
 כתוב גם כן ועברתי בארץ מצרים וכו' לא היה להכה שלי
 לעשות זה לא לפי שהמלאכים אין מבחינים בין טפת בכור
 לטפת ששום שלא ניתן להם לדעת זה ואינם יודעים אותו לא
 הדברים העתידים לפי שהכה רונה להביא דבר על העולם
 מעביר כרוז בכל הרקיעים והם שומעים וכתב בדף
 ע"ג ע"א אמר רבי יהודה שלוחים שהם מצד הרחמים אינם
 עושים שליחות דין וא"ת הא תקן שהמלאך מנגלה לבלעם של
 רחמים היה ונספק לו לדין ול דהתם כמו לרחם על ישראל היה
 שליחותו ומאליו נמשך דין לבלעם המנדרס וכתב בדף
 פ"ד ע"א הקשה כי אחר שכתוב משרתיו אש לוקט איך יכול יעקב
 להאבק עם האיש והשיב מכאן למדנו כי המלאכים בבואם
 לעה"ז הם מתגשמים ומתלבשים בגוף וזהו שכתוב אבל אעה
 ויאכלו וישתו כתב בס' ויקרא דף כ"ט ע"ג אלף ותקן
 דבוא בעלי שיר של מלאכים שעומדים לפני הבה שמזמרים
 ביום ואלף ותקמח בנהרים ואלף ותק ותשעים דבוא באותה
 שעה שנקרא בין הער בים ושו נקראו בעלי יללה לפי שבאותה
 שעה הוא עת דין שדן הבה לרשעים בשבעה נהרות של אש
 ובאותה שעה מתעורר ינחק והרשעים צוחים בנהינם אוי לכו
 כי פנה היום כי ינמו כללי ערב וכשמגיע הלילה אליו האלף
 ותקמח כלם הם משוררים וכן ביום ובכל יום ויום הב'
 מעורר לאברהם נמחיהו ומשליטו בכל בקר לפי שהבקר של
 פנאמר וישכם אברהם בבקר עוד שם כתב בפסוק

ע"ג
 דף
 פ"ד
 ע"א

איש

איש כי יקלל אלהיו פי' מי שיקלל שם אלקים אינו חיוב מיתה
 אלא נכסח חסאו לפי שיכול לטעון שלא קלל אלא לאחר מן
 השמים שהמלאכי נקראו אלקים אבל וכוקב שם ה' מות וזמת לפי
 שאין לו כמה לתלות וכעמוד ב כתב כי אין ראוי לאדם לקלל
 לשום שר שאף שהם שרי האומות הם שמשו האל וית' ברבונו
 וכתב בם' שמות דף מ' בפסוק מלך אלקים על גוים
 כי שם אלקים הוא המושל על אומות העולם
 ולא שם ה' שהוא על ישראל שנא' ואתם הדבקים בה' וכתב
 בם' כראשית דף ס"א ע"ג טעם למה נקרא ר' יוסי בן פזי כשכיל
 מעשה והוא לשון כלי פז' ושם כתב שמלאכי השרת
 יודעים תרגום שהרי גברואל לימד ליוסף ע' לשון אלא אעפ"י
 שיודעים אותו אין נזקקין לו תכן שאין משגיחין עליו שהוא
 מאום בעיניהם ויש להסכים זה עם הגמ' בכתב בם'
 במדבר דף ע"ג ע"ד מתחיל בענין דגלי מעלה וסדרן ומאריך
 ומסיים כדף ע"ד ע"א וע"ב אמר שהם ד' דגלים הדגל האחר
 ארוה מיכאל הוא השר לגד ימין הדגל השני כשר אוראל הוא
 השר לגד דרום הדגל הג' שור גבריש הוא השר לגד צפון הדגל
 הד' אדם רפאל לגד מערב עמויט הרפואה וכתב כדף
 ע"ג ע"ב סוד בפ' ככלס' אלקים שיש להב' ג' עולמות הא' עולם
 העליון שהוא גנוז בתוכו השני עולם אחר שהוא קטור באותפ
 העול' וזהו עולם שהב' נכר ממנו כדכתי' פתחו לי שערי צדק
 הג' הוא עולם המלאכי וחושכים שהם משיגים להב' וכשרוני'
 להכניט בו מסתלק מהם ואומרים ברוך כבוד ה' ממקומו כך
 יש במין האדם ג' עולמות עולם הראשון הוא העה"ז עולם

הפרוד 7 2 3 4

אין יודע
 שרה וכו'
 ה' כה של
 שפת בכ
 אותו של
 על העולם
 ב כדף
 יום איוב
 בלעם של
 ראל הים
 כדף
 בול יעקב
 בכואם
 כל אע"ה
 ק ותקן
 מזמרים
 באותה
 שבאותה
 של אש
 אוי לכו
 האל
 הב'
 קר של
 בפסוק
 איש

מעלת המלאכים יום ט

הפירוש שהארץ מקתלק ממנו ואינו נראה עולם השני הוא
עולם הקשור בעולם העליון וממנו יודעו דרכי עולם העליון
זוהו ג' ע' של מטה עולם הג' הוא עולם העליון שהוא גבוה
כדבתי' עין לא ראתה ולכך כתיב לא חשימו קרחה בין עיניכם
למת לפי שאף שנעלם מהם מ' הולך לנחול עולם מלא :

עד כאן יום שמיני

יום השיעי

מעלת

נשים דקניות כתב בה' במדבר דף פ' ארבע
היכלות נשים דקניות יש בג' - היכל
הראשון בתיה בת פרעה וכמה רבבו' שף נשים דקניות יש שם
והכרוז יונא ג' פעמים בכל יום ואומר הריצורת מ'עה באה
ובתיה רואה ומשתחוה ואומרת אשרי חלקי שזכיתי לגדלו והן
עוסקות במצות התורה וטעמיה וכל הנשים היושבות בזה
היכל נקראות נשים שאננות שאינן מנטערות בגיהנם -
היכל השני סרח בת אשר וכמה רבבות נשים דקניות עמה
והכרוז יונא ג' ע' בכל יום ואומר הריצורת יוסף הנדיק ע'ה
בא ויונאה ורואה את יוסף ושמחה וח'זרת עם הנשים - היכל
הג' יוכבד אמו של מ'עה ואינם מכרוזים כלום בזה היכל
אלא שלשה פעמים בכל יום מודה ומשבחת לה'כה עם הנשים
אשר עמה ושירת הים מזמרות בכל יום והיא לכה אומרת
ותקח מרים הנביאה זכו' וכל הנדיקים שבג' ע' מקשיבים קול
בעימותה - היכל הרביעי דבורה וכמה נשים עמה מזמרות

העיר

מעלת הצדיקים יום ט בא

השירה שאמרה בעה"ז ותשר דבורה ובהב כס ויקרא
 דף כ"ב כי כביל האשה זוכה אדם לממון שנא' בית והון נחלת
 אבות ומה' אשה משכלת מי שזוכה באשה משכלת זוכה בכלם
 מעלת הצדיקים כתב בס' בראשית דף ק"ז כי כשהאדם
 צדיק יש על פניו כלם אלקים ואז כל הבריות
 וזקפות עיניהם ורוחות אותו הנלם ומתיראות ממנו ואף חיות
 ברא ועוף שמיא אבל כשהאדם רשע נסתלק ממנו כלם אלקים
 ונדמה בעין החיות כבהמה דניאל לא נסתלק דיוקן שלו ולכך
 כשהטילוהו לגוב אריות לא חבלוהו עוד שם דף ק"ט
 מכל הימים שנבזרו על האדם בעת בא לעולם הולכי ופורחים
 בעול ומזהירים את בני האדם כל יום ויום בפני ענמו שיעשה
 בו מצוה וכשהאדם עושה באותו היום עבירה היום עולם
 למעלה בבוסת פנים והוא מעיד על האד' על העבירה שעשה
 וזכר בפני ענמו אותו היום שם עד שיזכה האדם לעשות
 מצוה אז זוכה ומחבר אותו היום למקומו וכשהאדם הולך
 לבית עולמו כל הימים אשר חי מתחברים כאחד ועושים לו
 מלבוש נאה ומתלבש בו באותו העולם אזי לאותו האיש
 שגם שם פנים באותן הימים שהרי מלבושו חקר וזה הלבוש
 הוא חלוקא דרבנן וז"ש ואברהם זקן בא בימים ש"א פגם
 יום מימיו וכשהם עתידים לקום הוא באותו מלבוש שנא'
 ויבאו כמו לבוש עוד כתב שם עמוד ג' אלף ותק'
 ענין עוליים בכל יום מג' כשילבישים הצדיקים ג' לבושים
 הם האחד מלבוש של הימים שאמרנו שמתלבש שם הרוח בנ"ע
 ש"מטס סב לבוש הנשמה בנרור החיים מתוך הוכל המלך

הג'

שני הוא
 העליון
 הא נמו
 עיניכם
 א
 ארבע
 היכל
 ש ש
 כאת
 ו והן
 כזה
 ס
 עמה
 ע"ה
 היכל
 היכל
 שים
 זרת
 קול
 דות

מעלת הצדיקים יום ט

קב' הוא חיכוני גראה ואינו כראה בלבוש הזה מתלבשת הנשמה
 כשהיא רונה לשוט כעה' לילך לב'ע של מטה לשמוע מאח
 הפרגוד מה יהיה על הארץ. עוד כתב דף קכ"ז כי כל
 הטובות שבאות לעולם הוא בשביל הצדיקים וזהו מהאוב
 שהוא הצדיק ינא מאכל פי' הצדיק נקרא אוכל דכתיב צדיק
 אוכל לשוכע כפשו ינא לעולם מאכל שכל העולם נזוני
 בזכותו. כתב בס' שמות דף כ"ח מעלת הצדיקים לפט
 הכה שתובע בכבודם יותר מבכבודו יתברך סנחריב חרף
 כלפי מעלה והכ' לא תבע עלבונו וכיון שהושיט ידו בחזקת
 כפרע ממנו ירבעם הוה עע' ולא תבע ממנו הכה כלום
 כיון שהושיט ידו בערו הכביא ע"ה כתיב ותיבש ידו. כתב
 בס' בראשית דף ע"ה עמוד א' מדרש הנעלם אמר רבי פנחס
 קודם שינא הצדיק מן העולם בתקול יונא בכל יום לאות
 הצדיקי שהם בג'ע הכינו מקום לפלו' שיבא לכאן וזה רמז בס'
 ויקם אברה' היא הנשמה כשמת מעל פני מתו זה הנוף וידע
 אל בני חתאלו הצדיקים שוכני עפר שהיו חתים בעה' כ
 לעבוד קונם ומה אמר להם חנו לי מקום עמכם והם השיב
 לו נשיא חלקים וכו' שכבר הכרזו הכה עלינו שנתן לך מקום
 בינינו. וכתב עוד כי המלאך הממונה על הקברות
 דומה נקרא כנויו עפרון על שם שהוא ממונה על ישני ע
 ולעתיד קוראו הכה ולוקח ממנו חשבון כל הצדיקי. וב
 בס' במדבר דף כ"ח ע"ב וע"ב בפסוק לא ישכב עד יאכל ס
 כי כשתארם הוא צדיק אין לך כל לילה שאינו הורג בו קוד
 שיפכה אלף ומאה וכה רוחות רעות רבי אבא אומר אל
 משאל

משמ
 וסמ
 אשר
 שהכל
 מאות
 יורד
 משם
 וכתב
 הולך
 ואינו
 שאינו
 קלון
 לקטרו
 זה הכ
 מפי ע
 השנתי
 כתב
 שהרו
 העולה

טענה הצדיקים יום ט כב

ששמאל שכאמר יסול מנדך אלף וזהו רמז רוממות א פג רונס
וסמך ליה לעשות כקמה עוד שס דף קכ בפסוק בשאל
אשר אתה הולך הקסה וכי כל בני אדם הולכים לשאל והשיב
שהכל הולכים אבל עולים מיד דכתיב מוריד שאל ויעל חוץ
מאותם רשעים שלא הרהרו תשובה בימיהם שכתוב בהם כן
יורד שאל לא יעלה ואפי' הצדיקי הולכים לשאל לפי פלוקחים
משם נפשות רשעים ושם עושים להם שיהרהרו בתשובה

ובתב כס דברי דף קכח עד כשהאדם הולך בדרך

ישרה כמה סניגורים יש עליו למעלה וכשאינו
הולך בדרך ישרה המקטרג שלו פורח באויר ומתעכב קנת
ואינו עולה למעלה אולי יחזור האדם בתשובה כיון שרואה
שאינו חוזר עולה למרום ומקטרג עליו וזש"ה וכסילים ערים
קלון הוא סבה להרים הקלון שהוא המקטרג ולהעלותו לשמי'
לקטרג עליו ובתב כס בראשית דף מ' וזרח השמש
זה הכ"ה שהוא זורח ומשפיע באדם אם הוא צדיק ואם לאו
מפי עליון לא תבא הרעות רק ובא השמש אז הכ"ה מקור אמנו
הטבחתו ואז שולטים עליו כמה מחבלים :

עד סוף יום תקוע

יום עשירי

כס שמות דף קכ ע"א הרוצה לידע חכמה יסתכל

בשלהבת העולה מחוך הנחלת או בכר הדולק

שהרי השלהבת אינה עולה לא כשגאחזת ברב אחר בשלהבת

העולה יש שני מאורות א' אור לבן שמיאיר ואחר אור שמתאחז

ממנו

ממנו זהו שחור האור הלכן המאיר הוא למעלה והשחור
 תחתיו כך הוא כסא הכבוד . בתב . שס דף סח מע' ת
 האבות שנקראו שוכני עפר לפי שלא מתו כשאר בני אדם
 אלא גופם נשאר נכוז במערת המכפלה ויש להם כח כשירצו
 להתעורר כאיש אשר יעור משנתו ולכן יודעים סודות יותר
 משאר בני אדם . בתב . בס' ויקרא דף כ"ה ע"ב תוספתא
 ויפגעו כו' מלאכי אלקים ינתה בת קול שהם אברהם יצחק הרי
 שהאבות נקראו מלאכים . בתב . בס' בראשית
 דף ע"ז ע"ב תוספתא אמר רבי שמעון בשעה שנכנס אברהם
 לקבור את שרה קמו אדם וחוה ולא היו מניחים אותו אמרו
 אנו בבשת פנים לפני ה' יתברך בשביל אותו עון ועכשו יתוסף
 לנו יותר מזד מעשיכם הטובים הסיב להם אע"ה אני מעותד
 להתפלל בעדכם שלא תבושו או נתרצו שתקבר שרה וזהו
 ואחרי כן קבר את שרה הרי מעלת אע"ה . עוד . שס דף
 ס' ע"ב רבי יצחק פתח דזכר כדק ומגיד מישרים כשברא הבה
 את העולם היה מתמוטט אמר שר העולם לפי שאין לי בדיק
 אחד על מה להתקיים אמר הבה הרי עתיד לבאת אברהם
 שהוא בדיק גדול וזהו תולדות השמי' באברהם באברהם אמר
 שר העולם אותו אברהם עתיד להעמיד בן שיחריב ב"ה אמר
 הבה הריונא ממנו יעקב שעתיד להוליד י"ב שבטי זהו ומגיד
 מישרים שהיא מדרגת יעקב אע"ה . בתב . בס' ויקרא
 דף כ"ד ע"ב רעיא מהימנא כי אדם הא' חטא בע"ז כמו שא'
 יצאו אין כו' אלא ע"ז גלגל הבה כשמתו בטפת תרח שיצא אע"ה
 ששבר מנבותיו ונכנס עמו בכבשן האש לקיים כו' פסילי' שהיו

תשרפנו

תשרפנו
 ה-ס'ף
 העופר
 זה ישמ
 בעקר
 כנגד
 בא יע
 לכן יע
 בתב
 יהודה
 את עדי
 עליהם
 חטא למ
 אס כן ל
 רש וא
 כחטא
 כל ה
 ויער מ
 של הלכ
 כיון שה
 כנטיקה
 הושע פ

בעלת הצדיקים יום י כג

תשרפון וזכה שיחזור תרח בתשובה ולכן נתלבן אעה באש כמו
הספ נרוף שיש בתוכו עופרת שמימים אותו באש וונא
העופרת לחוץ כך ינא מאברהם ישמעאל ונשאר נקי ובשלי
זה ישמעאל ינא מנחק בעז כדי ללכך עון אדם הא' שכפר
בעקר ועבר עז ינחק בא לתקן עון אדם שחטא בשפיכות דם
כנגד זה פשט נוארו על המזבח ונא ממנו עשו סופך דם
בא יעקב לתקן עון גלוי עריות שחטא אדם הא' באותם טפות
לכך יעקב טרח בלכך כמה שנים והחליף לו לאה ברחל

כתב בס' בראשית דף ל"ז ע"א רבי שמעון היה יושב
ועוסק בתורה לילה אחד והיו יושבים לפניו רבי
יהודה ורבי ינחק אמר ר' יהודה והא כתיב ויתגבלו בני ישראל
את עדים ואמרו כן שג' מן מיתה עליהם מאותה שעה שחזרה
עליהם זוהמת הנחש הא כיחא ישראל שחטאו אבל יהושע שלא
חטא למה הוסר ממנו עדי הר חורב וכי תימא שלא סר ממנו
אם כן למה מת וא"ת שלא קבל העדי קשה למה לא קבל השיב
ר"ש ואמר שהטעם הוא שהעולם נדון אחר רובו ובא וראה
כשחטא אדם באילן שאכל ממנו גרס לאותו האילן שישרה מות
על כל העולם ותלוי הפגם בלבנה עד שעמדו ישראל על הר סיני
ויסר מהם הפגם והאירה הלבנה כשחטאו בעגל חזר הפגם
על הלבנה ולא יכול שום אדם להתקיים אף יהושע שהיה נדיק
בזון שהרוב כנגד עליהם המיתה זולת משה שמיתתו היתה
בנשיקה והאריך שם ואמר שזהו רמז פני משה כפני חמה ופני
הושע פני לבנה עור שם דף מ"ח ע"ב מעלת אדם הא'

כשהיה

השחור
מע' ת
י אדם
כשירנו
ות יותר
עספתא
חק הרי
בראשית
אברהם
ע אמרו
עו יתוסף
מעוה
רה וזהו
שס דף
רא הבה
לי נדיק
אברהם
הם אמר
כה אמר
זהו ומג
כס ויקר
כמו שא
שיבא אע
עילי אהיו
שרפון

מעלת היצדיקים יום י

כשתיה בג' ע הוריר לו הבה ספר על ידי המלאך הממונה ע
הרזים והיו כאספוס המלאכי' אבל אדם הראשון לידע הסודות
והיו אומרים רומה על השמים אלקים באותה שעה רמו לו
הבה על יד המלאך סתום וחתום הרברים כילא ביתן רשות
למלאכים לידע ככורי חלא א זה והיה זה הספר כיד אדם הא'
עד סינא אנ' ע כיון שחטא פרח הספר מידו והיה בוכה ונכנס
במי גיחון עד ערפו עד שהעלו המים פגופו חלודה ונסתנה
זיוו באותה שעה רמו הבה לרפאל והחזיה לו אותו הספר וכן
היה לומר אדם הא' והניחו לשת בנו וכן כל העולרו' עד שהגיע
הספר לאברהם ע' וכן היה יודע להזלמד בכבוד החל וכן
לחנך ביתן אותו ספר עיד שס דף מ' ע' מדרש רות
ואדם לא זכר את האיש המסכן ההוא רמו שאדם הא' לא זכר
לתת לדור ע' אל' ע' שנה ולא נתן לו ק' שנה שאם היה נותן לו
ק' שנה לא היה נחרב בית המקדש עור שס דף כ"ט
עמוד ג' הק זה בכתוב והושיעה לבן אמתך וכילא היה בן יס'
למה לא הזכיר אביו מכאן הוכיח ר' שבי ע' כי כשיבא האדם
ליזכר חל בר' של מעלה יזכיר דבר שהוא ודאי יותר ולכן
הזכיר אמו כתב בס' שמות דף ח' ע' זכה עמרם
ונולד לו בן שנתבא בקול גדול ועמרם זכה לבת קול וזה
יוקח את בת לוי וזהו וילך שהלך והשיב מדרגה זאת

כתב

בס' במדבר דף פ"א ע"א וע"ב מה יתרון לאדם כס'
עמלו זה יהושע ע"ה שא"ע שירש מקומו
אל' ע"ס ח"א לא זכה למקומו אמש בו מר' ע"ה אורו מעממו כס'
השמש

השמש א
שא"ל פכ
דף ק"ס
לה שכא
חוקה ש
בשס יכח
דס וזהו
לעולם ו
שתהיה
ואת הא
המות ל
שס יכח
עמוד
שתפה
למח א
רומח
כה ב'
הבה ע
שכיל
דף כ"ט
וטראל
כיבאב
אבל כיו

מעלת הצדיקים יום י כד

השמש אמנם יהושע אין לו אורה משלו אלא תחת השמש צוהו
 שאזל פני משה פני חמה פני יהושע פני לבנה עור שם
 דף קי סוד שנמצא פינחס ב"ור לפי שעולה כמנין ינחק שהק
 לה שבאותו מע ה שהרב לזמרי כתבבר ונתלבש בגבורה
 חוקה שהיא מדת ינחק וזהו ויקח למח בירו כי אחר שנתלבש
 בשם ינחק ועלה שמו לח ראה אותה'מם פתוחה שהיתה מלאה
 דם וזהו אות מלאך מות מימות אדם הא' שכזה מביא מות
 לעולם וזהו סוד ותקח מפריו מ'ם והיה מצפה אותיות ות
 שתהיה מות כיון שכתוב ותתן גם לאישה כתחברו אותיות מות
 ואת האות מ'ם ראה פנחס פורח באויר והיה מצפה מלאך
 המות ללוקחה מיד כתבבר פנחס ולקחה ממנו בכח שהיה לו
 שם ינחק שעולה לח לקח גם ה'מם וזהו ויקח למח בירו
 עמוד ג' שם האריך רעיא מהימנא בזה אמר כי ראה
 פנחס מ'ם כל חימה פורחת באויר חטף אותה
 ושתפה עם לח שהוא מנין ינחק ומנין פנחס ב"ור ונעשה
 למח אחכ ראה מלת ו'יו מן מות פורחת באויר חטפה ונעשה
 רומח בו'יו ובאיזה זכות חטף ב' אותיות לפי ששתף עמו
 כח ב' צדיקים ינחק ויעקב וזהו פנחס בכני פניו אלו חס
 סבה על ישראל ויעקב נקרא פניאל וזכה להשתתף עם ינחק
 ששכיל שמסר עצמו למיתה כינחק בתב' בס' בראשית
 דף כ"ט ע"ב טעם למה שאנו קורים יעקב אחר שאמר לו ה'
 ישראל יהיה שמך ולמה אברהם לא נקרא עוד אברהם והשיב
 כי באברהם כתוב והיה שמך אברהם ולכך נשאר בו זה השם
 אבל ביעקב לא כתוב והיה שמך ישראל רק ישראל יהיה שמך

וזה ע"כ
 המדות
 רמו לו
 נן רשות
 דם הא'
 ה ונכנס
 ונשתנה
 ספר וכו'
 שהביע
 החל וכן
 דרש רות
 לא זכר
 ה כותן לו
 ס דף כ"ט
 יה בן יסו
 בא האדם
 יתר ולכך
 בה עמרה
 קול וזה
 זאת
 לאדם בכ
 מקומו ש
 נעמו כ
 השמש

מעלת הצדיקים יום י

עוד

שם דף ק"א טעם למה שנקראו ישראל תולעת יעקב
שהם כתולעת המשי שיונח ממנו כמה בגדי מלכ
וזורע זרע ומת ואח"כ מאותו זרע מתקיים כבראשונה
לשראל אע"פ שימותו ויחזרו לחיות. עוד שם דף ס"ה תנ
דבי אליהו יעקב אבינו כסא בפני ענמו דכתיב וזכרתי א
בריתי יעקב ברית כרת הבנה עם יעקב מכל אבותיו שעשא
כסא הכבוד בפני ענמו חוץ מן הראשונה. עוד שם
דף ס"ד כי יש בפסוק אשרי תבחר ויתקרב ו' תיבות כנגד
חופות שיש לכדיקים כי מכל מלה נעשית חופה אחת

עוד

שם דף ע"ד ע"כ שמואל שמואל לפי שבסוף היות
שלם שקודם לא היה נביא ולזה יש פסק אכל מש
ששה לא פסק שמאנו לך שכינה עמו. עוד שם דף ע"ג
ע"כ כי האבות הניחו לרעה כל אחד מחיון אברהם ע"ה היה לו
לחיות ק"פ שנה הניח לו חמש שנים יעקב היה לו לחיות כמ
אברהם ולא חי אלא קמ"ה הרי כ"ח שנה חסר ו' מאברהם ל
יוסף היה לו לחיות קמ"ו וחי ק"ו נשא שנתן משנותיו לרוד
שנה הרי ע' שנה לרוד ונחם לא נתן לו כלום. עד כאן יום עשירי

יום אחד עשר

מעלת

אליהו ז"ל כתב בס' בראשית דף קט"ו בענין סוד
הנשמות שכלם באות מנהר דיכור דנגד ונפשו
מנרוד החיים וכשהאשה מתעברת אס הכן הנולד הוא יורה
הזכר חי יותר ואם מנר הנקבה אינו מתקיים ולכך כתב
באליהו וילך לו אל נפשו כי נשמתו היתה מנר הזכר לבמרו
ולכך לא מת כדרך בני אדם אלא נפשט מן החומר ונשא
כמלאך

כמלאך

בעלת הצדיקים יום י כה

מלאך בעולם וכבר אמרו שכל הנשים הנעשים בעולם הם על
 דיו אליהו ז"ל. אמר הכותב בזה נתברר תפלה חנה ונתת
 לחמתך זרע אנשים כי הבן הכייתן לה יהיה מנר הזכר ולא
 מנדה כדו שיתקיים ונכון. עוד שם דף ק"ח עמוד ב'
 כמה יש לאדם להסתכל שלא יעבור על רצון יושרו ששכיבו וכל
 מעשיך בספר נכתבין ולא זו בלבד אלא אפילו מה שחושב
 האדם ועולה על רוחן הכל נכתב לפניו וראה מיעקב כי
 בשהביאו לו את ללאה כוננתו היתה ברחל ואותה טפה ראשונה
 שהשליך יעקב היה בדעתו שהיתה ברחל הקדוש ברוך הוא
 יודע מה בחשוכא החזיר אותה הכונה למקומה וכחלל ראובן
 ובושי אביו ניתנה הבכורה ליוסף. כתב בספר שמות דף ז'
 מעלת ישראל על האומות שכל האומות ע' לשון ובישראל כתוב
 כל הנפש וכו' שבעים הרי כי השולט בישראל כשולט בכל
 העולם. כתב בספר ויקרא דף כ"ד רע"א מהומא טעם למה
 נקראו ישראל פעמים בניס פעמים עבדים אמר כי מי שיודע
 להקדוש ברוך הוא דרך כלל נקרא עבד שעושה מצותה' בלי
 ידיעת פרטו הדברים כעבדים שאין לו רשות לחפש בגנוי
 אדוניו אבל מי שיודע להקדוש ברוך הוא בדרך פרט נקרא
 בן. וכתב בספר במדבר דף כ"ט עמוד ד' רע"א מהומא ז"ל
 לא נקראו ישראל עבדים אלא אותם שהם עמי ארץ ככהמה
 אבל החכמים נקראו אדם וזהו אתן כאני כנגד עמי ארץ אדם
 אתם כנגד החכמים. אמר הכותב וזהו אדם וכהמה תושיע.
 וכתב בספר בראשית דף ק"ל עמוד א' שימנו כחותם מה
 החותם בשחותם בו האדם אף שיסיר אחר כך החותם הנורה

ד א 4 1 גשארס

לעת יפת
 גדי מלכ
 אשונה כ
 סה תנ
 כרתי א
 יו טעמ
 ת כנגד
 אחת
 סוף הי
 אבל מש
 שם דף
 ג"ה היה
 חיות כמ
 ברהם ל
 יו לדוד
 יום עשיר
 ענין סו
 בגד וכפ
 הוא ית
 לכך כתב
 בר לבמו
 ר וכשאר
 מלאך

בעלת הדריקים יום יא

בשאלה דבוקה כך אמרה כ"ו להקדוש ברוך הוא אנו כדבוקת
בך אף שאלך בגלות תהיה רבך עמי: עוד כתב שם עמו
ד' למה נקרא קרית ארבע שנקברו ד' דריקים אדם אברהם
יצחק יעקב והקשה שהרי א"ל שהאבות הן הן המרכבה ואי
מרכבה פחותה מארבע' וסנינו שתף הכה את דוד ונעשה
מרכבה שלמה ואם כן למה לא נקבר דוד עליו השלום
במערת האבות ותרן כי דעה היה לו מקום מתוקן והוא
ציון ואדם שנקבר בתוך האבות הוא לפי שהיה מלך ראשון
שבעולם ואחר כך נישלה ממנו המלוכה וניתנה לדוד עליו
השלום: דף קל"ד עמוד ב' אמר רש"י ז"ל דיעקב אף על פי
שיצתה נשמתו במצרים לא יצתה ברשות אהר אלא תכף נקשרה
בשמתו למקומה אבל האבות במערת המכפלה וכשנכנס שם
יעקב כל רוח שבג' עלו בה ונר אחד דולק וכשנכנס
האבות אבל יעקב להאפל בו נסתלקה הנר וכשחזר יעקב
ונכנס למערה חזר הנר כבר אשונה ועד ימי עולם לא קבלה
המערה אדם אחר ולא תקבל: **בתב** בספר שמות דף ס'
ע"ב מעלת כנעני ישראל וכאם בשביל כותן הכ"ה מוזן לכל העולם
וכשהם רשעים האומות אוכלים מחלה ואחר כך ישראל אוכלים
התמצית בזמן שהיו ישראל שרויים על אדמתם היו כותנים לה'
תמצית הכרעה לאומות ועכשו בהפך: כתב בספר בראשית
דף ה' מעלת כנעני ישראל שנמשלה לשושנ' מה שושנה זו יש
לכן ואדום אף כ"ו יש בהם דין ורחמים מה שושנה זו יש
ל' עלין כך ישראל יש להם י"ג מדות רחמים: **ובתב** ע'
בית בספר שמות דף ט' ע"ב פעם למה נמשל הקדוש ברוך הוא
כשושנה

מעלת העדיקים והאבות יום ז' כו

בשושנה מה שושן זה יום בו ריח והוא ארום מונקק אונת
 ונהפך ללבן וריחו אינו זז כך הקדוש ברוך הוא מנהיג עולמו
 בדרך זה החטא הוא ארום שכל אדם יהיו חטאיכם כשמי מקצת
 קרבתו לאש שהוא ארום וזרק דם סביב למזבח שהוא ארום
 מהת הדין ארום מונקק הריח ועולה העשן כלו ללבן אזנהפך
 מדת הדין לרחמים ודע שכל מדת הדין אין הריח שלנו לא מנה
 ארום וז' בכפואי הכעל עד שפוך דם אל ינחק תדע שעקב
 הקרבן הוא חלב ודם שהוא ארום ולכן ולכך היה הקטרת
 הסממנין מהם ארומים מהם לבנים והריח עולה משניהם כנגד
 זה אדם מקריב חלבו ודמו בתעניתו ומתכפר לו מה שושן
 הארום אינו נעשה לבן אלא על ידי האש כך כשהאדם מתענה
 מתוך התענית אבריו מחלישים ולזה רבי אלעזר כשהיה
 בתענית היה מתפלל ואומר רבשע גלוי וירוע לפניך
 שהקרבתי חלבי ודמי והרתחתי אותם בחמימות חולשת גופי
 ורמ שיהיה הריח העולה מפי בשעה זו כריח העולה והקרבן
 באש של מזבח ותרצני ומה שושנה אש אין הקוצים אין
 מתקיימת כך אלמלא הרשעים אין כיכרים העדיקים יום
 הרועה בשושנים המנהיג עולמו בו שנים והשביעית שבת
 לה דבר אחר בשושנים באותם ששנים הלכות
 בתב בספר בראשי בזמן שיש דין בעולם כגון ביום הדין
 אין צריך לאדם להזכיר שמו יהודי לפני הקדוש ברוך הוא שאם
 יזכיר שמו יזכירו חובותיו וזה מאמר הנביא לשוכמית היום לך
 לדבר אל המלך או אל שר הנבא אל המלך זה מלכו ש'ע שהיה
 יום הדין והשיבה בתוך עמי אנכי יושבת טוב לי להזכר עם

כ 7 4 2 הרבים

מעלת הצדיקים והאבות יום יא

הרבים וכתב בספר שמות דף פ"א למעלת אליהו ז"ל
 סוד שנמצא בספר אדם הראשון ז"ל בתולדות האדם יהא רוח
 שילך לעולם ויתלבש בגוף ואליהו שמו ובאותו גוף יסתלק
 מן העולם ויעלה בסערה ואותו גוף הנשמי ישאר בסערה
 ובגוף אחר של אור יזדמן לו שם להיות בין המלאכים וכשיורד
 למטה לארץ חוזר ומתלבש באותו גוף הנשמי שנשאר בסערה
 וזה ענין מי עלה שמים ויורד זה אליהו וכתב בספר
 בראשית דף ו' עמוד ג' מעלת רשבי ז"ל שכתוב עליו ארזיה
 שאב מי לא יורא עולמות של מעלה מזרעזעים ממנו ומימיו לא
 גזר תענית על הנביר כי כל מה שהיה שוש הקדוש כרוך הוא
 מקיים והיה מבטל גזרות רעות ובספר בראשית דף ו' ע"ב
 כתב ענין כפלא כי מלך המשיח היה בא לישיבתו ובס"ה דף
 ס"ה עמוד א' חכמת רב המנוחא קבא ומעלתו שבכל ערב שבת
 כשהיה עולה מן הנהר שהיה טובל היה יושב רבע א' וזוקף
 עיניו למרום והיה שמח והיה אומר שהיה יושב לראות שמחת
 מלאכים עליונים אלו יורדים ואלו עולים וכתב
 בספר בראשית דף פ"ט עמוד ב' בפ' הנה ה' נכב אמר מכאן
 למרום מי שאינו שלם למטה אינו שלם למעלה וכתב בספ'
 שמות דף ע"ד ע"ב מעלת אליהו בן ברכאל הכוזבי ממספחת רס
 שהיה כהן מזרע יחזקאל בנ"ש כאמר כאן הכוזבי ונאמר להלן
 יחזקאל בן בוזי הכהן ולפי שלא תאמר כי הכוזבי שכתב אדרבה
 לברעון לכך כתב ממספחת רס ומה שנקרא יחזקאל בן בוזי
 לפי שהיה מבזה עצמו בפניו מי שגדול ממנו וכן היה אליהו בן
 ברכאל ז"ש צעיר אני לימים קיימים מיבשי ליה אלא הק' צעיר

אני

אני ו
 כתב
 שאחר
 נמי
 מכרכ
 כתב
 מה א
 מה א
 היום
 מה א
 שאין
 של מ
 תנח
 נר
 שנק
 הזה
 נכמ

אני ומקטין עצמי אצל מי שיש לו ימים הרבה ושנים
כתב בס' במדבר דף כ"ז ע"ב כל מי שמספר שבח חברו או
במזון או בבנים נריך לברכו אח"כ למדנו ממק"ע
שאחר שספר שבחן של ישראל והנכס היום ברכס יוסף עליכס
נמי שמונה שבח חברו ואינו מכרכו הוא נתפס בראשונה ואם
מכרכו נריך בעין יפה ק"ו מי שמכרך לה"ב שיהיה בכל לבנו
עד כאן יום אחד עשר חלה

ונשלם החלק הא' תורה

החלק השני עבודה יום שנים עשר

כתב בס' בראשית דף ה' למעלת בית המקדש מה אעידך
מה אדמה לך בשעה שנחרב בית המקדש ינתה בת קול ואמר
מה אעידך בכל יום ויום כבר העדתי בך דכתיב העדותי בכס
היום מה אדמה לך ממש עשיתך כעין בית המקדש של מעלה
מה אשזה לך כעין שאת יושבת הכי הוא כב וכול למעלה כעין
שאין ככנסים בך אוכלוסין עכשו כך נשבעתי שלא אבא בירת
של מעלה עד שיכנסו בך אוכלוסין וזהו ואנחמך כלומר בזאת
תנחם אבל עכשו שאת יושבת שלמנה גדול כיוס שברך ואת שאין
לך רפואה לכך כתב מי ירפא לך היא מדרגה סתומה עליונה
שנקראת מ"י וכתב בדף ל"ה ע"ג מה גורא המקום
הזה למה נקרא נורא והשיב כי ראה שלמות גדול במקו' ההוא
ונמקו' שיש שם שלמות כקר' נורא וזאת למה תרגם מה דחילו

ג 7 4 3 ולא

אליהו ז"ל
יהא רוח
יכתלק
בסערה
וכשיורד
בסערה
בספר
יו ארוה
מימיו לא
ברוך הוא
דף ו' ע"ג
זכס"ה דף
גרכ שבת
א' וזוקף
זאת שמחת
ובכתב
מר מכאן
תב בספ
שפחת רס
אמר להל
ב אדרבה
אל בן בון
אליהו כ
הק' בעיו
אני

מעלת בית מקדש יום יב

אלא מיק שליט אמר לו אין מורא אלא במקום שיש שם שלמות
וכמוקום שיש שלמות נקרא נורא דכתיב יראו אתה קדושי
כי אין מחסור ליראיו וכתב כדף ס"ט ע"ב עתיד
הקדוש ברוך הוא לחדש עולמו ולבנות ירושלים ולהורידה
בנויה ונשבע שלא תחדש עוד ולא יגלו ישראל וכתב
בספר שמות דף ק"ח עמוד ג' ח' שאבני יסודות ניון וורושלם
נשרפו באש אלא כלם נבנוזו ולא נאכד אפילו אחת מהם
וכלם עתיד הקדוש ברוך הוא לחזור ולהוניהם לעתיד
ובתב בספר בראשית דף מ"ה אמר רבי טייה ארץ ישראל
אינו שולט שם שום שר לא הקדוש ברוך הוא לכדו אכל לפעמי
שולט שר אחד באי לעשות רע לשעה א' מל' מדוד דכתיב
וירא את מלאך ה' וחרבו שלופה ורבי אלעזר חלק ואמר
שאפילו רבע א' אינו שולט והמלאך שכונב ביהושע הוא ה"ת
ענמו כתיב הכא מלאך וכתוב התם המלאך הנואל וכתב
בספר שמות דף ע"ג בפסוק ברוב עם הדרת מלך ובאפס
לאום מחתת רזון הקסה מחתת מלך מיכעי ליה השיב כי
בשעה שישראל באים לבית הכנסת להתפלל אז הוא הדרת
מלכו ש"ע אמנם כשאין ישראל באים להתפלל אז הוא מחתת
רזון של שרי מעלה שהם ממתינים שלא לומר שירה עד שיקדומו
ישראל וכתב בספר בראשית דף ט' עמוד ב' לא יוכל
האלים להכנס לבית הכנסת רק שיטול ענה תחלה מחצות
העולם שהם תקנו התפללותו והו שאנו אומרים פסוק ואני
ברוב חסדך זה אברהם אסתחזה אל היכל קדשך כנגד יעקב
ביראתך זה יצחק שכתוב בו ופחד יצחק:

ומיד

זכור
בירא
ובס
מלך
שלו
בראש
וקבו
שכל
למע
סודות
הפעול
ועוד
זהו דון
היו כח
אורע
כל הק
ובתב

מעלת בית מקדש יום יב ב

זמיר האלהי כמהרר אלעזר אזכרו זל מצאתי מונה כן
ברוכ חסדך זה אברהם אל היכל קדשך זה יצחק
ביראתך זה יעקב איך שיהיה למדנו כי בהכנס האדם לבית
הכנסת יטול ענה מהאבות על ידי זה הפסוק -

ובספר שמות דף עג כתב כי כשהקדוש ברוך הוא
בא לבנה שנקרא מקדש מעט ומונח שם רוב עם אז

מלך המשיח מתעטר ומתהדר ומכין ענמו בתקונים וקטוטים
שלו לעלות למעלה ואם לאו מחתת רזון ח'ו' וכתב בס'

בראשית דף פכ ע"ד שנינו בית המקדש קודם לקבוץ גלויות
וקבוץ גלויות קודם לתחיית המתים ותחיית המתים הוא אחרון

שכללם תגן ארבעים שנה קודמין קבוץ גלויות לתחיית המתים
למעלה הקרבנות כתב בספר בראשית דף ז' עמוד ב'

פתח ואמר וזכיהו בן יהודע זה הפסוק רומז
סודות עליונים בן איש חי זה חי העולמים רב פעלים בעל כל

הפעולות והמעשים הוא הכה את שני אריאל מואב שחרב ב'
מקדשים וזהו מואב שהם מאב שבשמים

ועוד הוא ירד והכה את הארי כי כשהיו ישראל זכאים היו
מקריבים קרבנות והיה יורד מן השמים דמות אריה

והיו דואים אותו על המזבח רבון כארי על טרפו וכל הכלבים
היו נחבאים לפניו וכיון שגרמו העונות הכה לאותו הארי

אשר שמו כיון שראה זה צד הטומאה שלח כלב אחד שיאכל
כל הקרבנות ומה שמו של הכלב ההוא בלאדן שמו כלומר

שאינו בכלל אדם אלא כלב הוא כלב הוא
שאינו בכלל אדם אלא כלב הוא

כתב בס' במדבר דף ק"ח עמוד ג' כי בזמן שישראל היו
עושים

7 7 4 4 עושים

שלמות
קדושו
עתיד
הזוירה
וכתב
מירושלם
זאת מהם
עתיד
דן ישראל
לפעמי
דכתיב
ק ואמר
זאת ה'ית
זכתב
וכאפס
שיב כי
א הדרת
א מחתת
שיקדומו
לא יוכל
מחכות
הוק ואני
ד יעקב
מיר

בעלת הקרבנות והתפלה יום יב

עושים רצונו המלאך שהיה יורד לאכול הקרבנות היה לו צורת
אדם וכשלא זכו צורת כלב וכן בשעת פטירתו של אדם אם
יבאוי המלאך שמוטל נשמתו נדמה לו בצורת אדם ואם לאו
בצורת כלב.

עוד שם אמר רעיא מהימנא כי אין הקרבנות אלא להרחיק
רוחות טומאה ולקרב רוחות קדושה: וכתב בדף
ק"א טעם הקרבן לפי שמתחלה עשה ה' רוח הבהמה נכדלת
מרוח האדם ולכן אדם הראשון לא הותקלו בשר באכילה כדי
שלא יתערב בו חלק בהמה וכשחטא אז כאמר לו כירק עשב
נתתי לכם את כל ויתהנה הגוף שחטא מגוף בהמה כמוהו
לכן כשחטא הגוף בכמה חטאות אומר הקדוש ברוך הוא זה
חטא כגוף יקריב בשר לכפר על הגוף ומה שחטא בכפש הדם
יכפר על הנפש:

עוד שם אין רצונו של מקום שיחטא אדם ויקריב קרבן לא
עקר הקרבן שיהיה בלי חטא וזהו קרבן שלמים של
שלום וזהו שכתוב לפעמים את קרבני ולפעמים קרבנכם
ובעמוד ד' כתב טעם הקרבן אמר רשב"י ז"ל שיש בכסא
ד' פנים פני שור פני נשר פני אריה פני אדם
וכל אחד נותן כח בעולם השפלי' למינו פני שור ממנו נמשך
כח לכל מין בהמה שבעולם ולפי שמהם ינא זה הכח לפיכך
אותם השרים והממונים המתפשטים מפני שור שברבא
מתקרכים ליסוד שלהם ונהכים מאותו יסוד ולכן הם נהנים
מקרבן בהמה טהורה לפי שהוא דבר מתפשט מכחם כשם
שיש נחת רוח להבה שנהג' לקבל רוח הנדויק לפני שהם מיסודו

מעלת הקרבנות והתפלה יום יג כש

כך נחת רוח לאלו ליהנות מיסודם ויש עוד במרכבה פני נשר
והוא כותץ כח לכל מיני העוף לכן הוא נהנה בקרבן העוף
ומקבלו לפי שהוא נהנה להדבק במיכו פני אדם יש במרכבה
וזהו עקר הקרבן שאדם מקריב דמו וחלבו לה' והנה מקבל
רצונו ריח ניחוח לה' שאמר וכעש' רצונו פני אריה יש במרכבה
הדי אמרו כי כשישרא זכאי' היו רוחים כדמו' ארי על המזבח :

עד כאן יום שנים עשר

יום שלשה עשר

מעלת

תפלת אבות כתב בס' בראשית דף ק"ט ג"פ
בכל יום יורד רוח אחד במערת המכפלה ויושב
בקברי האבות ועומדים על עמדם ומתפללים על בניהם :
עוד שם סוד שגלה רב המנוח סבא כי הראו
לו שיותר מועילה תפלת רחל בכל זמן שהעולם
ברוך יותר מהאבות וכתב בס' שמות דף ז' סוד שאם
לא היו מתפללים המתים על החיים לא היו מתקיימים החיים
אפילו שעה אחת וכדף ס"ג כתב כי כשהולכי לכית הקברות
על המתים שם הם נמצאים ושם היא הנפש ושומעת בצער
החיים והוא מודיעה הדבר לרוח ואז הרוח מודיע הדבר
לנשמה והנשמה הולכת ומעוררת לאבות העולם :

וכתב

בס' ויקרא דף ל"ב אמר כי כשהעולם בצער
והולכים להתפלל על הקברות אמר ר' אבא לא
תלכו שם בלא ג' תעניות ורבי יוסי אמר אפילו בתענית אחד
בכלכר שיחא העולם בצער זהבית מעשה שהמתים מודיעים
בשמולכין

לו כורת
דמם אם
אם לאו
להרחיק
ב כדף
נכדלת
יולה כדף
רק עשב
ה כמוהו
הוא זה
פש הדם
קרבן לא
למים של
קרבנכם
יש בכסא
פני אדם
מנו נמשך
ח לפיכך
שדברא
שם נהנים
כחם כשם
הם מיסודו
כך

כשמוליכין שם סת' יום שם כסול או חסור או יתיר • עור
שם נתן טעם למה אנו הולכים להתפלל על המתים כשיש שום
צער וזאת כתיב ודורש אל המתים והשיב אל המתים דיקא
שהקב"ה האדם א הגוים עע"ז שלעולם נקראים מתו' אפי' בחייהם
אבל ישראל ואותם הנדיקי' עליהם אמר שעה ושכח אנו המתים
שכבר מתו כלו' שבזמן שעבר מתו ועכשו הם חיים בג' ע ועור
כי שאר האומות כשהולכים על המתים הולכים בכשופים אבל
ישראל הולכים אל מתיהם בתשובה ותענית וכונתם שנסמות
המתים יתפללו לה' עליהם והתפלה עליהם :

וכתב • • • • • בראשית דף קכ"ה כי תפלת הרבים יש לה
מעלה וזו פנה אל תפלת הערער כי תפלת
היחיד הבה מפשט בה לדעת זה היחיד המתפלל מה טיבו
ומה מעשיו וזהו פנה לסך עדין האדם לעולם להתפלל עם
הרבו' לפי שלא בזה את השלתם ואינו מפשטם וח' קר' אחריה' •
עור • • • • • שם דף כ"ז ע"א טעם שאנו אומרים והוא רחום לפי
כי הוא שכינה מלאכי חבלה רודפים אחר תפלת האדם
להרחיקה ולכך אנו אומרים והוא רחום וספר עון כנגדו ולא
ישחית כנגד משחית והרבה לה שיב' אפ' כנגד אף ולא יעיר
השם שיש בו כל חמתו כנגד חמתו • • • • •
עור • • • • • כל שם ותפלת העני משוכחת • • • • • כל
שם ותפלות מלפניה שגאמר תפלה לעני כי יעטוף
לשון איחור ובשם פירש' כי תפלת ערבית נקראת תפלת עני
וזהו תפלת ערבית רשות שיעקב תקן אותה בעד כל ישראל
שם בגלות כרשות קאמנות וכפי' זה תפלת ערבית חשובת

מכל

מכל
משוכ
משנת
ובס'
מטיח
לעני
אחר
ובס'
היוצא
כשם
אז מ
סוד
בעת
וסת
שוות
כ"ח
שית
מרכ
יוצא
התפ
האח

טעלת התפלה יום יג

מכל התפלות - ובס' שמות דף ל"ט כתב תפלת העני
 משוכחת מכל התפלות שהיא עולה עד כסא הכבוד וה' בה
 משתבח בתפלת העני וכל מי שמזקף בעני כמזקף ח' בשכח
 ובס' במדבר דף ז' כתב סוד תפלת העני שמקובלת
 יותר מכלן ותכף נענה לפי שהעני מתוך צרה
 מטיח דברים כלפי מעלה ח' וה' בה תכף עונה וזהו תפלה
 לעני כי יתעטף אין כתיב כאן אלא יעטוף שמאחר תפלות
 אחרות ואינם נכנסות לפני ה' עד שיכנס תפלת העני וה' בה
 בעצמו מקבל תפלת העני ואין נזקק לה שום שר
 ובס' בראשי דף ק"טו כתב סוד שהמתפלל צריך שתהא
 תפלתו בלחש לפי שהתפלה הנשמעת אינה הקול
 היוצא מהאדם רק הוא קול אחר שמצא מן אותו קול וסי' והקל
 נשמע חסר ו'ו רמז כי כשהתפלה בלחש וקול האדם לא ישמע
 אזו מקובלת - ובתב' בס' דברים דף קכ"ה בענין התפלה
 סוד שנמצא בספר רב המנוח מי שאינו משפיל עיניו למטה
 בעת התפלה מקדים עליו מלאך המות וכשתצא נשמתו לא
 יסתכל בהוד השכינה לפי שזול בשכינה שהיא כנגדו שנאמר
 שויתי ה' לנגדי והוא הביט בה - ובתב' בס' שמות דף
 כ"ח ע"ד כל המתפלל ואינו מתכוין בתפלתו לתועלת העולם
 שיתברכו בו עליונים ותחתונים דוחין תפלתו לחוץ והוכיחו
 מדכתיב כי תבואו לראות פני ולא כתיב לראות לרמוז פועל
 יוצא לשני - ובתב' בס' במדבר דף ז' ע"א וע"ב במעלת
 התפלה אמר כי דעה שס' נפשו בשעת התפלה כד' דרכים
 האחד כמו העני וזהו תפלה לעני וכמו העבדים הושע עבדך

וכמו

עוד
 יום שום
 דיקא
 חיהם
 המתים
 ע ועוד
 יום אכל
 נשמות
 יום לה
 תפלת
 טיבו
 לל עם
 חריה'
 יום לפי
 האדם
 מ ולא
 זעיר
 כל
 יעטוף
 ת עני
 ישתחל
 משוכח
 כל

מעלת התפלה יום יג

וכמו החסידו' שמרה נפשו כי חסיד אמי וכמו אותם המוסרים
עמם על קדושת שמו אמר רשבי הריומותי ודי חלה' כי מי
שע' תלל ומתכוון באלו הד' דברים בכל יום אין תפלתו חוזרת
דיקם בתחלה ימים ענמו כעכד וזהו כשאומר הזמירות וא"כ
יעשה ענמו כאותם שמוסרים ענמם וזהו כשעה שאומ' שמע
ישראל וכשאומר אמת ויניב יעשה ענמו כעני הדופק פתחי
מרום וכשאומ' שומע תפלה ממים ענמו בכלל החסידים שכבר
התפלל על הנדויקים ועל החסידים ובשעת שומע תפלה ישוב
בתשובה ויפרט חטאיו כי באותה שעה ימינו פשוטה לקבל
שבים ואחכיונא קול אחר ואומר לו עבדו חתה :

יום ארבעה עשר

בתב' פס' שמות דף ס"ט אמר רבי חזקיה טעם שהשכור
יכול לכהן ואין יכול להתפלל לפי שהתפלה עולה
לעולם העליון מאד שאין שם אכילה ושתייה אמנם הברכה היא
עולה למדרגה התחתון מקום שיש בו אכילה ושתייה שממם יוצא
טעם שבע רבון וכתב שם בדף פ"ט ע"א ממעלת היום
וממעלת הלילה הם ממונים ביום או שולטים ביום ואלו שולטים
בלילה וכשהאור יוצא כרוז יוצא הכינוי ענמכם ממעלת היום
ובאותה שעה שהכרוז יוצא כל א' עומד על משמרתו שנפקד
עליו לכן צריך שאלם שזוהר בתפלתו שתהא בכונה לפי
שהממונים השולטים על האויר לוקחים הדברים ויש מאונם
אחד לכה' מזרח שמנפס למה שהאדם אנוניא מפני ואם הוא

בבונם

מעלת התפלה יום יד לא

כמונה נושקין אותה לצד ררום יש ממונה אחר שולט באויר
והוא ממונה על כל מי שיש לו צרה ומתפלל עליה מתוך שריון
הלב וכמיכתרוח ואם אותו הדבר בכונה הממונה נוטלה וכוונתה
ואומר לה הבה ירחם עליך ומעלה אותה לפניו יתברך לצד
צפון יש ממונה אחר שולט באויר והוא ממונה על אותם
שמתפללי כרי להכניע צריהם ואם הוא בכונה נושקה ואומר
הבה יפילם לפניך וכתב בס' שמות דף נ"ז ע"ד אמר
כשישראל מסימים שים שלום כרוז יונא למעלה ואומר מי הוא
האיש שזוכה ועושה בשמות חדשות למטה שמזכה את הרבים
שישוכו בתשובה אז הם מזומנים שני עדים מאותם שהם עיני
ה' משוטטים בכל הארץ ואומרים אנו מעידים על פלוני בן
פ' שעושה כך אשרי חלקו שבעבור יזכה אביו לטובה באותה
שעה הוא מוכן ממונה אחר שהוא בזכר על צורות הנדויקים
ואותו ממונה מביא צורת זה הנדויק המזכה את הרבים ומשים
אותה לפני ה' יתברך מיד הבה רומז לד' מחכות מלאכים
ונוטלים אותה צורה של אותו צדיק והולכים עמה ומראים
לה ע' עולמות שיש לו בפני עצמו ואם היו יורעים בני אדם מה
מעלת הרודף אחר הרשע להחזירו בתשובה היה רודף אחריו
כרודף אחר חייו העני הוא מזכה לבני האר' בעושר ובשלמות
אחר אבל זה מזכהו יותר לפי שגורם לצד אחר של אלקים
אחרים שלא ישלוט וגורם להבה שיתעלה על כסא כבודו
וגורם לאותו הרשע שיזכה לכפש חדשה כתב שם דף
נ"ח קדושה שאנו מקדישים בעמידה אנו מזכירים שבח של
מלאכי הגדת שעל ידו שאנו מקלסים אותם מניחים אותנו
להכנס

ה' כי מי
חוזרת
ת' וא"כ
מ' שמע
ק פתחו
ש שכבר
עלה ישוכ
זה לקבל
נה:
שהשכור
עלה עולה
ברכה היא
משם יונא
שלת היום
לו שולטים
שלת היום
ע שנקד
מונה לפי
יש ממונה
ואם הוא
בכונה

בעלת התפלה יום יד

להכנס לתוך השתחוס באהבה ואין מעכבים בידונו ואת זכר
דמחיתו ח' כלפי מעלה יל כי המלאכים הם קדושים ויותר
מאנו וזהם נוטלים קדושה יותר שאלו שאנו נוטלים ומוטלים
עלינו קדושת אלו לא היונו יכולים לקדש שם ולהיות חברים
עמהם וכבודו יתברך לא היה משתלם למטה ומעלה אלא על
ידי שאנו מתחברים כאחד עם מלאכי השרת ומשכחים אותם
מה שכן האמת כדו שיהיו חברים עמנו בקדושה ולכך קדושה
זאת אנו אומרים אותה בלשון הקדש כי כל דבר שבקדושה
צריך לשון הקדש וצריך עשרה אבל קדושת ובה לניון היא
בתרגום שאפי' יחיד אומרה ואת אכ הקדש שהוא כי' למה
סדרו אותו בתרגום יל כי טעם גדול בדבר שהוא עולה בכל
הרוחות ומשבר כל הקלפות של נד אחר ולכך אנו צריכים
לומר בלשון אחר לשון ארמי שהוא של אותו הנד ולענות אמר
בכל כחנו כדו לטבר כחם ולהוסיף כח בגבורה של מעלה
ולכך אנו אומרים אותו בלשון תרגום לומר כי נד אחר על
כרחו שלא בטובתו יסתבר ויענה אמר כי האל יתברך הוא
השליט על כל

וכתב עור שם עמוד ב' תפלת ערבית היא להנין עלינו
משחר בלילות מכמה צדדים פחד של גיהנם כי
באותה שעה טורדים הרשעים בגיהנם ונותנים להם ענשם
בלילה על חר תרין מהיום וזהו טעם שאנו מקדמים לומר
והוא רחום בערבית אמנם בשבת שאין פחד בגיהנם אין אנו
צריכים לו ויש פחד בלילה של קטרוג הנשמה כשרונה לעלות
לפני ה' יתברך ולכך אנו אומרים שומר את עמו ישראל ויש

פחד

פחד
מפתח
ובתב
ביחיד
פי שני
ובתב
הקול
כל מה
הוא א
האור
ובתב
להם
שמור
אחר
ובתב
אזני

מעלת התפלה יום יוד

פחד כלילה מכמה מויקים שיש להם רשות להזיק מי שיוצא
 מפתח ביתו ולכך אנו מקדימים לומר ושומר צאתנו וכו' -
ובתב בדרך כ"ח ע"ג הקדושה של עמידה שהיא בעשיית
 צריך כלשון הקדש אבל קדושה דסדרא שהיא
 כיחיד לכך היא בתרגום וסי' לדבר שנים מקרא ואחד תרגום
 פי' שנים שהם רבים צריך לשון הקדש ובתרגום די אחד
ובתב בס' דברים דף קמ"ג מעלת מי שמוציא בשפתיו
 התפלה הקשה בפ' כי עוף השמים יוליד את
 הקול כי אחר שכתוב בחדר משכבך מי יוליד הקול ותירץ כי
 כל מה שחושב האדם אינו עושה דבר אלא מונחאו בשפתיו
 והוא אינו מכויין בו ואחר שמוציא הדבור אותה המלה בוקעת
 האויר והולכת ושטה בעולם ולוקחים אותה כמה בעלי כנפים
 לכן מי שמתפלל צריך להוציא בשפתיו
ובתב שם דף קל"ט ע"ב מי שאינו רוצה לענות אמן עליו
 כאמר אותי עזבו ומה עונש יש להם לחכום
 להם בורות מורידין אותי לביהגם מדרגה אחר מדרגה עד
 שמורידין אותי לאכדון ואם עשה כראוי מעלין אותי מדרגה
 אחר מדרגה לאור באור פני מלך ועליה' כאמר אמוני' מוכר ה'
ובתב בס' שמות דף פ"ט העמידה צריך כלשם לפי
 שהמלאכים הממונים לקבל העמידה נקראים
 אמונים ואם אותה התפלה נשמעת לאזני האדם אין שומעין
 לה למעלה לכן צריך לומר:

עד כאן יום ארבעה עשר

וכתב

ואת וכו'
 ושם יותה
 ומושכוס
 ת חברים
 ה אלא על
 יום אותם
 דך קדושה
 שבקדושה
 לכיון היא
 א כי' למה
 גולה בכל
 ו צריכים
 ענות אמן
 של מעלה
 אחר על
 נכרך הוא
 גנין עלינו
 ביהגם כי
 עכשם
 מים לומר
 ס אין אנו
 נה לעלות
 שראל נוש
 פחד

מעלת התפלה ונפילת אפים יום טו

יום המשה עשר

וכתב

בספר שמות דף כ"ה עמוד ד' כשהאדם מרים ימיו למעלה כתפלה צריך לכוין באזנכעו למעלה כמו שכתוב והיה כאשר ירים משה ידו

וכתב

בספר בראשית דף קל"ב עמוד א' מעלת הש"ץ בפסוק זהלי קולך בת גלים רמוז כי כל המסבך לאל יתברך בקול צריך שיהיה לו נעימות שיערב לאחרים קולו ואם לאו לא יקום וראיה מהלנים דכתיב ומבן כ' שנה ישוב שאז אלו קול האדם ערב

וכתב

בספר שמות קל המוסר נפשו לשמים בעת נפילת אפים הקדוש ברוך הוא קוקא על האדם הזה שלום למטה כמו שכתוב ויקרא לו יי שלום וכל ימיו קורים לו למעלה ובשעה שכתור מהעולם:

וכתב

בספר דברים דף קל"ט כל השומע ברכה ואינו עונה אמן עליו הכתוב אומר ובזוי יקלו וכשיונה מן העולם מכרוזים לפניו כברו לפניו שערי שמים ולא יכנס כמו שהוא לא פתח פיו לומר אמן ואזי לו לנשמתו

וכתב

בספר בראשית דף פ' תוספתא פתח ריש מתובת ואמר מאן דפסק יתפסק מאן דקצר יתקצר מאן דקצר יתארך פי' מי שפוסק דבריו תורה לרברים בטלים יפס מן העולם מאן דקצר שמקצר האמן ואינו אומר בכח יתקצר ומי מאן דקצר פי' מי שחוטף אלף של אחד שלא יהא כראוי כאומר חס ושלום אי חד ואריכו ומי

וכתב

וכתב כספר במדבר דף נ"ח עמוד ג' ועמוד ד' טעם פסוק
 לדוד אליך יי' נפשו אשא שאומרים בנפילת אפים
 וטעם למה באלפא ביתא זו איך בה אות וי' ותרץ כי ה' צור
 הוא כי בשעת נפילת אפים יכוין האדם בדעתו כאלו מוסר
 נפשו למיתה ומוסרה ביד קונו וזהו אליך ה' נפשו אשא ויראה
 האדם את עצמו כאלו נפטר מן העולם וכה יתכפר לו כל
 עונותיו שיש עון שאינו מתכפר לאדם אלא במיתה ולזה איך בו
 וי' שאות וי' היא מעץ החיים וכאן בשעת נפילת אפים נריך
 האדם למסור נפשו ולהראות עצמו כאלו מת.

וכתב בס' בראשית דף קכ"ב ע"ל תכונת תפילתי קטרת
 לפניך משאת כפי מנחת ערב אאר טעם קטרת בתפלת
 המנחה יותר מכל התפלות לפי שהקטרת במקום שיטנו יש
 שמחה בעולם ואינו יאוח לשום מזיק להתגבר בעולם וזהו
 שכתוב שמן וקטרת ישמח לב ולזה הכהן הגדול כשהיה מקריב
 ומדליק הנרות אז היה מקטיר בהטיבו את הנרות יקטירנה
 לכך כתבון דעה להזכיר הקטרת בתפלת המנחה לפי שבעת
 המנחה מתגבר בעול' צד אחר ולזה הזכירו לרחו' כל החינוני'
וכתב עוד דף ע"ט ע"ב שיהא אדם זהיר הרבה בתפלת
 המנחה לפי שבאותה שעה מתעורר הדין בעולם.

מעלת השבת ותבלותיו

וכתב בס' שמות דף כ"ב סוד שנמצא בס' שעה בענין
 השבת שכתוב וינפש ודר"ל כיון ששבת וי אברה

א ה ס ז • נפש

אריס ומיכו
 זעלה כמו
 שן בפסוק
 לאל יתברך
 ולו ואם לאו
 טוב שאז איך
 בעת נפילת
 הזה שלום
 קורים לו כ
 ברכה ואינו
 קלו וכשינו
 ס ולא יכ
 ותו
 ריש מתוכת
 יתקנב ש
 בטלים יפס
 נחת יתקנ
 א זהא כרא
 וכתב

פפש והקשה דזו הגוף מכעו ליה שינא' ונאכד' ממנו הנפש יתרה
והשיב כי סוד הדבר כי בכל אל' יש נפש וכיו' השבת מושכ' עמה
הנפש רוח קדושה ממעל וכל יום השבת שהרוח נמנאת עם
הנפש אז הנפש מתעלית הרבה בהיות הרוח עמה ונקראת
נפש יתירה אבל כשיז' שבת וינאה הרוח ממנו אז הנפש אכדה
אותו יתרון.

עוד שם עמוד ג' הקשה שאיך אמרו לא ינא' אדם יחידו
לא כלילי שבתות ולא כלילי הביעויות והרו' אמרו כי
לכך אנו מתפללי כליל שבת הפורס סוכת שלום עלינו להכריח
כל המקטרגים לנקבי תהום רבה ותירץ דמ' מע' שאינם
שולטים מתראים ליחיד.

כתב כס' במדבר דף ק"ב ע"ב רעיו מהימנא כי לכל
אדם מישראל יורד' בשבת נפש יתירה כל אחר
לפי מהרצתו אם הוא חסיד כותנים לו ממדת חסד ואם גבור
הכובש יגרו ממדת גבורה ואם איש תם ממדת אמת ואם
הוא חכם ממדת כתר.

וכתב ע"ד ק"ב את השבת לדרתם חסר כתיב שצריך
שישמרו את השבת בדירתם שלא ינאו' מרשות
לרשות. **כתב** כס' בראשית דף ק"ט ע"ב בשני קשורים
מתקשרת הנפש בלח ושבת בתחלה היא מתקשרת עם הרוח
אשר בג'ע של מטה ומטה הולכת ומתקשרת עם הנפש
שהיא כנרור החיים והיא שבעה וכוונת מטי צדדים וזהו
והשכיב בכחנחות נפסך אמש הנפש היא שבעה בשתי צחות
של מעלה ומטה.

כתב

כתב בס' שמות דף מ' ע"ד הטעם שאנו מתפללין
במנחת שבת ואנו תפלתו לפי שבימות הקול
לעת המנחה מרת הדין החוק טולט בעולם אבל ביום השבת
כל הדינים הם כפופים ואינם כעורים בעולם וזהו עת רצון
שאף שהוא עת מנחה ביום השבת הוא עת רצון וכזאת השעה
נסתלק מ'עה וככ"ד ע' ע"ב

ובתב שם טעם ג' פסוקי גדוק הדין שאנו אומרים במנחת
שבת כנגד מ'עה ויוסף עליו השלום ודעה בתחלה
אנו אומרים נדקתך כנגד יוסף הנדיק ע"ה כי בשעה שמת
כל השבטים נפלו בגלות פתחו עליונים ואמרו נדקתך כהרה
אל נדקתך נדק לעולם כנגד דעה כי כשמת מחלוקות רבו
בישראל ועל זה אנו אומרים ותורפך אמת ונדקתך אלהים
עד מרום כנגד מר ע"ה כי כשמת כאסף הכל תורה שבכתב
ושבעל פה:

ובתב בספר בראשית דף כ"ז עמוד ב' בשבת פותחין ז'
היכלות כנגד זה ז' קולות שאמר רוד על המים ו"ח
אזכרות שבהם שט הקדוש ברוך הוא ב"ח עולמות ברכב
אלהים רבותים אלפי שכאן שהם ז"ה רבוא עולמות
ובתב שם כדף מ"ט עמוד ב' בשם התוספתא כיהרשעים
בגיהנם אינם יונאים ממנו לא בשבתות וימים טובים
וראשי חדשי אחר כך כרוז יונא אנד בפון ואומר ישוכו רשעים
לשאולה ובשעה שעונים ישראל בקול רם אמן יש"ל מכרך הכ"ה
מתמלא עליהם רחמים ורומז למלאך הממונה על שערי גיהנם
סמ"יאל שמו ונ' מפתחות בידו ופותח ג' שערי גיהנם ורואים

הנפש יתרה
מושב עמה
במנחת עס
זה ונקראת
נפש אברהם
אדם יחיד
רו אמרו כי
יכולה להיות
ע"פ שאינם
נא כי לכל
ה כל אחר
ואם גבור
אמת ואם
תיב שצריך
או מרשות
כי קשורים
עם הרוח
ס הנשמה
דיים וזהו
בשתי בחות

מעלת השבת יום טו

אור של העה"כ בא העשן וזאתם האור באים שלשה מאוכזרים
ומתכבדים ומשיבים העשן למקומו ונותנים ריוח לרשעים
ש"ה וחזי ואחר כך חוזרים למקומן וכן בשלשה פעמים כיום
ובכל שעה שישראל אעזבים אמן.

ובתב בם' שמות דף ג"ב ע"ב כסיונא שבת צריבים
ישראל להתעכב קנת להראות שחביבה עליהם
מצות שבת ואינם קנים באכסניא ואז פותחים ישראל והוא
דחוס וכו' והוא תקון טוב ובעת שאומרים ישראל ויהי כועס
וקדושה דסדרא כל הרשעים שבניהכס פותחים ואומרים
שירה ואומרים אשריכם ישראל אני למי שלא שמר התורה
ודומה מכריו ישוכו רשעים לשאלה.

ובתב בם' במדבר דף פ"ג בענין השבת שכתוב
לדרתם חסר לשון דירה רמז שיכבד האדם
דירתו בשבת בדברים נאים וכלים נאים שהשבת היא כלל
והכלה אין מכניסין אותה אלא לדירה נאה.

ובתב בם' בראשית דף י"א ע"ב כו בע"ש כל הדברים
בעשו ונשתכללו עד שנתקדש היום ולא נשאר
אלא בריאת של רוחות שלא נברא להם גוף ואלו לא היה
יכול הכ"ה לעכב היום עד שיברא גוף לאלו הרוחות ז"ל שרצה
שכ"ה לעשות כך דחלולי כך היה מתגבר ח"ו עד סטרא
אחרא בעולם:

עד כאן יום אמצע עשר

מעלת השבת יום יו
לח

יום ששה עשר

ובתב

בם שמות דף כ"ח עד אמר רבי יהודה כללום
ויום מתברך העולם מאותו יום העליון שהרי כל
ששה ימים מתברכו מיום השביעי וכל יום נותן מאותה ברכה
שקבל מלמעלה ולכך פתוב איש אל יותר ממנו עד בקר לפי
שאינו נותן יום אחד לחברו אלא כל אחד ואחד שולט בפני
עצמו ביומו אמנם יום ששי קבל שני חלקים חלקו וחלק יום
השבת לכך כתב יום הששי ה"א יתירה

ובתב

עוד שם שכל אדם צריך לשאול מזונותיו בכל
יום מה"ב אע"פ שיש לו כדו שיתברכו מזונותיו
של אדם וטעם הדבר ברוך ה' יום יום ולזה אין צריך לאדם
לבשל מזונות מיום לחברו וזלת מע"ש רבי יוסא סבא לא הים
מתקן סעודה בכל יום עד שיתפלל אמר לא נתקן סעודה עד
שיתנו מבית המלך אח"כ היה מאתין טעה אחת ואומר תקנו
סעודה שכבר היא טעה שתכתן מבית המלך

ובתב

עוד שם דף ל"ט הקשה רבי ינחק כמה שכתוב
ויברך חלקים את יום השביעי כי אחר שכתוב
יום השביעי שבת לא יהיה בו מה ברכו אלא כך שנינו כל
הברכות שלמעלה ומטה הם כלולות ביום השבת ובשביל זה
אינו כמבא המן באותו יום לפי שאז מאותו היום מתברכים
כל הו' ימים וכל אחד נותן מזונו למטה כל אחד ביומו מאותה
ברכה שקבל ביום ה"ז ובשביל כך מי שהוא מאמין צריך לסדר
שולחנו ליל שבת כדי שיתברך כל ששת ימי המעשה

ג ה 5 3 • וכתב

יום

מעלת השבת יום יין

ובתב

עוד ברף מ' ע"א ענין הנ' בעורות אז תתענה
על ה' זו סעודה ראשונה והרכבתך על כמות

אלוהיך זו סעודה שניה והאכלתך נחלת יעקב זו סעודה ג' וזכר
ליזהר בסעודות אלו ומי שפוגם באחת מהם מראה עצמו כאל
אינו מורע ישראל ונותנין עליו חומרי ג' דינו גיהנם וכס' זיקר
מרף מה' עד דף מו' ע"ב כתב בזה י

כתב

בס' דברים דף קל"א ע"א בשם רעיא מהימנא כ
שני בכרות בשבת הם רמו לב' לוחות שכתב
בשבת וכיום השלישי שכתב בו פעמים כי טוב זאת למה כ
כרות שהם זוגות והרי אמרו שיש ממוני' על זוגות ומטעם ז
אמרו אין מתחילין בב' ואין מסימין בד' דהינו כבד' זל כו בכל
שבת הנשמו' והרוחות יונאה' זוגות ואין שטן ואין משחית וא
מזיק כיום השבת ואפי' אור של גיהנם אינו שולט בשבת רמ
לדבר לא תבערו וכו' י

כתב

בס' שמות דף כ"ד ע"א בסוד האנבעו' כשרואה בלי
מוצאי שבת כל האנבעות בלי הנפרנים כשרואים
אותם נקראים פנים פנימים ואחורי האנבעות הנפרנים הם
אחורים והסוד הוא כשרואים בנר לראות אחורי האנבעות
עם הנפרנים וזהו סוד וראית את אחורי ופני לא יראו

כתב

בס' בראשית דף כ"ג ע"ב הכלה במוצאי שבת
הוא להכדיל בין שרים השולטים בשבת לסולטים
בחול כשיוצא שבת עולה מגיהנם ינהר' של עין הרע ורונה
לשלוט בישראל וכטעה שאומרים ויהי כועס כורחים

ובתב

בס' שמות דף ז' ע"ג עולם הכא נקרא כועס
ובגיונא

כשיוצא השבת הרשעי' יונאים מאותו הכועס וחוזרים לניהנם
פיכך אנו מתפללים כמונאי שבת שיהי רצון שנהיה נרוקים
ונזכה לנזעם עולם הבא

כתב כס' בראשית דף י"א ע"ג שלשה הם הגורמים
רעה לעצמ' המקלל עצמו והזורק לחם או פרורי'

זוים בהם כזית ומי שמדליק הנר ב"מס קודם שיאמרו בקהל
קדושה דסדרא ורשעים של גיהנם מקללים אותו לפי שכ"עס
בא קדש לעולם ונחיים הרשעים מלישרף באש גיהנם וכמונאי
שבת חוזרים כל השרים לשררתם ומכריוזים ואומרים ישונו
רשעים לשאולה ואין להם כח עד שיאמרו ישראל ברכת הבדלה
וכל אותם השרים הנקראים מאורי האש ואם האדם ממתין
לומר הבדלה עם שסימנו הקהל קבוס' דסדרא אז חייבי גיהנם
מקיימין על אותו אדם כל ברכות שאומרים הקהל ויתן לך
וכו' ברוך אתה בעיר כלם אומרים אותם חייבי גיהנם

כתב כס' בראשית דף ע"ד ע"ב בפסוק ויקרא מלאך
אמר רבי אלעזר כי מ"ס דברים נכראו בע"ש

בין השמשות אין ל"ל שנכראו אז לפי שאם כן קשה שהרי שנינו
שאילו של אברהם אע"ה בן יומנו היה וכך צריך לומר שכן כתוב
כבש בן שנתו לעולה וא"כ קשה היאך אפשר שנכרא כשנכרא
העולם שערין לא כולד ינחק אל"ל דברים שנכראו דקאמר
ל"ל שנתן כח ומנוי לשר העול' שיכרא האיל כשיצטרך לאברהם
ופי הארץ כשיצטרך למרעה וכל זה המנוי והכח בראו הכ"ה
ע"ש בין השמשות אמר הכותב בזה יבא היטב אשר ברא
אלקים לעשות וברור' עד כאן יום שזה עשר

מעלה י"ט ושבת וג' סעודות יום יז

יום שבעה עשר

ק"ז

בספר שמות דף ס' ע"ג וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחשת ותכלת וכו' אלנו הם רמז למועדי' זהב זה ראש השנה שהוא יום הדין שהאודס רמז לדו וכסף יום כפור שמלכין עונותם של ישראל ונחשת ימי החטא שהם כנגד ע' אומות שהם בסוד הרי נחשת תכלת זה פסק שהוא שולטנות האל ותכרך ונקרא תכלת לשון כליון שמכלה האומות כדכתיב ועבר יי' לנגף את מצרים וזהו הטעם שאמרו כל המראות יפות לחלוס חוץ ממראה התכלת ארומן זה שבועות סוד התורה שניתנה מימין ושאל וכל מימי דברים שבעולם כלולים בה וזהו ארומן ארוג מין.

הולעת

שני זה ט' באב שבנות ישיאל יונאות בכלי מולת כמו שכתוב האמונים עלי תולע ומ' ושש ועזים ועורות אלים ועורות תחשים ועני שטים כנגד ט' ימי תשובה ויום כפור שמכחו משלים לעשרה.

עוד

שם עמוד ד' כי כליל שבת העולם ברחמים וכל סטרא של מויקים הם טמונים בנקבי תהום רבה ולכן אסור לאדם לומר והוא רחום לפי שמעורר אותם שיחזרו ויכאו מן החורים אשר התחבאו שם בערב שבת.

ובתב

שם דף פ"א עמוד ג' כי ביום כפור אין לאדם לפרט חטאיו לפני אחרים לפי שיש כמה מקטרגים שנוטלים הדבור שהוא ומעלי' אותו למעלה ומעידים עליו כתיב מטובבת חיתך שמור פתחי פיך ק' ומאלג'.

ובתב

בעלת י"ט ועיבת וג' כעודות זים יז לו

ובתב בספר ויקרא דף כ' עמוד ב' שנמצא בחפרים הראשונים כי כליל הושענא רבה לאור הלכנה אם רואה אדם ראשו גרוע וגופו שלם בניו ואשתו יחיו והוא ימות וזהו כשכנו קטן שהוא ברשותו ואם הגוף גרוע והראש שלם הם ימותו והוא יחיה ואם ידיו חסרות מעשי ידיו יתמעטו ואם רגליו חלאים יבאו עליו ואם הצל חוזר וכורח חוזר וכורח עליו כאמר בבקר תאמר מי יתן ערב

לבעלת

התענית שם כתוב דף מ"ג עמוד ב' רמז למה שאמרו שבעים שנה איכא בחלמא והוא כנגד היושב בתענית חלום בשבת שקורעין לו גזר דינו של ע' שנה ואלו השבעים הם רמז כי אפילו ששבע שנים רואי פני המלך מלכו ש"ע הסכימו עליו לרעה מתהפך לפי שביום השביעי חוזר בתשובה

ובתב

בספר ויקרא דף כ"א עמוד ג' הקשה שהיאך אמרו כל המתענה בשבת שיש לו זכות והלא מביטל עונב שבת של שלש העודות והשיב כי הטעם זה היום עשה יי' שיהיה שמחה בכל העולמות ואפילו הרשעים נחים ביום זה וזה האיש המתענה בשבת שאין לו שמחה עליונים תחתונים שואלים עליו מה נשתנה האיש הזה מכל העול' שהם יאמרו וזה האיש הוא בצער ולכן תפלת זה האיש קורע כל גזרי דינים לפי שהכל מרחמים עליו

בתב

בס' שמות דף ס"ח ע"ג כי ג' שליטות הם שהקדוש ברוך הוא חפץ בהם והם מוח לב וכבוד והם עולם העליון ובהפך הם בזה העולם כי בכשר ורטיהכנר

לוקח

אשר תקח
לו הם רמז
רמז לדני
ת ימי החג
ת זה פסק
יון שמכלה
הו הטעם
לת ארבע
ימי דברים
בכלי מולת
שש ועזים
מי תשובה
וכל סטרא
לכן אסור
ויבאו מן
דם לפרט
ים הדבור
בית חיקך
וכתב

מעלת המועדים יום יז

לוקח תחלה ואחר כך הלב ואחר כך המוח ולמעלה המוח
לוקח השפע בראש ואחר כך נותן ללב והלב נותן לכבד
והכבד נותן חלק לשאר הנכורות וכיום שהאדם מתענה הוא
כעין של מעלה

בכרת הענוה כתב בספר בראשית דף פ' תוספתא פתח
רוש מתיבתא מי שנעשה צעיר הוא רב ומי שנעשה

רב הוא צעיר שהרי כתוב ויהיו חיי שרה חשבון המאה שהם
רבים כתוב שנה וחשבון השבע שהם מעט כתוב שנים

ענין ראש השנה כתב בספר שמות דף ס' עמוד ג' בלי
ראש השנה כל נפש ונפש היא משוטטת בעה"ז לבק

רחמים על החיים ובליל יציאת ראש השנה הולכות כל הנפשות
ומשוטטות בעולם לירע הרין הכדון בעולם ולפעמים הן

מוריעות לחיים בחלום כמו שכתוב בחלום חזיון לילה ובליל
שיוצאין השתקין מלפני המלך ונוטלים הכל מכל אחד ואחד

מאותם שימותו יורד ממוכה אחד שמו ירומיעם וכמה אדם
אלפים ורבוא רבוון נוטלים לאותו כל ומעלים אותו למע

והנפש המשוטטת רואה הכל שמעלים למעלה ומכרזת ואומרת
עליוני יבא אנלנו אם הוא צדיק כלם שמחי ואם לאו כלם עש

וכש לוקחים כל האדם מעלים אותו לפני עבד נאמן
העולם וזהו כעבד ישאף כל מאותה שעה שמוליכים

למעלה מתקנים לו ב' מקומות מקום לכשמתו ומקום לו
בב' מקום לנפש שתנוח בשעה שהיא משוטטת לפי שיש

שיש לה מנוחה ויש נפש שהיא משוטטת ואיכה מוצאת
לנוח מעלת מוכה הרבים ותשובה ותוכחת
בס

בס' וי
ידעו
אדם
עמו
כתב
תשובה
קשה
זכר
חת
דבר
המע
לא עבר
עם הת
כתב
עם הער
מה כשה
וקמו

בעלת תוכחת ותשובה יום יז לח

בס' ויקרא דף ל"ט הוכח תוכיח את עמיתך הוכח בסתר שלא ידעו בני אדם ואם לא שכ תוכיח ברבים ועוד כתב שאם הוא אדם שהוא מתבויש בתחלה לא יאמר לו אפי' בסתר אלא ידבר עמו כמדבר דברים אחרים וכתוך הדברים ואמר לו העושה כך וכך מה עונשו

ובחב בס' שמות דף פ"ג ע"ב שחלק רבי חייא על רבי יוסי שאמר שעש' שיתקיים כל הכתוב לא יוכלו לעורר תשובה שנאמר והיה כויבאו עליך הברכה והקללה ורבי חייא קשה לו אם כן נעלת דלת לפני בעלי תשובה אלא ובר רבי חייא כי כיון שיטעמו ישראל טעם גלות ואפי' טעם חמת אם יחזרו בתשובה נחשב להם כאלו באו עליהם כל דברו והביא ראיה ממאמר הנביא ע"ה כמו הרה זכו כי כנגד המעוברת הדרך הוא שיעברו עליה ט' חדשים ויש כמה נשים לא עברו עליהם אלא יום אחד או שנים מהט' וכיון שטעמו עם התשיעי נחשב להן כאלו עברו ט' חדשים בשלמות

שם בדף ס"ז ע"ג כי המנפנפים ועולים מגיהנם הם אותם שהרהרו תשובה בלבם ולא יכלו לעשותה מחמת שמתו ראה כמה כחה של תשובה

בס' ויקרא דף מ"ב ע"א וע"ב מהתוספתא באורך כמה עניני תשובה ובעמוד ד' כתב מפני שיבה עם הערה לאדם שיקום מסנתו לעשות תשובה קודם שיגיע למה כשהוא בחור וזהו והדרת פני וקן אשרי ילדותנו שלא וקנותנו ומסכים עם מאמר הגמ' אשרי מי שגושה תשובה כשהוא איש

גלה המוח
נותן לכבד
ותענה הוא
ספתא פתח
ומי שנעשה
המאה שהם
עוב שנים
מוד ג' בלוי
בעה"ז לבק
ג כל הנפשו
לפעמים ה
לילה ובלוי
ל אחד ואח
וכמה א
אותו למע
כרזת ואומ
לאו כלם ע
בבד כאמן
שמוליכים
ומקום ל
תלפי שיש
ה מוצאת
ותוכחת
בס

מעלת התשובה יום יז

וכתב

בס' שמות דף ה' ע"ג אמר רבי יהודה כל הדברים
שכעולם תלוויים בתשובה וכל שכן מי שמוריד
עמה דמענות שאין לך שער שאין נכנסות בו וזהו שכתוב
ותפתח ותראהו את הילד שרואה השכינה הילד הזה שהוא
ישראל כדכתיב ולד שעשועים וגם רואה נער שהוא ישראל כו'
נער ישראל שהוא בוכה מה' כתיב ותחמול עליו השכינה
עוד שם דף א' עמוד ד' אמר רבי ינחק מעלת האומות על
ישראל אינה יותר מאלף שנים ואין לך אומה שלא
תשתעבד בהם שכאמר עד שיפוח היום וכן אמר רבי חייה ויגמ
של הכ"ה אלף שנים אמר רבי יוסי ואם ישתעבדו יותר איך
גזרת מלך שלא על שלא רצו לשוב *

וכתב

בס' במדבר דף ק"ח ביום האש השנה כל אחד צריך
לפרט חטאו בין יחיד בין רבים לפי שמקטרגים
עומדים על האדם ביום זה וכל מי שמודה ומתודה על חטאו
הוא מעצמו אין מקטרגים יכולים להתקרב אליו משני טעמים
האחד כי האדם קרוב אל עצמו ואינו נדון על פיו ולכן
של מעלה בדלים הימנו כעין כ"ד של מטה ועוד כי מוס
הקדים ואמור אותו וכזה אינו כולן מקום למקטרגים שידבר
עוד שם דף ק"א עמוד ד' כתב כי כל מקום שכתוב
היום כרה מדבר מתוקף הדין *

וכתב

בס' שמות דף י"ח ע"ב שצריך כל אדם לפרט חטאו
ולתודות זאת כיון שהכל גלוי לפניו למה נבי סמי
פרוט יל לפי שהשטן עומד תמיד לפניו ה' יתברך ומפרט חטאו
זתובע דין עליוהם וכיון שרואה שהאדם מקדוהו עצמו לאו
אין

מעלת הבריאה יום יח לט

איך לנו פה לקטרת • בענין הוצאת סת כתוב בס' שמות
כי בעת הוצאת סת צריך כל אדם לשמוע ויחשבו עצמם כאלו
עומדים על הר סיני ואפי' בדברי תורה אכזר לפתוח אמר
רבי שמעון כשמוציאים סת בצפור נפתחים שערי שמים של
רחמים ומעוררים האהבה למעלה וצריך האדם שיאמר צריך
שמים דמרו עלמא וכו' •

עד כאן יום שבעה עשר

יום שמונה עשר

כתב בס' בראשית דף ה' עמוד ד' בשם רב המנוכא סבא
שכשרנה הבה לברוא העולם באו האותיות לפניה
הפוך באה תי' ואמרה כי תברא העולם שסוף חותמך אמת
הסיבה הבה אני עתיד כך לרשום תי' על מצחות הנאמרים
על מצחות הרשעים וימותו ונתה תי' • ש' אמרה כי
ברא העולם שבי מתחיל שם שדו אמר לה הבה סין אות
דושה היא אבל לא יוכל האדם לדבר שקר רק כשישתף אות
ומזה הטעם יצאו שקר • צ' אמרה כי תברא העולם
את נקראת צדיק כי צדיק ה' אמר לה אני עתיד להשימך
לקום אחר • פ' אמרה כי תברא העולם שאני פדות
תפדה ישראל הסיבה הבה כך עושים פשע ומזה הטעם
האות עין על שם עון • ס' אמרה כי תברא העולם
כי סמיכה לנופלים אמר לה הבה אדרבה מזה הטעם שב
שם יפול הנופל מייסמוך אותו • ז' אמרה כי תברא
שנקראת כורא אמר לה הבה שוב למקומך מזה הטעם

שכס

מעלת הבריאה יום יח

שבה הסמך וברך ו' עב כתב שמים אמרה לבטע כי תברא
 העול' שנקראת מלך אמר לה אדרבה מזה הטעם טוב למקומך
 שהעולם אינו מתקיים בלא מלך ב' יצתה מכסא הכבוד
 ונודעו מאתים אלף עולמות ונודעו כסא הכבוד וכל
 העולמות נודעו לכפול אמר לה הבה מה אתעושה כאל
 שאת כלה ונחרצה יוד אמרה לבטע ברא כי עלמ
 שאני ראש שמך אמר לה הבה טוב למקומך לא נאה לך להיות
 חסרה משמי ט' אמרה ברא כי עלמא שבי אתה נקרא טוב
 אמר לה הבה אינו בורא כך העולם שטובך סתום דכתיב אש
 בפנת ליראיך ולכך אין לך חלק בעה"ז אלא בעה"ב ועוד ט
 כך טביעה שנאמר טבעו בארץ שעריה ועוד שיש ח"ת בצ
 ובהצטרף שניכס הוא חט ז' אמרה כי ברא העו
 דכי כתיבזכור את יום השבת אמר לה הבה את צריכה
 להלמס ו' אמרה כי ברא העולם אמר לה הבה את צרי
 להיות בשמי ד' ג' אתו אמר להם הבה דלית הוא לשון ד
 שומל גומל חסד ואתם אינכם צריכים להבדל
 אמרה כי תברא העולם שבי מתברכים עליו
 ותחתונים אמר לה הבה ודאי כך אברא העו
 א' לא באת אמר לה הבה הכל באו ואת למא לא באת
 לבטע ראשונים מה הועילו ועוד כבר כתת מתנה לאוה
 ואין דרך המלך לחזור בו אמר לה הבה חייך שכך יתח
 אלקים ותהיה ראש האותיות וראש כל מנין
 עוד כתב שם דף ט' ו' והארץ היתה תהו ובהו וכו' כ
 עונשים תהו זה חנק דכתיב קו תהו חבל המדה
 אכנ

אכניס
 דכתיב
 ארוח ז'
 עוד
 שיש בו
 עוד
 הטילה
 שם זה
 עון אכ
 מו והול
 מאד
 עולם
 אדם
 ע זוש
 ניו הא
 תב
 רא המ
 בליה
 ש

בעלת הבריאה יום יח

מ

אבנים משוקעו בתוך התהום כנגד סקילה וחסך כנגד שריפת
 דכתיב ויהי בשמעכם את הקול מתוך החסך וזהו בוער באש
 רוח זה הרג בסיף רוח סערה חרבא מטננא להט החרב
 כתב שם דף כ"ב ע"ב חילוק בין יצירה לבריאה ספר
 הבהיר יטב רבי בון ודרש יוצר אור ובורא חסך אור
 יש בו ממש כתיב יצירה חסך שאין בו ממש כתיב בריאה
 וראיה לדבר יוצר הרים ובורא רוח
 כתב שם דף ל"ד ע"ד יהי מאורות מארת כתיב לפי
 שברביעי נבראת אסכרה לתנוקות כוף בה הבה
 הטילה לים עד שחטא אדם ואשתו כיון שחטאו הוציאה הבה
 שם והיא שולטת על כל התנוקות הנולדים הראויים לעונש
 בון אביהם ועד שנולד קין לא יכלה להדבק בו אח"כ נתקרבה
 מו והוליד רוחין ושדים ק"ל שנה עד שבאת נעמה שהיתה ופה
 מאד עד שטעו בה עזה ועזא טילדה מהם וממנה נתפשטו
 גולם רוחו ושדים והיא הולכת כלילה וככל מקום שמוצאת
 אדם שזכבו יחידים היא הולכת אנלם ועושה להם שיוציאו
 ע וז"ש ותענוגות בני האדם שדה וסדות ירנא כי מה
 גו האדם מתענוגים כלילה להוציא זרע זאת נסכה להוליד
 בעולם רוחים ושדים
 בס' שמות דף ח' ע"ב תלא כשברא הבה עולמו
 עלה בחפצו יתברך וברא השמי' בימינו והארץ בשמאן
 הא המלאכים הממונים בחסדו ביום והממונים לומר שירה
 כלילה שפאמר יומם ינוה וכו' אלו מימון ואלו מטמאל
 שם עמוד ג' אמר רבי אלעזר דברום נבראין ביום
 ראשון

ע כי תברא
 יוב למקומך
 כסא הכבוד
 הכבוד וכל
 תעושה כאל
 א כי עלמ
 אה לך להיו
 ה נקרא טו
 דכתיב אש
 הב ועוד ש
 שיש ח"ת ב
 י ברא העו
 את צריכה
 הבה את צ
 הוא לשון ד
 להבדל
 ברכים עלו
 אברא העו
 זה לא באת
 מתנה לאו
 ד שכן יתח
 כל מנין
 בהו וכו' כ
 ו הכל המדה
 אכנ

מעלת הבריאה יום יח

ראשון ומהם מרת יום ומדת לילה כתוב ותקם בעוד לילה
ותתן טרף לביתה כד"א אפו טרף מכאן שמדת הדין שולטת
בלילה. עוד שם דף פ"א עמוד ד' כתב בפ' ויאמר ה'
לדג כי הבה התנה עם כל מעשה בראשית בכל יום ביום ה'
ברא שמים והתנה עמהם כי לעת הצורך יעלו את אליהו
ולעת הצורך יחשכו על המנרים שלשת ימים. בשני ברא רק
שיהא מבדיל בין מים למי' והתנה עמהם שיהו המים מפרושי
לישראל בין טומאה לטהרה. בשלישי הכדיל היבשה מן ה'
והתנה עם הים שיבקע לישראל והתנה עם הארץ שתפתח
פיה לקרח. ברביעי ברא שמים וירח והתנה עם הש'
שיעמוד ליהושע ע"ה והתנה עם הכוכבים להלחם עם סיסר'
בחמשי ברא דגים ועופות והתנה עם העופות והם העורג'
לכלכל אליהו ז"ל ועם הדג לבלוע יונה ע"ה. בששי ברא א'
ואשתו והתנה עם האשה שיוזן את אליהו ז"ל וכן בכל מע'
בראשית. אמר הכותב זהו שכתוב באליהו ז"ל הנה צויתו
אשה אלמנה מלת שם ז"ל בכריאת העולם.
ובתב"ב בס' בראשית דף י"א ע"ג בראשית ברא אלקים
השמים ואת הארץ כאשי תיבות אהו"ה שבו כו'
שמים וארץ אה' שמים וכל אשר בהם וה' הארץ וכל אשר
עוד שם דף כ"א עמוד ג' ויאמר אלקים יהי אור בעה'
אור לע"ה אור שברא הבה מו' ימי בראשית
היה מביט בו מסוף העולם ואותו האור הראה הבה למ'
וראה מן הגלעד עד דן וכשראה הבה זכפה במעשה
המבול ודור הפלגה ודור אנוש עמד וגבון לצדוקים לעתו
כתב

מעלת הבריאה יום יח מא

כתבו לא למדעה כרו שישתמש בו בשעה שכתב בו ותפכה
ב' ירחים וכשכנסם לפני פרעה נוטל ממנו עד שעמד על ה
סויו לקבל התורה והחזיר לו אותו האור ושתמש בו כל ימי
ולא יכלו כל ישראל לבשת אליו עד ששם המסוה
כתב שם דף ק"ד ע"ב כונן שמים בתבונה מהו כונן ולא
כנן ללמדך שבכל יום מחדשם הבה וזהו ושמים לא זכנ
בעיניו כי ארוב שמחבבם הבה א"ע שם מתוקנים מו' ימי
בראשית דומי' בעיניו באלו אינם מתוקנים וכל יום מתקנס
כתב שם דף ק"ב כשברא הבה את עולמו בראו
באותיות התורה וכל אות ואות נכנסה לפניו עד
שנתקיים ונברא העולם באותיות כיון שנתגלגלו ב' האותיות
הם ט"ו עלתה הט"ו ולא נתישבה דעתה עד שנער בה
הבה ואמר לה ט"ו נ"ת למה איך יושבת במקומך אמרה
הט"ו ר"בשע כי כל מה שעשית הוא מתוקן שנא' את כל אשר
עשה והנה טוב היאך חברת אותי במלת ר"י אמר לה הבה
חיך שאת נריכה לר"י כי האדם שאני בורא מחובר משניהם
אמר טוב ורע אבל את יושבת בימין מיד נתישבה דעתה באותה
שעה ברא הבה ימים ידועים אלו של ימין נקראים ימי טוב
ואלו של שמאל נקראים ימי הרע
כתב שם דף ק"ג ע"ב כשברא הבה לאדם כנס עפרו
מ' רוחות העולם ועשה אותו בבית המקדש של מטה
המשיך נשמתו מבית המקדש של מעלה ולכך יש באדם ג'
דרגות נפש רוח נשמה נפש הוא מדרגה שפלה ואם
זכה ונבא ליטטר זוכה לרוח ואם זוכה יותר זוכה לנשמה ואם

בעור לילה
הדין שולט
פ' ויאמר
ס ביום ה
את אליהו
כני ברא רק
יום מפריש
בשה מן ה
שפתח ה
ה עם הש
עם סיסר
הם העור
נשתי ברא
כן בכל מע
הכה נותיו
עולם
ברא חלקים
הו' שבו נ
וכל אשר
אור בעהו
בראשית
ההכה למ
נה במעשה
וקים לעתו
קת

מעלת הבראה יום יח

21

פוא שלם בכל ועליו הכתוב אומר להנחיל אוהביו יש ואת אס
כיואך כתוב כל אשר נשמת רוח חיים באפיו מכל אשר בחרבה
מתו והאמרת דאין ווכה לנשמה אלא הנדויק"ל שכך הוא ודא
ביאור הכתוב הטעם שבא המכול לפי שלא היה מי שיגן ע
הדור כי הנדויקים אשר היו בהם נשמת רוח חיים שהם חמו
גד וכל הנדויקים כבר מתו אמר הכותב וכוזה יבוא הטע
הסנוי כי ברשעים כתיב וימח ובלו מתו :
עד כאן יום שמנה עשר

יום תשעה עשר

כתב

יום הראשון נבנה ולא שמש אלא יום אחד ורכי יהודה
חלק ואמר שאלו נבנו מכל וכל לא היה יכול העולם לעמו
אפי' שעה אחת ואין לך יום ויום שאינו יוצא ממנו בעול
ומקיים הכל ועמו זן העולם ובכל מקום שלומדים שם בתור
כלילה הכ"ה מושך עליהם חוט של חסד מאותו אור הנכו
ובתב בדף לד ע"ב כי מזהמת הנחש שהטיל בחוה י
קין שהרג הכל שהיה בכור אדם הראשון ו
כשנס הוא משה ולכן משה לכסות ערות אביו לקח בת י
לאשה שכתוב בו וזכי קני חותן משה ולמה נקרא קני שכת
מקין וגם רנה לכסות עליהם להחזיר ערב רב לקבלם בתשו
ואמר לו הכ"ה לא תקבלם שהם גזע רע ועליהם אמר לו ה
אמחנו מספרי לפי שהם מגזע עמלק שכתוב בהם תמח
את זכר עמלק

זכתב

כתב בדף ל"ג ע"ה מיני ערב רב הם עמלקים גבורים
 רפאים כפילי ענקים בלעם ובלק הם מנר עמלק
 ל"ע"ס מן בלעם ל"ק מן בלק ונשאר בלל כי שם בלל ה'
 כתב בדף כ"ח בשם ספר הכהיר נשמת הזכר מן הזכר
 נשמת הנקבה מן הנקבה וזהו שהלך הנחם אחרי חוה
 ונשמתה מן הנשפון אסיתנה מהרה ומה הסיתה
 בא עלויה שאלו תלמיד והיאך הויה מעשה אמר להם ס"מ הרשע
 כל כבאות מעלה על רבו לפי שאמר הכ"ה ורדו בדגת
 המים ובצוף השמים אמר היאך אוכל להחטיו ירד עם כל
 וכתיו ובקש לו בארץ חכר כמותו ולא מצא אלא כחש ומצא
 והויה לו דמות במל ורכב עליו ובא לו אצל האשה אמר
 כי אמר אלקים לא תאכלו מכל עץ הגן אמר אבקש
 ואוסף כדו שתגרע היא אמרה לא מנענו אלא מעץ
 והוסיפה שני דברים אחד מפרי העץ ולא מן העץ וכן
 אמרה לא תבעו ולא כאמר רק לא תאכלו מה עשרה ס"מ
 ובע באילן והיה האילן כזוח ואומר אל תבואו
 הלך ונבע באילן אמר לאשה הרי נבעתי ואני חי אף אתה תבע
 הלכה האשה ונבעה באילן ראתה מלאך המות בא
 אמרה עכשו אני מתה ד"ב"ה מזמין לו אשה אחרת אלא
 הריני גורמת שיאכל עמי אש כמות כמות יחד
 כ"ס ויקרא דף לו ע"ב קב"ה מיני טומאה ירדו
 לעולם שנאזים מנר טומאת כחש הקדמוני
 טומאות הגדולות כאחזות בכסים הכרות אוי למי שנתקרב
 אכלן כ"ד מיני טומאות מכין ואיב"ה הטיל בחוה

כ ו 6 2 עוד

ש ואת אס
 אשר בחרב
 ד הוא וד
 מי שיגן ע
 ש הם חנו
 ה יבוא הט
 תו : :
 מעון אור
 ורכי יהוד
 לעולם
 ממנו בעו
 שם כמות
 אור הגבו
 טיל בחוה י
 הרשע ו
 לקח בת י
 א קני ש
 קבלם בתש
 אמר לו ה
 ב בהם תמ
 וכתב

עוד

כתב אלף ות' ה' מינו טומאה נאחזים באותה זרה
של נחש שהטיל בחוה וכלם מתעוררים בזוהר

בצפורן ומי שדורך בגליו או מנעליו עליהם יוכל להנזק
וכתב ברף ל'ה ע"א ק"ל שנה שפירש אדם מחוה פיה מול

רוחין ושדים ואלו נקרחים נבעי בני אדם על
אמרו שהשדים יש בהם מבני אדם ויש בהם ממלאכים

כשכא נחש על חוה ונאו משם רוחין וכל אלו מסטימים לא
בפתח הבית ובכורות ובבתי כסאות וכל מי שיש בפתח

מוזזה עם שדי לא יוכלו להתקרב אליו המזיקין הנקרא
נבעי בני אדם ועליהם כאמר ונבע לא יקרב באהלך

וכתב עוד שם ענין אחות תובל קין כקראת נעמה וט
אחריה מלאכי מעלה ונאו מומה רוחין ושדים

תלויים באויר ומודיעים דברים לבני האדם ומדור נעמה
היום הוא בים הגדול ויוצאת בלילה והיא מתחממת מבני

בחלום וכדבקת בהם ומתוך אותה התאווה מתעברת מבני
ומוציאה רוחות לעולם ואלו הרוחות שמוציאה הם כמו

בלילה אבל הנשים להוליד מהם גם כן רוחין וכלם הול
ללילית והיא מבדלתן ולילית הולכת ויוצא לעול' ורואה תנו

של בני אדם ואתרבת בהם להרגם והב' מזמין עמה
מלאכים קדושים ופורחים לפניה ונוטלים אותו רוח של

אמנה ומחליפים אותו ואמר כי אותם התינוקו שיש כח ל
להורגם הם בזמן שראה האדם בחלום את נעמה ונתאוה ל

עמה ונעור משנתו וישכב עם אשתו וכונתו היתה ב
צורה שראה בחלו' אז הכן הכולר מכיר אותו לילית שכא מ

כתב

כתב
שומר
ומאחר
כיוצא
אלו ק
מהן
וכתב
כשמ
אכן
וכתב
במש
נחש
זה
הוא
שה
כיו
הזו
וכ

כתב בם שמות דף ע"א שתי נשים הן בעולם שקול
נחש הקדמוני דבק עם קולן האחת האשה שאינם
שומרת הנדה ומקדמת לטבול השמית האשה המזער את בעלה
ומאחרת לטבול ואת מה לנו אם קול הנחש נדבק בקולה יל
כי בשעה שלילית יונחה לשוטט בעולם פוגעת בשתי קולות
אלו קול האשה הרעה וקול האשה שנדבק בה האשה מתחממת
מהן ואחר החמוס נכנס הרוח בגוף האשה וכשיולדת משחקת
עם הטולד והורגו

ובתב שם בדף ההוא ע"ב כי צד הטומאה הוא הסך מכל
מה שבעולם כי כל הדברים אפילו הרשעים
כשמונחים מונס הם שמחים ומחדקים עמו ועושים לו טובה
אכן סטרא אחרא כשרואה מי שעזב כטרא דקרוטה של הב"ה
ועושה כמעשה רונה לכלותו ולהוציא ממנו העולם

ובתב בם בראשית דף מ"ד ע"ב מדרש רות מפי אליהו
זכור לטוב שאמר מ"ד והארס ידע את חוה שכשבא
בחס על חוה הטיל בה זוהמא ומאותה זוהמא יצא קין מה
נחש ממית אף קין המית שכאמר כי משרש נחש יצא נפש נחש
זה נחש הקדמוני נפש קין ואת אחר שמוהמת הנחש יצא קין
הואך כתוב והארס ידע את חוה והלא לא היה אלא נחש יל
שהיתה זוהמת הנחש במעי חוה ולא היה כראילה ויא קין לעול'
ביון שלא היה לו גוף עד שבא אדם על אשתו כתעוררה
הזוהמא של הנחש באותו זרע וכעשה גוף לאותו רוח של זוהמא

ובתב בדף ע"ו ע"ב שכל מיני זוהמות שבעולם מקורם
הוא נחש הקדמוני ועל שמו נקרא נחוש וכתב פי

מעלה הבריאה יום יש

האדם כדושישיב לעשות הכחוסים צריך לטמא עצמו
להמשיך עליו רוח הטומאה של נחש הקדמוני ויעשה הכשופים
והכחוסים והראיה מבלעם שהיה שוכב עם אתונו לידבק הרבה
עם הטומאה ולודע בטיב הכשופים

כתב

עוד ענין הנחוש בתחלה כך היה עושה היה כוונת
נחש ובוקע ראשו ומוציא לשונו ולוקח עשבים
ידועים ושורף הכל ועושה מהם קטרת אח"כ לוקח ראש הכחוס
ההוא ובוצעה לארבעה צדדים ועושה ממנו קטרת אחר
עושה עיגול אחד ואומר עליו דברים עד שממשיך עליו רוחים
טמאים ומודיעין לו

וכתב

עוד שם ששאל רבי יוסי כי למה הכשופים
והכחוסים נמצאים יותר בנשים מן האנשים
והשיב לו ר' יצחק כך למרנו כשבא נחש על חוה הטיל בה וזהמא
בה הטיל ולא בבעלה ואם כן כיון שהכשופים מקורם מהנחש
הקדמוני לכך הם בנשים והקשה לו רבי יוסי הרי אמרו ישראל
שעמדו על הר סיני פסקה וזהמתן ואם כן בנשים ישראליות
לא היה ראוי להמנא כסוף ונחוש והשיב לו רבי יצחק
שהתורה לא כיתנה אלא לזכרים ומהם פסקה הזוהמא אבל
לנקבות לא כיתנה שפטורות מן המצות ועוד שבעגל חזרה
הזוהמא וכתב בס' שמות דף כו' ע"א עפי' שאנו
מזוויים לכפות סטרא אחרא מ"מ יש סוד גדול ואין להקל כנגדו
לפי שה"ב כתן לו סולטנות לשלוט בעולם ואנו צריכים להשמר
ממנו שלא יקטרנו עלינו בתוך קדושתנו ועל זה צריכים אנו
לתת לו חלק אחר וזהו רמז שאנו כותמין בתגלין שער אחד
של

של

ענין יצהר ומלאך המות יום כ"ב כד

אל עגל שהוא מצד סטרא אחרא כדי שיתראה בחוץ מעש
ממנו שיראה שאנו כותבין לו חלק בתוך קדושתנו ולא יקטרג
עד כאן יום תשעה עשר

יום עשרים

עניני היצהר ומלאך המות כתב בס' בראשית דף מ"ג
ע"ד חציו עבד וחציו בן חורין כטורמן הראים
רמז כי האדם שהוא בעה"ח חציו עבד של היצהר וחציו בן חורין
ממנו ועובד ל"צהט זה האיש בזמן שכפטר מן העולם נשמתו
אין לה רשות לראות פני שכינה ואינה נראית לפניו ולזה באה
בגלגול ומי שיבא בגלגול פעם אחת אם יהיה צדיק כתקן יס בו
אם יהיו חטאיכם כשנים וכמה יודע האיש שהוא בגלגול פעם
ראשונה אם קולו כשברים או כתרועה וגופו וכפיו ולבנים אם
קולו כשברים הוא מפעם שניה ואם קולו כתרועה הוא מפעם
שלישית ואם גופו ירוק וכפיו ירוקים וקולו תקיעה הוא מפעם
ג' ואם חוזר למראהו קולו כתקיעה וגופו לבן וכפיו לבנים
הוא מפעם אחת וכך פניו אדומים וקולו כשברים או פניו
ירוקים וקולו תרועה הרי נתקן

ובתב שם בדף ס"ז ע"א מדרש הנעלם ויעל לוט מצוער
וכו' לוט רמז ליצהר מצוער זה גיהנם כי ירא לשבת
בצוער רואה הרשעים שנדונים בגיהנם ומתירא וחושב שהוא
גם כן יהא כידון שם וכיון שרואה שאינו כידון חוזר לפתות
בני האדם והקשה רבי יצחק אם מתירא מעונש גיהנם היאך
יפתה בני אדם והשיב שכן דרך כל עושי רשעה כשפואים

העונש 4 6 1 7

ענין יצהר ומלאך המות יום' כ

שעונם מתוראים לפי שעה ואחכ חוזרים לרשעים וזה רוצה
לעיין כל עניני הנשמה צאתה וכואה ורוב עניני היצהר יענין
מדרש הנעלם מהזוהר מפ' וירא עד פרשת ויצא

זכתב בדף כ"ב ע"א לעתיד יבטל היצהר ולא יתעורר רק
לענין חבור האדם עם אשתו בלבד שנאמר וכתת

לכם לב בשר לב להוציא בשר ולא לדבר אחר והביא מעשה
מרכי יצחק ברכי יוסי שהיה הולך מקפוטקיא ללוד ופגע בו

רבי יהודה אמר לומה אמרו חברינו בעלי המטנה מענין
יצהר לעתיד אמר לו חייך כך יצטרך היצהר לעתיד כמטנה

לענין הטוב שאלמלא יצהר לא נמצא שמחת הלמוד וההלכה
בעולם אמר הכותב הגם כי בספר אהבת עולם

כתבתי באור על מאמר היצהר לעתיד שהצדיקים בוכים אבל
בזה מיושב כי מה שהצדיקים בוכים הוא שחושבים שלא ימצאו

עוד יצהר לשום דבר ולכן בוכים איך יתבטל שמחת ההלכה
מה למוד ובתב בדף קו' ע"א בפ' ויהי כהיום הזה ויצהר

הביתה לעשות מלאכתו רמז כי היצהר מפתה לאדם בשעת
שכא לטהר עצמו ולעשות תשובה

זכתב בדף ק"י ע"ב בפ' ויכר יוסף אמר רבי אלעזר
מה שכתוב למה אירא בימי רע הוא שיש ליצהר

שנקרא רע ימים ידועים והוא שולט עליהם שניתן לורשו
לכל מי שמטמא עצמו להשטין עליו ואלו כקראים ימי רע וה

ממונים על עונות שאדם דש בעקבו
זכתב בדף ק"ח ע"ד חקר במה שא"ל לעולם ירביז אר
יצהר על יצהר אי אויל מוטב ואם לאו יזכור לזיוס המית

דכיון

יצונו שא"ל הוא יצנה הוא מלאך המות אם כן אם יזכיר
 המותה לפני מלאך המות איך ילך אדרבה זו היא שמחתו והשיב
 כי היצנה אינו שולט אלא במי שיש בו שמחת הלב לזה יערים
 האדם להזכיר לעצמו יום המיתה ועל ידי זה ישבר גופו של
 אדם ולא ישלוט היצר עליו נמצא לדבריו כי מלת לו חוזר לאד'
 בס' שמות דף ע' במה שא"ל בכל לכבך בשני
 יצריך הקשה כי אחר שהיצנה מסית לאדם לחטוא
 ואיך יוכל עמו לעבוד אתה' והשיב במה שהקשה עוד כי אחר
 הכל ברא לכבודו אם כן מה ראה לברוא היצנה' אלא צריך
 לומר כי רצונו יתבדק ביצנה כמו ב"טהט ויותר וצריכים
 הצדיקים להחזיק לו טובה והיצנה עצמו איך כונתו הפך רצונו
 יתבדק אלא אדרבה רצונו עושה והמשיל הדבר למלך שהה לו
 יחוד וזוהו שלא יתקרב לאשה זונה ואם יתקרב לא זכנס
 לפלטרין שלו אמר המלך אראה אם בני עושה רצוני קרא
 ואמר לה לכי ופתי את בני מה עשתה הזונה הלכה
 ונשק אותי ונשקה לו אם אותו הבן צדיק גוער בה ואז המלך
 לו מתנות נמצא כי משני צדדים אותה זונה יש לה שבת
 האחד שעשתה רצון המלך וצווי שזנה אותה לפתות את בני
 בני מנד בן המלך כי בסבתה שלא נבע בה נתן לו המלך
 מתן וכבזבן כך היצנה' הוא כמו האשה זונה שזנה לו הכה
 לכי ופתי את בני האדם

בס' במדבר דף קי' היצנה נקרא כלב מיד כלב
 יחודתי נקרא נחש נקרא אריה נקרא דוב שנאמר
 וזכ אורב הוא לי נמשל כבהמות נמשל לכל החיות בטמאות

הדורקות

והרוצה
 יצנה' ועיין
 יצא
 תעורר דק
 אמר וכתתו
 ביה מעשה
 ד ופגע בו
 שנה מענין
 גתיד כמטה
 וזה הלכה
 אהבת עולם
 בוכים אבל
 שלא ימצא
 חת ההלכה
 זה הזו ויב
 לאדם בשע
 בי אלעזר
 א שיש ליצנה
 ביהן לורשו
 ימירע וה
 ירביז אה
 ליום המית
 דכיון

ענין יצהר ומלאך המות יום ב

הדורשות נקרא חמור נוער לפי שמרכיב עליו הנפש ומי
 שמכיר הרוכב עליו ערמתו מיד כתיב ויפול רוכבו אחור ומן
 המטות שסולט עליו כתוב בו ורוכב על חמור
ובתב בס' בראשית דף כ"ז ע"ג בפסוק ויעבור אברהם
 בארץ רמז ל"ז נהר שנקרא כנעני לפי שהוא סוחר
 את הנוף לדוכים רעים וכשיצאת הנשמה מן העולם אם זוכה
 הולכת אל מקום המזבח פי' מזבח של מעלה ששם מיכאל
 הכהן הגדול מקריב נשמותיהם של צדיקים
ובתב בדף כ"ה ע"ג יצהר אינו זו מן האדם מיום שנולד
 ועד עולם אבל יצהר נכנס באדם מבן י"ג ומעלתו לב
 כשהאדם בן י"ג נמצאו שניהם בגופו זה מימין וזה משמאל
 ואלו הם ב' מלאכים מק"ם
ובתב בדף י"ז ע"א כי הבה הרים מכשול מבני אדם ולכן
 לאדם הא' נתן לו כל עשב לאכול ולא נתן לו רשות לא
 לאכול בהמות וחיות ועופות לפי שהיה גלוי לפניו שהיה עתה
 להתענות מן הנחש שהוא חיה ולחטוא אמר ה' ארתיקס חוט
 מהם שלא יהא לו עסק עמהם כדי שלא יחטא בהם
ובתב בדף ע"ג שאל רבי אלעזר כיון שאין ב"ד של מעלה
 עונשין עד עשרים שנה אם כן מי שמת קודם זה
 למה נענש וא"ל בענין אביו מי שמת מבן י"ג ואילך שאין אביו
 נענש עליו למה מת והשיב שה' ב"ד שיהיה רשע אמו
 ומות זכאיו ואל ימות חייב
ובתב בס' שמות דף ק"ו שבע שמות יש ליצהר כמו שמו
 במרא רע שם שטן שוכח אבן מכשול שרל צפון לוט

ובגדן

עין יציר ומלאך דכות יום ב' טו

וכנגדן יום שבעה מדורי ניהנס בור שחת דומה טיט היון שאל
בלמות ארץ תחתיה

בספר במדבר דף פ"ט ע"ב למה נקרא בלעם בן
בעור פתורה על שם העורכים לגד שולחן שהיה
לסדר שולחן לסטרא אחרא שכך היא דרכה מסדרין לפניהם
שולחן עם מאכל ומסתה ומתוך כך מגדת עתירות

בס' בראשית דף ט' ע"ג כי בשעה שאדם יטן
פריחה רוחו ממנו ושורה עליו רוח טוב מאה ושורה

צריך לברך עני' ואל' ביום שאין האדם יטן רק
למטה הכסא למה צריך נטילת ידים והשיב כי בכל בית

יש רוח אחד ששוכן שם ונהנה מאותו טנוף ושוכן בידי
הדף מ"ח ע"ג כי אם האדם היה מנוכח

ולכן לרות מגן ערן לא היו מתים לעולם ואפי' מלאכי הסדת היו
מאשר ראי' מהם הקשה רבי יצחק והלא אם האדם לא היה חוטא

מוליד וכן ישראל אם לא חטאו בעגל והשיב כי אם לא
היה כשאר בג' והיה מוליד בניו שלא היו מצד

הנשים שאדם מוליד בעהז לפי שהם מצד היצר
אין מתאיימים :
עד כאן יום עשרים

יום עשרים ואחד

שם בדף ע"ז בשם מדרש הנעלם דף ע"ז ע"ד אמר רבי
יצחק כי לעולם אין יצירה בטל אלא כבעהז היצירה

על שם קללה שהוא ארור ומקולל שמסית לאדם
לחטוא

ענין ויצהר ומלאך המות יום בא

לחטוא לעתיד נקרא לבן שאינו שולט באדם אלא להוליד וכן
לבן על סם לובן הזרע.

ובתב בדף כ"ט ע"ב בפסוק חס יש עליו מלאך מליץ אל
מני אלף שהוא היצהר שהוא אחד מאלף מלאך

היושבים לאדם אחד שמאל ואם האדם נדוי היצהר כע

עבד לאדם והולך לפני הכה ומעיד עליו טוב ואם לאו מקט

עליו ונוטל נשמתו ואם האדם נדוי המלאך המות מעיד
טוב ואעפי כן אינו הולך בחנם עד שנותנים לו אחר שכל

מבאתי כופר וכו' **ובתב** בספר שמות דף טו' בענין הוא שטן הוא
שאמרו יורד ומשטין עלה ומקטרב במה דברים אמורים

של יחיד הכה כותן לו כאמנות אבל בדיון של רבים אין
כותן לו כאמנות דכתיב וירד ה' לראות שאינו כותן לו כאמ

נותן לו כאמנות דכתיב וירד ה' לראות שאינו כותן לו כאמ
לאכד הרבים על פיו **ובתב** בדף י"ח ע"ב כי ענין כיעור החמץ הוא רמז

למנוחה **ובתב** בספר ויקרא דף י"א ע"ב כי באותם מונים של
שבע זלם יש בהם מדרגות מדלגה עליונה שבהם תלוי

מדרגה תחתונה שלהם הם אותם שמשחקים בבני
ומנערים אותם בחלום לפי שהם חנופים ככלבים ויש

מדרגה אמצעית שהם מעליונים ותחתונים ואלו ואלו מו

לכני אדם דברים מהם סקר ומהם אמת ואותם שהם
הם ממה שישו בזמן קרוב וכשהאדם אין לו אלא כפי
להלויח קרוח קודם שיזכה לו לוקחום לאותה הכסף שלו

ומודיע

ממודיעים אותה דברים מהם של אמת מהם של שקר וכל זה על
 שזוכה לרוח כיון שזוכה לרוח כשיוצא בכל לילה אין פוגע
 בהם אלא משכר הרים ויושב בין המלאכים עליונים וירש
 דברים עליונים עד שזוכה לכשמה כיון שזוכה לכשמה היא
 עולה למעלה ושומרי הפתחים אינם מעכבים בידה מלכת
 אל היכל המלך ושם נהנית אותה נשמה בכל לילה מזיו השכינה
 עד הבקר אז הוא מקבל חוט של חסד וזה נקרא חוט של אע"פ
 שכתוב בו אם מחוט ועד שרוך כעל שלא נהנה מאחרי כלום :
ובתב בדף מ"ח ע"ב ועד תוספתא כי בכל יום עיניו
 המשוטטים בכל הארץ עולים ומעידים לפניו
 מעשי בני אדם והסופרים לפניו כותבים העדות והפ"ה מחמין
 הדיון אולי יחזרו בתשובה וקורע פתקא דדוכא נאם לאו יושב
 הכ"ה בדיון וכל המלאכים שהם ילמדים זכות לפניו והכרוז
 יוצא ומכריז מי שירש ללמד זכות על פלוני ילמד אס מכאן ל
 זכות פטרוהו ואם לאו ח' נמסר ביד השטן דדוכא דרקיעא
 כעין דוכא דארעא :
בתב במ' פראשית דף ל"ח הפרש בין דבוקא קץ הימים לקץ
 הימין קץ הימים נקרא מלאך המות על גס שמכלס
 ימי האדם וכן נקרא קץ כל בש"י
ובתב בדף מ' ע"ב חנוך ועירד ומחויאל ומתושאל רמז
 למה שעושה מלאך המות באדם בתחלה חנוך מחנך לאדם
 בחנוכים רעים עירד על שם שלבסוף הוא מכניס רעם
 באברי האדם מחויאל על שם שאחר שהחטיא לאדם מלשין
 עליו לפני האל יתברך וזהו מחויאל מחוי אל כלשור אמת
 לשון

א להוליד ו
 מלאך מליץ א
 מאלף מלאך
 ק היצהר כע
 אס לאו מק
 מות מעור
 לו אחר שכ
 שטן הוא
 ים אמורים
 רבים אין
 כותן לו כ
 הוא רמז
 וא יצה"ט
 מונים של
 בהם תלווי
 חקים בבני
 ככלבים וי
 ואלו ושו מו
 ואותם שהם
 לו אלא כפ
 הכסס שו
 ומודיע

לשון מביד מתנשאל על שם שנוטל רשות ומתיש כחו של אדם
וממיתו וזהו מתי שאל מות שאל על האדם ואתי כמים שה
כ' כחות היצהר האחת עדה שהיא מעידה עליו לפני הש יתברך
השנית בלה על שם כי כל ימינו עלי חרץ

ובתב כדף מט עב בשעה שניתן רשות למשחית לחבל ויש
מות בעולם אין ראוי לאדם שיתראה כסוק לפי שיש
לו רשות לחבל הכל ולכך אמר חכה לנח שיכנס בתוך הקיבה
שלא יראהו מלאך המות ואעפ שהתיבה הולכת בפני המים
שם המלאך המות ממ כל זמן שהמחבל אינו רואה פני האדם
אינו יכול לשלוט עליו

וכן כתב כדף כ"ב ע"א שאין ראוי לאדם בזמן שיש צער
בעולם להראות לפני המשחית לפי שכל אותם הנראים
לפניו יש לו כח לחבלם וזש"ל שבי ע"ה כל אים שיש לו עין רע
עין המשחית שורה עליו ונקרא מחבל העולם ונריך שלא
להתקרב האדם אלנו וזש בבלעם שתוס העין כי היה שורה
עליו רוח המשחית ומה היה עושה מרים עיניו אחת ומשפיל
עיניו אחת להסתכל בעין רעה

כתב כה' שמות דף ס"ז ע"ב והנה טוב מאד זה מלאך המות
הקשה שהרי א"ל שלא כאמר בשני כי טוב מפני
מלאך המות ותירץ דמלאך המות הוא טוב מאד דאלמלא
מוראו לא היו שבים בני אדם בתשובה:

ובעמוד ג' כתב בזה סוד מ"שבי ע"ה והנה טוב זה מלאך
חיים מאד זה מלאך המות אמר כי כשברא השם
את האדם ושמו בג"ע של מטה ושם הם הכרוכים אינם מכסין
וזהב

ענין ד
הב מעשה
אתם הבה
יורים שם
לכא
שם שהיה
נה של כס
אחת הכסף
הוא הזה
וחכי שהיו
ע
כתב
ש
הר כתפיו
מהן פנים
בא זמנו
מת לקבר
כתב
כח לחבל
כתב
היו
חדש יום
שמו ולא

ענין ה'יצר ומלאך הכות יום כא מח

ה מעשה ידו אדם חלילה רק כלם אור של מעלה וחקוק
אתם הב' וכל הרוחות והנשמות שבאות לזה העולם הם
יורים שם בדמות שהם בעה"ז וכשמגיע זמן הנשמה שיוצא
לכא בעה"ז מתפשטת אותה נשמה מהגוף רוחני ומאוקו
שם שהיה שם ומתלבשת בלבוש נשמי לכא בעה"ז וכשמגיע
לזה של נשמה לכאת מהעה"ז ולחזור למקום חונכה אינה
לאת הנשמה עד שבא מלאך המות ומפשיט ממנה לבוש
גוף הזה החומרי ותבדק הולכת לבן עה"ן ומתלבשת בלבוש
רוחני שהיה לה בתחלה הרי כי מלאך המות עושה טוב לאדם

יותר ממלאך החיים
כתב עור שם בדף פ"ו עמוד ג' זר' אזהרה רבה לאדם
שכשעה שמוליכו המת לקבר וחזיר פטו ויניח לכשים
הר כתפיו ואם הן קדמו וינאו ילך הוא אחריהן שלא יתראה
מהן פנים בפנים שאז יש כח לחבל לאדם ולהמיתו קודם
בא זמנו בא זראה לא לחנם תקנו הראשונים שופר בשמוליכין
מת לקבר להגן על החיים שלא ישלוט עליהם מלאך המות
עור שם כי השטן מתראה כשיש שבע נשים אצל
המת ותובע דין ממי שנמצא שם פנים בפנים שאז
כח לחבל לאדם קודם שבא זמנו וכשיש עשרה נשים יש כח
להמית הנמצא שם

כתב בס' בראשית דף ק"א ע"ב ענין הטדים אשר מצא את
הימם חסר אלנו הם בריות משומות כי כשרצה הב' ה
לדש יום השבת כבראו רוחות בלא גוף ואלו אינם לא מיום
שמי ולא מיום השבת וכשאלו חלו הומים בספק והלכו
וכתפשו

ענין היצר ומלאך המות יוב בא

ענין

שם ועלה
שם לפרו

ביון שרא
באותו דר

כשה כתן
פכחם

כש
קסס

כתב
תרפים

לש
השעות

לפעמים
תמיד זכות

מכבדים
כתב

לע
אות' כחש

לכת שבת
שום דבר

הרשע
כחש ככפן

עכתפטנו בבני קין והם נראים לבני אדם ומלמדים אותם לעשות ממזרים והולכים בין ההרים ומתלבשים בגוף פתוח אחת ביום ואח"כ נפשטים

וכתב בספר שמות בענין הכסוף דף פ"ד עמוד ב' ט' למה נקראו המזריים ערב רב וכי אומות הן

יצאו עם ישראל ממזרים זהו לא הוא לא מזריים והשיב כי יצאו ממזרים היו מכשפים וכראשם יונם ויומבר

המכשפ' הגדולי וכשעו' היום היו עושי' הכסוף מעת כש' והשמש מראש' ז' שעות עד ראש ט' שעות ובלו הכסופים

עושים מה שרונים ולזה נקראו ערב רב ויש כשופים אחר' ונקראו ערב קטן לפי שהם שולטים מתחלת ט' עד חצי הלילה

ושני ערב הן אבל זה נקרא ערב רב **ובעבוד** ד' כתב כי כל כשופים שבעולם אינם שולטים

כשלווק הדבר מן הארץ ראה מה כתוב בארץ ויקח מידם ולא מהקרקע ולפיכך הכליחו ויצא העגל הזה כוהר אהרן ע"ה להשליך הזהב מידו לקרקע ולקחו מהקרקע

לא היו מכלוחים **וכתב** בספר במדבר דף פ"ח עמוד ג' ענין בלק בן צור

שנקרא כך על שם כשופיו שהיה לוקח צפור ומביא עשב בפיו ומצפנף

וכתב שם בדף ז' עמוד ב' בפסוק ויפול מן העם כש' אלפי איש לא אמר שלשתרמו לבני בלעם שהם יונם

ויומברום שהיו שקולים כשלשת אלפי איש שאותו הרשע בלעם היה יודע כל כשופים שבעולם ונטל כשופי בניו ובנותיו

ענין היצר ומלאך המות יום כא מט

טום ועלה לאויר פנחס ראה אותי הכריז ואמר מי יודע לומר
שם לפרוח באויר אחרי כלעם קס עליה עשכט דן ופרח ועלת
ביון שראהו כלעם עשה דרך באויר ובקע חמסה אוירים
באותו דרך ובזה נתעלם כלעם מן העין וכסתבן עליה באותה
שעה נתן קולו פינחס וגילה לו הדרך מיד ירדו שניהם לפני
פנחס וכתב בדף קל"א לא הכיט און ביעקב ולא ראה
עמל בישראל קסם נחש עמל און רשום בעמלק וס"מ שהוא
שרו קסם קו"פ מן עמלק ס"מ מן השר ס"מ עמל גם כן
כתב בס' בראשית דף כ"ד ע"א מעשי התרפים אמר רבי
יהודה אינו נעשה אלא בשעות ידועות ולמה נקראו
תרפים לפי שהאומן כשעושה אותי מי שעומד עליו ויודע
השעות והרגעים אומר לו הרף ירך ואל תעשה כזה הרגע
לפעמים אומר לו עשה ואח"כ נעשים התרפים והם מדברים
תמיד וכותבים ענה רעה לאדם ואינם יכולים לדבר אלא בשעה
שמדברים ומרביצים לפניהם לכך כתוב ברחל ותשב עליהם
כתב בס' במדבר דף צ"ג שכתוב בס' שע"ה כי החכמה
שאלה מלכת שבא היתה כי מנחה כתוב כי כל מי
שירצה לעשות כשופים גדולים מי שידע קבורת כלעם ימנא
אות' כחשים שנעשו מעצמותיו ובהם יעשה מה שירצה ורננת
כשלא מלכת שבא לדעת הואך יתפוס אותם הנחשים שאינם נתפסים
שם יונסום דבר שבעולם והשיב לה שאינם נתפסים אלא בשעה
שהרשע מוכיח האדם שכבת זרע מתוך תאוה בעת שהוא רותחת
בניו ובזו"א אמתה בכל אפר ואותו הכלי זורקים אצל קנחש מיד
טם נחש נכסף עצמו ונתפס ונמסר ביד האדם כתרנואלת :

א 7 1 ער

מעלה הנשמה ועניניה יום כב

עד כאן יום עשרים ואחד

יום עשרים ושנים

כתב כס' שמות דף ס"ט כי כל המקום שעוברים שם בנו

אדם הרבה זמן רב נשכר ונחלש כחם של השדו

מאותו מקום עניני הנשמה וטעם בואה לעולם הזה

ומעלתה כתב בספר בקראשית דף קכ"ה עמוד

ג' רבי שאל לרבי שמעון אביו הואיל

וגלוי היה לפניו יתברך שכני אדם היו נרוכים למות אש

בן למה הוריד הנשמות לעולם אמר לו שאלה זאת שאלו כמה

חכמים והתשובה היא שיה מים מכורך וכוזלים מתוך בארץ

וכבר אמרו כי בור הוא שאינו נובע מצמנו ובאר הוא שבוכ

מעמנו ואחר שכחה הנשמה לעה"ז אז הבור נעשה באר

דאכיל דיליה והוא תירון המפרשים ז"ל

וכתב כס' ויקרא דף ה' ע"ד בפסוק נפש כי תחט

ושמעה קול אלה אמר כי בשעה שמוציא הב"ה את

הנפש שתבא בעה"ז מעיר בה בכמה עונשים ואזהרות ולא עו

אלא שמעכירה באלף וח' עולמות להשתעשע בהם ומראה

שכר עוסקי בתורה ובשעה שהגיע זמנה לרדת בעולם עו

הנשמה מדור בג' ל' יום לראות כבוד הנדיקים ועו

למקומה ואח"כ יורדת לבגוף האדם אמר הב"ה אחר כל הש

הזה שראתה הנפש נפש כי תחטא בתמיהה

וכתב כס' שמות דף ה' ע"ב בשעת צניעה הברזל קו

הב"ה לגבריהאל ונוטל אותה הנשמה שכב"ע של מ

ומוריד

מעלת הנשמה ועניניה יום כב ז

ומוריד אותה בגוף הצדוק הנולד ושומר אותה מעת ההריון
 ואלת שהריון אחרו מלאך הממונה על ההריון לולה שמו והיכי
 אמרת שהוא גבריאל יל סכך האמת לפי שבגריאל בא מצד
 שמש וכל הבא מצד זה נק' לילה וכתב בדף פ"ז זרף פ"ח ע"א
 רמו כחה בכבוזת יונה ע"ה כי ענין יונה הוא רמו לכשמת האר'
 שכיון שבאה לעול הזה חפפה להוכיח את חברו מלשון לא תכע
 והכשם שהיא היונה הנזכרת חושבת בעה"ז שהיא בורחת מלפני
 הא' ית' וה' הטיל רוח סערה גזר דינו שמסעיר גופו של אדם
 ויקרבה ליו רב החובל זה ינהר שהוא ראש של המחבלים מה לך
 נדרם לא עת שיכה היא שכבר הקריבו כשמתך לפני ארון הכל
 לרוץ חפש מה מלאכתך ומאין תבא פי מטפה סרוחה ומה
 ארצך כי עפר אתה גאל עפר תשוב והיא חלוקת ולאן אתה
 הולך ואי מזה עם אתה הסתכל אם יש לך זכות אבות
 וכתב בס' שמות דף מ"ג ע"ג בפסוק לא תנא כנאת העבדים
 כי כשברא הכ"ה את עולמו עלה במחשבתו ונייח
 כל הכשמות שהן עתידות להנתן בפני אדם וכך עשה שכלן
 נצטיירו לפניו ממש בדוגמא שיושבים בעה"ז ובשעה שמוע
 זמנה לבא לעה"ז קורא הכ"ה לאותה נשמה ואומר לה לך רע
 בגוף פלוני משיבה לפניו ר"כשע אנו יושבת במרום נקיה
 מחטא ואח"כ בגוף האדם אומר לה הכ"ה כן גזרת עלך מן ימי
 בראשית זה אמר הכתוב וכי ימכור איש זה הכ"ה את בתו זו
 נשמה לאמה שהורדה לגוף האדם אומר לו הכ"ה לאדם
 וכתב בס' שם י"ג ע"ג מזה העולם ותפרד מגופך לא תנא
 כנאת העבדים מלוכלכת ומטונפת בעוונותי

כ ז 7 2 וכתב

שם כנו
 השדים
 ולם הזה
 בה עמו
 ביו הוא
 למות א
 חלו כמ
 נך באר
 וא שכוב
 ה באר
 כי תחט
 הכ"ה א
 ת ולא ע
 ומראה
 ולם עו
 קים ועו
 כל הש
 ח
 בדף קו
 ע של מ
 ומוריד

מעלה הנשמה ועניניה יום כג

ובתב בדף מד' עור מענין זה בפסוק אס רעה בעיני ארוכות
כלומר שיצתה הנפש מטונפת אשר לא יעדה באלף
לרמוז שכיון שהיא מטונפת איכה נכנסת בגנוז המלך אבל
כשהיא יונאה נקיה עליה נאמר אשר לו יעדה ביוז ומה
שכתב והפדה ענה טובה היא לאדם שיפדה הנפש על ידי
השוכה ועל ידי זה לעם נכרי שהם מלאכי חבלה לא ימשול
למכרה למה בכגדו בה שה"ב פירש שנפיו עליה להנין לה
ואם לבנו יעדנה שיצתה הנשמה נקיה מזה העולם כמשפט
הכנות כמו שהאב עושה לבתו החביבה לתת לה מתנות כן
עושה הבה"ל הנשמה שיצאת נקיה מזה העולם.

ובתב בדף ס"ב ע"ב ג' וד' אמר כי ג' שמות יש לנפש
האדם נפש רוח נשמה נפש היא נמצאת אחת
המוח בכית הקברות ואף שהנוף בלה בעפר ובנפש הזאת
מתגלגלת בעה"ז להמנא בין החיים ולידע צערם. רוח הוא
הנכנס בג' ע של מטה ומצטייר שם בצורת נוף שהיה לו בעה"ז
זכה מריחי בשמים ובשכחות תורה וי"ט עולה לג' ע של מעלה
זכה נשמה וחזרת למקומה וז"ש וחרוה תשוב. נשמה היא
העולה מיד למקומה וכל זמן שחטא האדם ולא זכתה נשמה
לצללות למקומה גם הרוח והנפש אין להם מנוחה כי הולכו
לפתח ג' ע ואין פותחין להם עד שהנשמה מונחת מנוחה ו
כלן שבות למקומן.

אמר הכותב בזה יוכן מאל' דגמ' בשעה שהנדיק נפש האדם
מן העולם ג' כתות מה א' א"ת ב' א"ת ג' א"ת וס'
זהו חסידות כת הקודמין חזקה בזה דבקרוא כתוב איפס'
ולמה

ולמה
אחת
ועונם
של מע
מטה
אומרה
בקבר
זה כג'
רבים
ואפס'
הולך
זכת
הלכו
כתב
ב' שור
יש כש
שם ומ
האדם
בכגד

מעלת הנשמה ועניניה יום כב נא

ולמה סדרם באופן אחר אמנם אלו הג' כתות הם בתחלה כת
אחת כנגד הגוף ואומר לויבא לשלום בקבר וינח בלא דין
ועונש וכת אחת אומרת הולך ככוחו כנגד הנשמה שתלך לבג'ע
של מעלה וזהו הולך ככוחו פי' נגדו של הרוח שהוא בג'ע של
מטה גם הנשמה תלך לבג'ע של מעלה שהם מכווני' וכת אחת
אומרת ינחו על משכבותם לשון רבים כי אחר ששכן הגוף
בקבר גם אלו השנים שהם רוח ונשמה ינחו על משכבותם
זה בג'ע של מעלה וזה בג'ע של מטה וזהו שכתוב ינחו כלשון
רבים אף שמדבר בדיוק אחד כלפי רוח ונשמה שהם שנים
ואין צורך לצורות נכרות *

ואפשר עוד כפי זה כת א' אומרת יבא שלום כנגד הנשמה
שתעלה ותבא לבג'ע של מעלה וכת א' אומרת
הולך ככוחו לבשר לרוח שילך לבג'ע של מטה שהם מכוונים
זכת א' אומרת ינחו על משכבותם שעכשו שהנשמה והרוח
הלכו לבג'ע עדנס גם הנפש והגוף היושב עמו ינחו על
משכבותם יחד בקבר *

כתב גם במדבר דף צ"א כי פסוק גם צפני מצאה בית
אינו מדבר על הנפוד אלא הוא רמז לרוח הצדיקים
ב' שורות יש בג'ע ששם מטיילות רוחות הצדיקי' זימים רשומים
יש בשנה והם ימי ניסן וימי תשרי שאותם הרוחות משוטטות
שם ומתראות בג'ע אלו הרוחו' כמו צפריס ומצפנפים בקולם
הוא ה' ומהו זה הצפנוף הוא שבח לה'כה ותפל' על חיי בני
האדם לפי כי במועדות הללו ישראל עסוקים במצות זהו
כנגד הרוח וכנגד הנשמה אמר ודרור קן לה ששלה מדור

ג ו 7 3 מתעלה

י ארוכות
ה באלף
מלך אבל
ביו ומה
על ידו
א ומשול
להגין לת
כמשפט
מתכות כן
יש לנפש
צאת אח
נפש הוא
רוח הוא
לו בעת
של מעלה
נשמה היו
תה נשמה
כי הולכו
מנוחה ו
צדיק כפי
שלום וס
תיב איפס
ולמה

מעלת הנשמה ועניניה יום כב

פתעלה מזה ברתב כס' כראשית דף מ' ע"ג הבדל בין
 רוח לנפש הרוח יורדת ועולה בגוף ומתפשט בכל זרדי הלב
 המתכענעים אבל הנפש קבועה בגוף האדם כאשה הזאת
 שקבועה בבית וכתב בדף ע"ה עמוד א' אמר רבי
 זריקא כשהנשמה ראויה לעלות למקומה קודם מבקרת את
 הגוף שיצתה משם ומגינה עליו וא"כ עולה למקום מעלתה
 אשר תנוח שם וכתב שם בדף ס"ה ע"א בשם מדרש
 הנעלם כי בשעה שעולה נשמת הצדיק למעלה הבה קורא
 לאבות העולם ואומר להם לכו ובקרו נפש פלוני הצדיק
 והקדימו לו שלום משמי ואז אומרים לו רבשע כלום ראוי לאב
 לילך אבל הכן ואז הבה קורא ליעקב ואומר לו אתה שהיה
 לך נעה גדול בניס לך ובקר נפש פלוני הצדיק שבא ואני אלך
 עיך ז"ש מבקשי פניך יעקב' סלה
 וכתוב שם בדף נ"ז ע"א סתרי תור הבה רמז חסמה עליונה
 באברהם ויצחק אברהם היא נשמה לנשמה והנשמה
 היא שרה לוט נקרא ה"צהר ס"מ ובת זוגו רוח זה יצחק נפש
 קדושה זו רבקה וכתב בדף כ"ח ע"א כשהרוח יוצא
 מהעולם נכנס במערת המכפלה אבל אדם הא' והאבות והם
 נותנים לו פיתקא אחת לסימן ונכנס לב"ע ומתקרב אבל
 הכרוכים ולהט החרב אם זכה רואי' הסימן ופוחחין לו ונכנס
 ואם לאו רוחים אותו לחוץ ויושב שם באותו זמן כלבוש זה
 העולם ובר"ח ושבתות וי"ט כשרוצים לעלות הצדיקים לסימן
 בותנין לו פנקס ועולה באותו פנקס ופונע באותם מלאכים
 שומרי החומות אם זכה פוחחין לו ונכנס צ"ח זכה לוקחם

קמנו

פומנו ה
 וכתב
 לראות
 ושבתי
 וכתב
 מתלבש
 לראות
 שתלכ
 יובא מ
 באותו
 וכתב
 דין ברה
 שהצדיק
 בתחלה
 שלא קי
 דאמר כ
 יורה

בעלת הנשמה ועניניה יום כב נב

חוממו הפנקס ורוחיס אותי וזהו שכתוב מצאוכי השומרים וכו' עד נשאו את רדירי מעלי שומרי החומות.

ובתב בדף ק' עמוד ב' בשעה שהנדיק כפטר מן העולם הולך לג' ע' ופוגע בארס הא' שיושב פתח ג' ע' כדי

לראות אותם ששמרו מצות ה' להכניסם לג' ע' וחלו נקראים יושבי חדל לשון חרלה שאברהם מונע אותם מליכנס לגיהנם.

ובתב עוד שם כשעולה הנשמה למקום צרור החיים שם נהנית מאהפקלריא המאירה ואם לא היתה

מתלבשת הנשמה זוהר לבוש אחר לא היתה יכולה להתקרב לראות אוחו האור וסוד הדבר כי כשם שנותנין לנשמה לבוש

שתלכס בו בעה"ז כך נותנין לה לבוש לעמוד בעה"ב וזהו יובא משה בתוך הענן שלא יכול לראות אלא אחר שנתלכס

באותו לבוש וזה הלבוש הוא מה שאמרו חלוקא דרבנן. ובתב עוד בדף ס"ז מדרש הנעלם למעלת נשמה בפסוק

זה אמר המכסה אני מאברהם שאין הב"ה עושה דין ברשעים עד שנמלך בנשמתו של נדיק והב"ה עושה כן כדי

שהנדיק יבקש עלוהם רחמים והנדיק מבקש דנון עלוהם בתחלה אומר הנדיק עלוהם אם ימצאון שם המשים כי אף

שלא קימו התורה אם למדו התור' שהם חמשים פרשיות ולמאן דאמר כג' פרשיות מ"מ הם חמשה חומשי תורה ובכל אחד ככלל

הדברות הרוי כאן חמשים. ונתחת הנשמה ואומרת בשע אף שלא קימו התורה אפשר שקבלו עונות כבד של מטה וזהו אם ימצאון

שם מ' כנגד מלקות. עוד 4 7 7

הכל כין די הלב הזאת מר רבי קרת את מעלתה ש מדרש קורא הנדיק אוי לאב ה שהיה חני אלך עליונה והנשמה חק נפש רוח יוצא בנות והם רב אבל לו וכנסם לבוש זה מלאכים לוקחים ממנו

בעלת הנשמה ועניניה יום כב

עוד

פותרת הנשמה לזכות הרשע אולי ימצאון שם עשרים
פי' שמה גידלו כניהם לתת שיש להם שכר כאלו קבלו
עשרת הדברות ב' פעמים כיום דאמר רבי יצחק כל המגדל
בכו לתת ומוליכו לבית רבו בבקר ובערב מעלה עליו הכתוב
כאלו קבל עשרת הדברות ב' פעמים . עוד פותרת
הנשמה לזכות הרשע אולי ימצאון שם עשרה פי' שמה היה
מעשרה ראשונים . עוד כתב בדף ע"ו מדרש הנעלם
אמר רבי יצחק כיון שהנשמה זוכה ליכנס בשערי ירושלים של
מעלה מיכש'הר הגדול הולך עמה ומקדים לה שלום מלאכו
השרת שואלים עליה מי זאת עולה מן המדבר מה לזאת שבאה
מן העולם השפל בינינו הוא משיב ואומר אחת היא יוכתו
תמתי מיוחדת היא . וכתב בדפ ק"א ע"ג כי כשהנשמה
מצאה מזה העולם כרונית בכמה דיוטף ואח"כ הולכת לנהר
דיכור לרחוק וליטהר שם ומי הנפש העוברת לשם ולא תפחד
ועל זה נאמר ומי יקום במקום קדשו ומי שמתהלך בצדקה
בעה"ז עובר שם ועל זה נאמר וכן כגוון ועבר ואחר שהנשמה
עברה נהר דיכור וניצולה איכה רואה דין אחר שנאמר ועכיתך
לא אענך עוד .

וכתב

בדף ק"ב עמוד ג' כי כלם האדם מסתלק ל' יום
ואינו נראה והטעם לפי ששלשים יום קודם
הנשמה מסתלקת מהאדם דכיון שנסתלקה הנשמה גם הגוף
והרוח איכה מאירה לכן נסתלק הגל וכחותם ל' יום הכתוב
מלוטח ומאכל ומשתה וכל תאוה הגוף מסתלקות ממנו
ג' כחן יום שנים ועשרים

יום

יום עשרים ושלשה

ובתב כס' כראשית דף ע"ז עמוד ד' מדרש הנעלם בשם ר' אבהו כי בעה"ז הגוף נקרא שרה והנשמה אברהם ולעתיד הגוף נקר' רבקה והנשמה יצחק על שם אז ימלא שחוק.
ובתב שם ק"ז ע"ח כשקרבו ימי האדם למות ל' יום קודם מכריזים עליו ברקיע ואפילו נפורי שמים מכריזים עליו ואם הוא צדיק ל' יום מכריזים עליו בנג' וכל אותם הימים נשמתו עולה בכל לילה ועולה ורואה מקומה באותו העולם באותו האיש אינו יודע ואינו שליט בנשמתו כמו קודם וכשהם מתחילים הל' יום כלם האדם מתחשך והנלם הנראית בארץ כמנעת * **ובעמוד** ב' הכיח מעשה בר' יצחק שאמר אינו רואה הנלם שלי ודאי אני מת שהרי הכרוז מכריז אך בכלם יתהלך איש בלומ' כשהנלם מתמעט כי אך הוא מעוט ודאי שזה האיש יתהלך מזה העולם *
עוד שם ששאל רבי שמעון לרבי יצחק אם ראה לאביו בחלום באותה הלילה לפי ששנינו שבשעת פטירתו של אדם רואה אביו וקרוביו אצלו ומכיר אותם והולכים עם נשמתו עד המקום אשר תלך אחר המות *
ובתב עמוד ג' ביום פטירתו של אדם יסודותיו כלחמים זה עם זה והכרוז שמכריז עליו נשמע במאזנים וע' עולמות אם הוא זכאי כל העולמות שמחים ואם לאו כלם אומרים ויאותו האיש ובשעה שהכרוז מכריז שלהבת של אש יוצא מנהר דינור ויורד ביעלם ואותו שלהבת מביע לכנף התרכנבול השחור והקטקט בכנפיו והוא קורא אצל הפתח

פעם

עשרים
 לו קבלו
 המגדל
 הכתוב
 פותחת
 מא היה
 הנעלם
 שלם של
 מלאכו
 תטבאה
 יא יוכתו
 שהנשמה
 בת לכהר
 תפחד
 ל כדקה
 שהנשמה
 ר ועכיתך
 לק ל' יום
 יום קודם
 גם הגוף
 הכתוב
 ממנו
 יום

פעם ראשונה קורא כי הנה יום ה' בא בוער כתנור פעם
 קורא כי הנה יזכר הרים וכו' רוח ואותה שעה מעידים על
 האדם מה שעשה בעה"ז והוא מעיד עליהם פעם ג' כשרונים עלתה כו'
 ליטול נשמתו קורא ואומר מי לא יראך מלך הגוים וכו' וכ' כריוזי ל'
 אליו הדברים אינו שומע אלא הנפטר שכאמר תוכף רוחם בלוי זה
 יגועון כלומר תתן להם תוספת חכמה בעת שיגועון וסוף שנקבר
 התרנגול השחור כו' כל עורב למינו והשחור מנד הדין ולכן יונים המ'
 דין שורה עליו •

ובתב בדף ק"ח ע"כ כשה"כ רוצה לאסוף נשמת האדם כל שהוא מל'
 הים אשר חי קרבים לפניו ונכנסים בחשבון מין כך וכ'
 שהיא נדיק נאמר עליו ויקרבו ימי דוד ויקרבו ימי ישראל כו' וכי ענ'
 שהם נקרבים לפני האל ישברך בלוי בושת פנים אוי להם ברחו וכל'
 לרשעי שאין כתוב בהם קריבה זה יאך יכתוב בהם כך אחר האדם ב'
 שכל ימיהם בעברות מתביישים ואינם קרבים •

ובתב עוד דף סו' עמוד ד' בשם התוספתא כשהאדם מת מיד מת
 רואה אללו באותה שעה קרוביו וכל אוהביו שהיו הפטירה
 לו וכלם באותו ריוקן שהיו בחיים אם המת נדיק שמחים בעד בית ה'
 ומקדוים לו שלום ואם הוא חייב מתנכרים לו ואינם מדברים בו בקבר
 עמו אלא רשעים כמוהו המוהידים אותם לניהנם וכלם ענבים
 פותחים בוי ומסימים בוי וכן בשעה שישמתו של אדם יונת **בתב**
 כל קרוביו ואוהביו הולכים עם נשמתו ומראים לו מקום העדון
 ומקום העונש אם זכאה היא הנשמה רואה מקו מה יראתה
 שכ ואם לאו כשארית אותה הנפש בעה"ז עד שהקבר הנוף הלכת ה'
 ואחר שנקבר הנוף כמה מלאכי חבלה מעותרים לקחתה פעמים
 למוסרה

עונ'ש' שעת הפטירה יום בנ' נר

ד פעם כ' מוסרה לדומה - וכתב בם במדבר דף ס' עד כל המעשים
 עירום ע' עשה אדם בעה"ז הוא מורה עליהם בשעת מיתה ושני סופרי
 כ שרונים עלה כותבים וכשמוציאים אותו לבית הקברות ג' כרוזים
 וכו' וכו' לפניו אחד מימינו וא' משמאלו ואחד מלפניו ואומרים
 רוחם בלוי זה שמרר בה"ב טוב לו שלא היה נברא אחר כך
 ועון וסוף שנקבר ורוחו מתאבל על גופו מיר דומה בא עם ג' כתי
 הדין ולק' ימים הממונים על דין הקבר וג' שרביטין של אש בידיהם
 דני הרוח עם הגוף יחד וכשע' מיתתו של אדם רואה בכותלו
 האדם כל שהוא מלהט ומאיר מאש גדול מכח מלאך המות שהוא אש
 חשבון מדין כך וכין כך רואהו לפניו מלא עינים לבושו של אש והוא
 ישראל נז' אביע עצמו שלא לראותו עד שמביע זמנו אז מביט בפניו בעל
 אוי להסדרתו וכל אברי הגוף מזדעזעים והו' הדין הגדול אשר כדון
 כך אחרי האדם בעולם הזה ויהרוח הולך בכל האיברים וכשמביע
 אבר אחד להוציא ממנו הרוח נופל בו זיעה באותו אבר
 האדם מחמיר מת האבר סוף דבר ז' עדנין יחלפון על האדם בעת
 נביו שהיו הפטירה הא' כשיוצא הרוח ב' כשיוצאים הכרוזים לפניו
 שמחים בנעדר בית הקברות הא' דין הקבר שנכנס בו י' הד' דין שנעשה
 מדברים בקבר י' ה' דין התולעת י' הו' דין גיהנם י' הו' דין הרוח
 ששט בעולם ואינו מוצא מנוחה י'

בגיהנם

ה' ה' ה'

וסרה

עונש שעת הפטירה יום בנ

בגיהנם ויוצאה ושטה בעולם ופוקדת לבית הקברות ומתלבשת
במה שהיא זוכה לאחר י"ב חדש נחיס כלם הגוף נח בקבר
והנפש מתקשרת ברוח ומתענגת בג'ע של מטה והנשמה
עולה לכבוד החיים *

עוד כתב באותו דף טעם למה שקותם הכן עיני אביו רמז
בפסוק ויוסף ישית ידו על עיניך שהרמז הוא שהעולם
נסתם מאביו וכמו יורש מקומו ועוד רמז כי האדם כשרוצה
למות עיניו פקוחות שרוואה דברים הרבה מה שלא ראה בחייו
כמו שאמרו כי לא יראנו האדם ומי ואם היו מניחים עיניו
פקוחות תכף היו שולטים עליו דברים טמאים *

ובתב עוד שם דף ק"ט עמוד ר' י"ב חדש הנפש נקשרת
עם הגוף בקשר ונדוכין כאחד ויודע כנערו אב

בזער החיים אינו יודע ואינו משתדל עליהם לאחר י"ב חדש
מתלבש בלבוש אחר והולך ושט בעולם ויודע מה יש בעולם
ומשתדל בזער החיים * **ובתב** עוד שם בדף קכ"ט

כשדניש האיש למעלה מעלים נשמתו לפני הבה והם דניין
על פיה שהיא מעידה ואינה מעידה לא על מה שחשב לעשות
אבל על מעשה בפועל הא תנן וכל מעשיך כספר נכתבין
כתב כס' שמות דף ס"ד ע"א ב' מינו עונש יש לכפוש ש

מינו כרת יש נפש הנכרתת עם מיתת הגוף
שהולכת ומתגלגלת ושטה בעולם ימים ולילות ואין לה מנוח
כלל זהו שכתיב והכרתי אותה מקרב עמה ויש ~~כפוש~~ ~~שמות~~
נכרתת עם הגוף אלא ממקום ~~היה~~ ~~ג'ע~~ ונכרתת הנפש שהיא
אלפני שאינה שורה עליו הרוח ואחר שאינה שורה עליו הרוח
נשאר

בשארית כבהמה ואינה יודעת שום דבר * כתב כס
ויקרא דף כד עד עיון מת בלא זמנו שיזהר אדם שלא יתראה
הרבה בטוב בזמן שיש דין בעולם וזש ביום טובה היה בטוב
וביום רעה ראה אינו אומר וביום רעה היה ברע אלא ראה
עיון בכל נד היאך תעשה שלא להתראו בשוק כי כל המתראה
חו' יתקיים בו יש נספה בלא משפט *

ובתב כס דברים דף קמ"ה ענין נאה על ביאת החולאים
לאדם רמז בפסוק ומצאהו בארץ מדבר כי לפעמים
נפול האד' בחולי שנבזר עליו כך כדו שיוציא ממנו ועד שיוציא
ברפואות ותחכושת הממון שנבזר עליו שיוציא אינו מתרפא
ולפעמים בא לו החולי שיתוסר באכריו ולפעמים כדו שימות
ודורש זה הפסוק הטב על הרופא *

ובתב כס בראשית דף י"ג כשיוצאת הנשמה מהאילן שני
מלאכים יוצאים עמה א' מימין ואחד משמש אם זוכה
שומריו אותה שנאמר כי מלאכיו יצוה לך ואם לאו מקטרגים
עליה רבי פנחס אמר ב' מלאכים יורדים עמה והם
אפטרופוסים של בני אדם שנאמר אם יש עליו מלאך מליץ
מלאך אחר מליץ שנים להגיד לאדם יושרו שלש אמר לשכי
חמש ויחנכו ד' ויאמר פרעהו חמש אמרו לו אינו כן אלא ויחנכו
הה הכה שהרי אין רשות לשום מלאך לחונן את האדם והורה
לשכי *

בתב שס דף פ"ג ע"ב בשעה שהכה רוצה בנשמתו של
אדם מכה את המזק בוסורים כדי שתשלוט הנשמה
וזהו ה' צדיק יבחן לשון אבן בוחן נרשע ואוסב מים שנאה
בפשו

נפשו כלו כי נפשו של הרשע בעצמו שוכחה אותו ויזקין בני
 זכתב בס' שמות דף ג' ע"א ושם אמר רבי חייה ג' ומי דרבה ש
 קודם בוא הרע לעול מכרוזין עליו ברקיע כשהס' הדבר כ
 זכאי מתגלה הדבר לראשי הדור ומדבר להם שישובו וכשאינם שוחות ו
 זכאים במסר הדבר לתינוקות שאין בהם דעת או לעופות ו
 עוד שם עמוד ב' אמר רבי יצחק כשהכה מביא דין לעולם
 בתחלה דין את השר למעלה דכתיב על כבא המרום
 במרום והיאך דמין את השר מעבירין אותו בנהר דיכור ומסירו
 ממנו הממשלה ותכף מכרוזים עליו ברקיע שולטנות ש
 פלוני העבירו ממנו וכשמע הקול עדי שנסמע בעה"ל לתינוקות בעולם
 ולעופות ולטוטים : ובוזה יתוישב לאסור מלכיהם
 בזיקים ונכבדיהם וכו' מהו יתכפל אלא הפ' מלכיהם הם שרשים
 מעלה ונכבדיהם הם מלכי הארמה וזיקים הוא לשון זיקי אש
 לאסור מלכיהם בזיקי אש להעבירם בנהר דיכור ובוזה כמסר
 כי ונכבדיהם גם בן בכבלי ברזל וכתב ברך ס"ה כו' כחי כמו
 הרשעים שבעולם בעוד שהגוף שלם בקבר איבריו כידומים מקום
 יחיד כל אחד בדיומו בכל יום כיון שהגוף נתעכל כתוב בה"ב הדבר
 ולא יעיר כל חמתו אז דין הכשמה, כמה מי שצריך להיות ל
 מנוחה יש לו מושך להיות אפר תחת כפות רגלי הנדיקים הנדיקים
 בעשה כל אחד בפני דינו סוף דבר בין לנדיקים בין לרשעים
 טוב להם שיתעכל גופם מהרה כי אפי' הנדיקי' כל זמן שגופם
 קיים כל יום ויום דין אוהם רומה בקבר קו' לרשעים
 וכתב בס' ויקרא דף לב' עמוד א' וב' הקשה על זה ששכיח
 אמר רבי יצחק אמר רבי יהודה נפשות הרשעים הם

מזיקין

ויקין בעולם הקשה ר' יוסי אס זה עונש הרשע אינו עונש
 הרבה שמחה היא לו נפש רשע אותה רע והטיב רבי חייל
 ההברך הוא כי נפשות הרשעים בנאתם מן העולם כמס
 מעותרים ושדים מעותרים להסתבך בנפש ההוא ומכניסים
 אותה לניהנם בכל יום בשלשה דונים ואחר שמוניאים אותם
 מודוניים באותם הנפשות והולכים ושטים בעולם
 ומטעים לרשעים ואח"כ מחזירין אותו לניהנם
כתב במ' בראשית דף מ"ח בשם התוספתא כי כל הנדיקים
 יש להם שתי נשמות בחיים חיתם אחת היא עמהם
 בעולם הזה ואחת למעלה ולכך כתוב בכל הנדיקים ב' פעמים
 נח אברהם אברהם משה משה יעקב יעקב שמואל שמואל
 שם חוץ מינחק לפי שכשפסעו צוארו ע"ג המזבח ינתה
 נשמתו שהיתה לו בעמ"א וכשעה שאמרו לו ברוך מחיה המתים
 באה לו נשמתו של עה"ב ולפיכך לא יחד הב"ה שמו על נדיק
 כמו בינחק **ובתוב** במ' במדבר דף ס"ה עד כל
 מקום ששם אחד פעמי' יש ביניהם פסק חוץ עמשה מקה וסוד
 הגבר כי קודם לא היה שלם ואח"כ היה שלם אבל במ"ע מיום
 שנולד שלם היה **ובתב** במ' שמות דף ה' על סני דברים
 הנדיקים מסתלקים מן העולם קודם זמנם האחד בעון הדור
 הב' שגלו לפניו שעתידים לחטוא
ובתב במ' בראשית דף ל"ט ענין הגלגול בעמוד שני
 בפסוק תוסף רוחם וגו' הנה הב"ה לאדם
 הא' ענין הגלגול איך כתב לפי שמותו מדור לדור מכריק לנדיק
 עד מ"ע

עוד

אותה
 יאג' ימים
 ייע כשהם
 וכשאינם
 עופות
 דין לעולם
 הא המרוס
 נור ומסירו
 לטנות ש
 לתיקויות
 ר מלכיהם
 ס הם שר
 ון זיקי א
 כזה כושק
 ס"ה כו כל
 יו כידוכים
 תוב בה"ב
 להיות ל
 הנדיקים
 בין לרשעים
 זמן שגופ
 ל זה ששכי
 הרשעים ה
 מויקין

מעלת הנשמה יום כג

עוד

שם ענין ר' פדת דאמרו ליה נוחא לך דאחר
לעלמ' ואפשר דנפלת בשעתא דמזוני רמוז לו שה
נקרא עולם קטן וזהו גוף האדם וזהו דאחרכיה לע
ותתגבל כשמתך בגוף אחר שנקר' עולם אחר

עוד

שם בזה עמוד ג' וד' כי כשהכה טרח עם ה
והביאו בגלגול ולא הצליח במקומו הכה מ
במקום אחר וזהו שנוי מקום ואם אינו מצליח עוקרו וכו'
באילן אחר ומשנה שמו וזהו שנוי השם ואם אינו מצליח ע
אוחו ומרכיבו באילן אחר ומשנה מעשיו וזהו שנוי מע
וכנגד זה יש בהכה שווי מקו' ושנוי מעשה ושנוי ה' כמו שכ
הנה ה' יונא ממקומו כשיונא משתנה מדין לרחמים ומרח
לדין כמו שאמרו לא כשאנש ככתב וכו' אבל בעה"ז ככתב
ה"א ונקרא בא"ד וזהו שנוי מקום כי מקומו הוא עה"ב
נקרא הכה יוד ה"א רחמים חן למקומו שהוא בעה"ז כק
א"ד וזהו סוד עומד מכסא דין לכסא רחמים

ובתב

בס' שמות דף מו' בפסוק אם אחרת יקח לו רמוז
כל הנשמות העתידות לכא בעה"ז יונאות בזמנ
ידועים להשתעשע בג'ע והם פוגעין בכשמות הגרו' מי שא
באלו הנשמות זוכה בדין ומתלכש בהן ועולות וכלם עומד
בזה הלכוש ויורדות לנגן ערן בזה הלכוש וא"ת שבשכיל
הלכוש גורעים מאותם הנשמות כל הענובים שהיו להם קור
לזה כתוב אם אחרת יקח לו שארה וכו' .

ובתב

בס' במדבר דף ק"ע"ב בשם רעיא מהימנא אמת עשוק
בי ענין גלגול הנפש רמוז בפסוק כי רוח עברת וכו' אינו

ואיכנו כי הכה למי שמביא בגלגול עושה עמו כמו לאע"ה
 מן מקום ושנוי מעשה ושנוי השם שכך היה באברהם שהוסיף
 מ"ט ומקום לך לך ושם שנקרא אברהם כך עושה עם נפש
 בגלגול וז"ש איוב משנה פניו ותשלחו וזהו כי רוח עברה
 ואיכנו לשון עברה וזעם כי אותו הרוח של מלאך המות
 עליו והוציאו מן העולם ורואה אותו משונה אומרים
 מקטרגים זהו בעל דיוק אומר להם ואיכנו שהרי
 מארנו ונעשה במקו' אחר זהו ולא יכירנו עוד מקומו
 עוד שם בדף ג"ט בשם רעיא מהימנאכי למי שהוא
 מביאו הכה בגלגול פעמים רבות עד שיהא שלם ויזכה
 וזהו ועושה חסד לאלפים אבל לרשעים אינו מביאם
 אלא עד ג' פעמים :
 עד כאן יום שלשה ועשרים

יום ארבעה ועשרים

כס' שמות דף ע"ג כי הנדויקים שאינם מתגלגלים
 בעה"ז אלא בסעודת מצוה וסעודת מצבת ור"ח
 אע"פ שמתים בח"ל אינו שולט עליהם רוח הטומאה
 לא נהנה בחייו וראיה מיוסף הנדויק ע"ה שאע"פ שמת
 לא שרה עליו רוח הטומאה לפי שלא נמשך בחייו אחר
 עור כתב שם דף כ"א ענין דמעתי העשוקים
 על אונתם שבאו על אדם והולידו מהם וזהו העשוקים שהרי
 עשוקים בלי רשות בעלים וכשהם מתים קטנים שהרי
 שופכים דמעות לפני הכה ואומרים לפניו אנו

א ח 8 ז א

בעלת הנשמה יום כר

מה חטאנו אין להם מנחם ומשיב תשובה ויש עשוקים אחרים
שסופכים רמעות וכל העם מזורדים עליהם והם הקטנים
המתים בעון אביהם ואמם שכל העם כזכים עליהם ואומר
אלו הקטנים מה פשעם שבעשקו ימותם מן העולם והתשובה
שאלו מתים להגן על החיים שכך שנינו מקום מתוקן בארץ
עולם לאלו הקטנים שאפי כדויקים גמורים אין יכולים לעמ
שהכה מרחם עליהם ונדבק בהם ומתקן עמהם ושיובה
מעלה שכאמר מפי עוללים

עוד כתב בדף פ' כי הבה נפח הנשמה באדם כלולה מ
רוחות והיא נפש רוח נשמה וכשהאדם כועם מט
נשמתו וזהו שכתוב אשר נשמה כתחלף לו באפו אבל לחכמ
הכעם הוא טוב שהם כועשים בגל דבר התורה

כתב גם בראשית דף קכ"ד ע"ב כי מי שעושה הספר לכה
ברוך לפי כבודו ולא יותר כי מי שמעבד לחברו יו
אמה שיש בו בא לידי גנותו ענין ג"ע וניהנס כתב
שמות דף ח' ע"ב אמר רבי יוחנן כי בשעה שאמר מ"ע ו
אלקי מנרים אעשה שפטים היה שרו של מנרים דומה וק
פ' פרסה אמר לו הבה רבר נגורט נזרה לפני דכתיב ופק
עלנבא המרום באותה שעה נעשה דומה שר של ניהנס
נשמות הרשעים ור' יהודה אמר דומה הוא שר המתים

כתב בספר בראשית דף סו' ע"ד מדרש הנעלם אמר
ינחק יש ג"ע למעלה ג"ע למטה ניהנס למעלה ובי
למטה אמר רבי יעקב הרשעים שקלקלו מילה שלהם ז
עבתות ומועדים כפרהקיא וכפרו בתורה ותחיות המ
יורדים

מעלת הנשמה יום כר נח

יורדים בגיהנם למטה ואין עולים אבל יקומו לתחיית המתים
יום הדין ועליהם נאמר והיו דראון די ראה כלומר שהכל
יאמרו די בראיותם וכתב בס' שמוקדף ס"ז ע"ג יש
רשעים בגיהנם שאינם עולים ויש שמצטנפים עולים אותם
שהרהרו תשובה בלבם ולא יכלו מחמת מיתה

עוד שם פתחים לגיהנם כנגד מדרגים שיש בו וכנגד
מיוני רשעים רע בליעל חוטא רשע משחית לץ יהיר
כפי מדרגת חטאו כך מורדין אותו וכל מדרומדור יש מלאך
אחד ממונה תחת מעלת רומה וכמה אלפים ורכבות עמו
שדנין את הרשעים כל א' כפי רשעו אם של גיהנם של מטה
יורד מתוך אש גיהנם של מעלה ויש שם מדרגות שנקראו נוואה
רותחת ושם היא זוהמת הכסאיות המתלבנות מחטאם ונשארה
שם הזוהמה ונקראת נוואה רותחת ושם נידונין המתים בלא
תשובה וחוטאי ומחטיאי הרבים ואותם שמוציאים זרע נדונים
שם ואפי' בשבתות וי"ט אינם יוצאים כמו שאר רשעים שיוצאים
בגיהנם באלו הפרקים מ"מ אע"פ שיושבי בגיהנם אינם נדונים
בשבת וי"ט אותם שמחללים שבתות וי"ט בעולם הזה כך
אינם שומרים אותו שם אמר להם ר' יוסי לא תאמר כך אלא
משמרים בעל כרחם באר יהודה ועשה פזרה אותם מחללו
שבת ולא היו מורע ישראל אלא גרים שלא נצטוו שומרים
אותו שם בעל כרחם ובכל ע"ש הולכים כרוזים בכל אותם
מדרגי גיהנם ומוציאים את הרשעים בלע"ש אבל אותם
שכפרו בתורת משה רבינו עליו השלום וחללו את השבת שהם
מישראל אש גיהנם אינו שולט בהם אפילו בשבת ורשעים

אחרים 2 8 כ ח

אחרים יש להם כח לכאת בהם ומלאך אחד מוציא גוף של אלו
שחללו שבת ומכניסו לביהמ"ד בפני כל הרשעים ורוחיים סביבו
תולעים והנשמה נשרפת בגיהנם ומכרוזין עליו זהו פלוני
שלא סאב בכבוד המקו' אוילו אויו לכשמתו כוח לו שלא נברא
ובתב כש' בראשית דף כ"ט ע"ב מתחילין ההיכלות ומסימין
בדף ל' ע"ב היכל הא' ששם נידונים הרבה ושם
נשמות גרי הנרק ואותו ההיכל הוא מוקף מאבן טובה וזה
לרוכ ויש שם פתח אחד שיורד לפתח גיהנם כדי שיראו משם
עונש אות' שלא כתפירו וממונה בזה ההיכל הוא אנקלוס הגר
ע"ה היכל השני זה מאיר יותר בזה ההיכל יושבים אותם
שסבלו יסורים בזה העולם ולא בטלו תפלה לעולם לפנים
מזה ההיכל יושבים אותם שעבדו אמן בכל כחם למעלה יושב
המשיח ומנחם אותם וכוסע מזה ההיכל והולך בהיכל
השלישי היכל השלישי שם כל אותם תמוקות של בית רבן
שלא השלימו ימות' וכל אותם שנתעצבו על חרבן הבית ומשיח
מנחם אותם וכוסע משם להיכל הד' היכל הד' שם כל אותם
אבלי ניון וכל מיני מנוה וכל נשיאי זרע דוד מכחמים אותם
נבוכה המשיח עד שיונח הקול והולך למנולה ומתעכב שם עד
ל"ח ויורד וכשיורד יורדו עמו כמה מאורו ומאירי לכל אותם
ההיכלות ומביא רפואה לכל אותם בעלי יסורים ולובש בגד
אחד מנויר שם דמות כל הנהרני וזה הבגד עתיד הכה' ללבוש
לדון כל הגוים שנאמר ידון בגוים מלא בגויות ובזה ההיכל
ממונים עשרה הרובי מלוכה היכל הה' שם יושבים כל בעלי
תשובה גמורק וממונה עליהם מנשה מלך יהודה ונ' פעמים

ביזם נכנסת אורה בזה ההירל כדו שיתעדנו בהם בעלי תשוב
 ובל אחד נכזה מאור וחפת חברו וכאן אפילו כדוקי גמורי אין
 יכולים לעמוד זולת החסידים שיש להם מעלה יותר • היכל
 הו' הוא היכל החסידים זה ההיכל מעולה על כלם למעלה
 מפתח זה ההיכל אברהם ע"ה לימין ה' ית' לפתח אחר יושב
 יצחק ע"ה לפתח אחר יושב יעקב וי"ב שבטים וכזמן שישראל
 בברה בעורים הג' אבות ומתחנכים • היכל ה' יש שם עמוד
 אחר מר' מראות לבן וארום וירוק ושחור וכשעולות הנשמות מי
 שראויה בלבן עולה דרך שם ומי שראויה לאדום ומראה אחר כל
 נשמה כפי מעלתה וכל ההיכלות הם למדור אבל זה השביעי
 אינו למדור רק לעבור בו ולעלות להיכלות אחרות •
כתב שם בדף ל' עמוד ג' זמורות הם זה למעלה מזה •
 המדור הא' למטה הארץ חסוך מאד ואין לו אור כלל
 שם יושבים שדים ורוחות ושם יש ממונה אחד שמו טהר' יאנ
 ועמו שבעים ממונים מעופפים ובעלות השחר כלהו אבדיון
 ולא משתכחין לפי שהולכים לנקב התהום ואינם נראים עד
 שערב שמש המדור הב' למעלה מזה מקום מאיה יותר והוא
 מתוקן למדור מלאכים ממונים על מעשה בני אדם להטותם
 לדרך רע ואלה המלאכים יש להם קורבה עם בני אדם ונהגים
 מריח בשמים של בני אדם ועליהם מאונה אחד קדומ' אל שמו •
 מדור הג' הוא מקום דשביבין דינור ושם הוא המסך כהר דינור
 ומשם יורד אש על ראש רשעים בגיהנם ושם באותו המדור
 יש מקטרג על ישראל חס' שמו • מדור הד' הוא מקום מאור
 נבוה ההיכל הם המלאכים קבועים תדיר ואינם כמו ההיכלות

3 8 ח ג

והמדורות

אלו
 סביבו
 פלוגי
 ברא •
 סימין
 ה וס
 וזה
 מ
 ה
 א
 אות
 לפנים
 ה יושב
 בהיכל
 ית רבן
 ומשית
 אותם
 אותם
 שם ער
 אותם
 ש בנד
 ללבוש
 ההיכל
 ל בעלי
 פעמים
 יום

שהמדורות האחרות שהמלאכים שבהם אחר שאמרו שירש
הולכים לעבור לנהר דינור רק אלו המלאכי רחמים שאינם
משתנים לעולם ועושים שליחות בעול ואינם נראים לבני אדם
לא בשמחה והממונה בזה המדור פכאל שמו. מדור הה הוא
מאיר יותר מן הראשונים ויש בהם מלאכים מהם אש ומהם
מים פעמים נמצאים בדיון פעמים ברחמים ואלה הם מומנים
לשבת לאל מהם בחצות לילה ומהם בעלות השחר וממונה
בזה המדור קדשאל שמו. מדור הו' הוא רם קרוב למלכו
שמיא וכו' ספיכות ונחלים וימים ולמעלה מהם ממזכים נוסעים
בשעות ורגעים כשנוסעים הספיכות לרוח דרום ממונה אותו
צד מיכאל וכשנוסעים לרוח צפון הוא גבריאל וכשנוסעים
לרוח מזרח הוא רפאל וכשנוסעים למערב הוא אוראל.
המדור הא' הוא רם מכלם ושם אין נמצאים אלא גנוי ברכה
זכמות הנדויקים היו מכאן שיותר מעלה ומדור רם לכמות
הנדויקים מהמלאכים.

וכתב בספר שמות דף ע"ו עמוד ד' ודף ע"ז עמוד א' שבע
קלונות הם ברקיע חלון אחד נקרא חלון זוהר וכו'
אנא כוכב א' ששמו יד והוא מנצח לאומות ועל זה כתוב ידך
בעורף אויביך זה החלון כשיוצ' פושט כמין יד בחמש אנבעות
ומאיר באותו חלון וכל בעלי הכשפים והקוסמים מתיראים
בזמן שכוכב זה שולט שהם אינם מצליחים. חלון ב' נקרא
חלון טופרא ומשם יוצא כוכב אחד שמו צפעון וזכב יש לו
מאותו חלון יוצאים שש מאות אלף רכוא רוחות ששולטות
בעולם על עופרי האדם בשורקין אותם בגלוי וכזה עושים

קבמים

חכמים וכשפי' חלון ב' נקר' ח'ון החסן וכו' כוכב אחד נקרא
 ונה זה הכוכב ח'ון כה קטרוג כלל וכשהיא שולטת בעולם
 נכחת ובשמחה חלון ל' נקרא חלון גביע ושם יונא כוכב אחד
 נקרא בפי החכמים אשכול הכוסר שונא כמין אשכול
 חכמים מעורר בעולם ואין מקפידו' בני אדם זה על זה ושלום
 יב' כמנא בעולם חלון ה' נקרא חלון באר בזה החכמים לא
 רעו מה טובה לפי שאינה עומדת במצב אחד ולזה מתרחקים
 נמין לעיין בזה המקום חלון הו' נקרא כינה ושם יונא כוכב
 אחד נקרא גזרון כשז' שולט בעולם עונשים ודינים וגזרות
 מתחדשות וזה החלון עם זה הכוכב לא ישלטי כל כך לא סמוך
 למנות המשיח חלון השביעי יהי נפתח ככל העולם והכוכב
 שלו יהיה מאיר ארבעים יום כשיגלה מלך המשיח
 בספר בראשית דף ע"א עמוד ב' תוספתא אמר רבי
 יצחק כך למדנו כל הכתובים ביד רומה בפנקסו
 הם חיים לעתיד אוי לאותם שאינם כתובים שאינם קמים ולזה
 בתיב בדניאל בעת ההיא ימלט עמך כל הנמנא כתוב בספר
 עמוד ד' חלקו רבי זירא ורבי יצחק כו רבי זירא אמר בי גוף
 הסדריקים הולך על ידי גלגול מחילות ורבי יצחק אמר גבריש
 מוליכו לארץ ישראל כתיב הכא התלכו עם האיש הזה וכתיב
 התם האיש גבריש דף ע"א עמוד ג' שאלו בענין כמה גופות
 שייטעו בעיה כנשמה אחת מה תהא מהם רבי יוסי אומר כו
 הגופות הראשונות שלא הצליחו היו כלא היוולא יקוסלא הגוף
 האחרון ורבי יצחק חלק ואמר שעתיד הקדוש ברוך להדיק
 על אותם גופות נשמות אחרות ואם יזכו בהם יקומו ואם לא

ח 7 8 4 יעשו

ד שירש
 שאינם
 בני אדם
 הם הוא
 ומהם
 נומנים
 וממונה
 למלכו
 כנסעים
 הם אותנו
 נוסעים
 חל
 ברכה
 נשמות
 א' שבע
 הר וכו'
 נכ ידך
 נבעות
 זיראים
 נקרא
 יש לו
 זולטות
 עונשים
 ים

בעלה סעודת הצדיקים לעתיד יום כד

יעשו אפר תחת כפות רגלי הצדיקים וכתב בדף פ"א עמו
ד' שיש ענש א' שמתקיים בקבר עד תחייה וממנו האדם עתה
ליבנות ואמר רשב"י ע"ה טעם הדבר שזה הענש רמאי
הענמות ואינו סוכל טעם המזון כשאר הענמות וכשבול
הוא חזק

וכתב בדף קכ"א עמוד א' עתידים ישראל לערוך מלחמה
בדרך אפרת וימותו עם רב מהם ואחר כך יקום
בתחיה ויותר שולטנות תהיה למתים במקום הזה מאותה
שהיו בירושלם

וכתב בדף פ"א מדרש הנעלם חלקו התנאים מהו סעודת
הצדיקים לעתיד אמר רבי אלעזר שהוא שתרבו
הרעת וישיגו בידיעת כוראם ויחשב להם כסעודה ועד שכתבו
בתורה ויחזו את השמים ויאכלו וישתו וזהו שבמקום א' אמר
בהכין מזון השכינה ובמקום אחר אמר כזונן מזון השכינה
אלא אותם שהשיגו הרבה נדמה להם כאכילה ואותם של
השיגו הרבה נאמר בהם הנאה וכן דעת רשב"י ור' יהודה ור'
הוכא ורבי יוסי סובר שזהו גם כן ויין המשומר שהם סודו
התורה שלא נתגלו לאדם הא' מו' ימי בראשית אז יתגלו
ינחק סובר כי סעודה העתודה היא זה וזה אכילה והשג
חכמות ורבי יהודה בר שלום הקשה בשם רבי לאותם שאמרו
שלא יהא סעודת אכילה א"כ מהו לויתן שכתוב ומהו הש
דכתיב כי בול הרים ישאו לו והשיב רבי יוסי שהוא רמז
המלכות דאם לא כן ק' דהא כתיב יפקוד ה' על לויתן כ
פרוח ועל לויתן נחש עקלתון והרגאת התנין הרי שהם ג' א'
ודאי

וראי כל זה שכתוב אינם דנים ושור אלא רמז למלכות ורבי
תנחום סובר שהיא סעודה מאת ורבי יצחק אמר אני שאלתי
ענין הסעודה לרבי יהושע ואמרתי לו בשם רבי ששור שאמר
שהוא רמז שישיגו מעלת החכמה ואמר לי שפיר אמרת שרוב
העולם כדו לה פיס דעתה שראו חכמי הדורות שהגלות נמשך
הסכימה דעת החכמים כדו שיסבלו ההמון הגלות ואמרו להם
מתוך הכתובים שעתיד הב"ה לעשות סעודה מלויתן ומן
המשומר דאל"ז ירא כל מיני פתוי פתה הב"ה לישראל להחזירם
למוטב וזה יותר מפלס ואכלתם לחמכם לשובע ובקללות הוא
אומר ואכלתם ולא תשבעו וזה קשה להם מכלם דבתיב מי
יתן מותנו ביד ה' ואמר רבי זירא מלמד דמשום האכילה מסרו
בפסם למות כיון שראה הב"ה תאותם אמר להם ואכלתם
לחמכם לשובע.

אמר הכותב הזה נא ערכתי ספרות אלו בענין לוויתן ובזה
תשובה מוצאת לה"מכם זל על מה שהשיגו הר"אכ"ר
זל שכתב שסעודת עה"ב היא השגת החכמה דה"מכם זל קים
לזה ככל הני תנאי דכס' הזוהר שכלם הסכימו כמוהו ותיירנו
קושית הר"אכ"ר זל :

עד כאן יום ארבעה ועשרים

יום חמשה ועשרים

ובתב בס' שמות דף י"ג אמר רבי אלעזר תפח רוחן של
האומרים שאין הב"ה עתיד להחיות מתים ומה
במח' אהרן שהיה עץ יבש ונהפך לפי שעה לכריות אותם
גופות

גופות

גופות שהיו בהם רוחות ונשמות קדושות לא כש • וכתב בס'
 במדבר דף ע"ו עמוד ג' אמר רבי שמעון כי פרשת שלח היא
 סוד ורימז לע"ב שאומר הכ"ה לכני אדם למדו בתורה ועלי ידם
 להנחיל אהביו יש ובעוניו שרכו בני אדם אין מאמינים
 ואומרים כשלחה אנשים לרגל ענין עה"ב וראיתם את הארץ
 שהיא עה"ב מה היא ויעלו כנגב פי' שלמדו בתורה וראו שהיא
 כגובה שאין בה עושר ויבא עד חברון פי' כתעבקו בה עד
 שנעשו חכמים וחברים ושם אחימן שטי ותלמי ראו שיש
 מחלוקות הרבה זה אוסר וזה מתיר וכנ' ויספרו לו ויאמרו
 באנו אל הארץ ולמדנו כדקדוקי התורה אפס כי עז העם פי'
 ללמוד בתורה כריך אנשי חזקים ככרזל כי התורה היא תושיה
 והערים גדולות כריך שיהיה ללומד בתורה עושר גדול עמלק
 יושב בארץ הנגב פי' ואפי' בכל זה הלואי יזכה האדם לתורה
 עמלק שהוא הי"נהר שולט בארץ הנגב שהוא האדם והחתי
 והאמורי יושב בהר פי' כמה רוחים ושדים יש שאין מניחין
 לעלות הנשמה למעלה זאת ענת הי"נהר לאדם כדי שלא יזכה
 לחיי עה"ב אמה הכ"ה אך בה' אל תמרדו פי' אדרבה כשיהיה
 לכם מעוט ומזון לא תבואו למרוד בה' כי ע"י העוש מורד האר'
 ואתם אל תיראו כנגד שאתם אומרים שהיא תושיה אדרבה
 רפאות תהי לשרך כנגד מה שאמר הי"נהר יש מקטרגי אדרבה
 כשישראל זכאים כי לחמנו הם כעצמם מכונים לנו המזון •
 אמר הכותב דברים אלו כריך האדם לשים בין עיניו ידרוש
 בהם כמה גופי תורה וכפרטה זאת ענמה ישמע חכם
 ויוסף לקח ואני מפרש עמלק יושב בארץ הנגב לפי דרך ז'
 ש"ל

מעלת
 עמלק
 תברו יות
 נבוכי כל
 תב
 רוח
 תב
 מ
 עם עליו
 שות שום
 מלאך ה
 עם שה
 תב
 ע
 וא
 ותם העיר
 לו ואת
 לם למה
 קדשנות
 לשהז
 אל אלף
 הכה משר
 ס פה כ

מעלת ארץ ישראל וערב יום בה כב

עמלק הינהר אמר יושב בארץ הניב כי עקר מושב היצר
תברו יותר הוא בתח' כמט' במ' סכה וזהו בארץ הנגב שהתח'
נגבו בלי ממון וכי אמרו בפיו ארץ הנגב נתתני שהיה עני'
בספר שמות דף סג עב מי שנשמתו יונאה בארץ
הקדושה אם נקבר ביום ההוא אינו שורה עליו
רוח טומאה וזהו כי קבור תקברנו ביום ההוא

שם בדף סח כי כל המתים שבעולם מתים על ידי
מלאך המות חוץ מהמתים בארץ הקדושה שאינם
על ידו אלא על ידי מלאך רחמים שהרי ארץ ישראל אינה
מות שום שר אלא בידו יתברך ולכן כל המתים בחל' שהם
מלאך המות המטמא אותם נקראים נבלה נבלתי וקומון
שם שהם מומתים מיד הנבל שהוא ה'ינהר עושה אותם
נבלה וזהו רמז נבל הוא ונבלה עמו

עוד שם עב שיש מקום בישוב שאין שולט שם מות
ואמר רשבי ע"ה שהטעם הוא לפי שאות ט"ת שולט'
ותה העיר וט"ת הוא חיים ועל זה אמרו הרואה ט"ת בחלום
לנו ואת אחר שבאותו מקום שולט' אות ט"ת ויש בו קיום
לש' למה לא נבנה שם בית המקדש ותירץ שהטעם כי בית
קדשנותן חיים וכפרה לע"הב אמנם העיר בהפך נותנת
לעה' ובתב' עוד כס' ויקרא דף א' מעלת ארץ
אל אלף זעירא של ויקרא שלא היה בא"י ועוד טעם אחר כי
הנה משרה שכינתו בעליונים ותחתונים מלך עליון נקרא
שם פה במצ' שכינתו בין בדי' הארון מלך נקרא אבל לא
עליון כל כך כב וכול'

וכתב

בתב בס'
לח הוא
ועל ידה
אמינים
הארץ
או שהיא
בה עד
או שיש
ויאמר
העם פי'
א תושיה
ל עמלק
לתורה
והחתי
מכיחין
לא יזכה
כשיהיה
רד האר'
ארבעה
ארבעה
זון
יו ידרוש
מע חכם
דרך זם
של

פעלת ארץ ישראל וע'הב יום כה

ובתב כס' שמות דף כ"ט למה נקרא הר העברים לפי

חונה לארץ כמסר לשמים ואותו מקום לא

לשום שי ואינו שולט שם לא מרעה וזהו הר העברים לפי

שנחלקו עליו שרי מעלה כל אחד אמר יהא בחלקי

ובתב כס' כראשית דף ל"ב ע"ג יסבר כי ברכיאו ודרה

האי דקאמרינן כל יומא עה"ב ולא ידעינן מאי קאמרינן

שקודם שנכרא העולם עלה במחשבה לברוא אור גדול

ונכרא אור גדול שאין כל בריה יכולה לשלוט בו צפה הכה

יכולים לסובלו לקח שביעי ושם במקומו והשאר גנוז ל

לעתיד אמר הכה אם יזכו בזה השביעי וישמרוהו את

לע"ה האור הגנוז וזהו עולם הכא עולם שכבר בא

כראשיתיה' מה רב טובך :

עד כאן יום שמשה נעשרים

יום שישה ועשרים

ובתב כדף עו' ע"א מדרש הנעלם אמר רבי אב

נביאים עמדו לישראל וכל אחד נטל בחלקו

טפה אחת מאותם טפות של ג'ע שהם מ"ח ומה אם ל

שלא נטל אלא טפה אחת היתה מעלתו כך אדם הא'

אזבל כל המ"ח מה היתה חכמתו ירבי אבא בשם רב

חלק ואמר וכי מאין הוולכביאים אותם טפות אלא כ

בכל טפה שי וכאה מג'ע רוח חכמה יוצא עמה ולזה

מים מגדלים חכמים ויש מים מגדלים טפשי' והמגדלת

פוא מאותם טפות של ערן וזה גנוז בנ"ע לכדויקים

מעלת הצדקם ום כו סג

כמים לים מכמים - וכתב בדף ע"ח עד טעם למה
קברו גוים אינם מטמאים לפי שהגוים נשמתם מנד
ומאה וכשהם חיים הם טמאים וכשמתו הורק העומאה
וכשאר הגוף בלי טומאה אמנם ישראל הם בהפך כשהם
נשמת' מנד הקדושה וכשמתים נתרוקנה מהגוף הקדושה
ושורה בגוף טומאה

בדף ק"ה ע"ב מי שלא זכה לבני בעה"ז כגון שהשתדל
ולא זכה בהם או דהווי ליה ומיתו יש לו חלק לע"ה
אם הוא צדיק כי האדם יראה לעינים

בדף קכ"א ע"ב בפסוק קורא הדורות מראש כי כל
הנשמות שיורדות לעולם קודם שירדו הם יושבים
ויתברך בגלם שעומדים בעה"ז וכן הראה הב"ה לאדם
דור וחמיו - וכתב בדף קכ"ד כי כל הנשמות שהיו
עומדים לפניו כנורת העה"ז שנאמר חיה אשר עמדת
לפניו וכתוב גלמי ראו עיניך

בדף קכ"ה ע"ב בפ' הסאפו ואגידה לכם שגלה יצחק
אע"ה כל מה שיהיה באחרית הימים אלא שלא פרש
היום היה אומר דבר מגלם מכחוך וקוים מבפנים - וכ"כ
קכ"ז סוד עני ורוכב על חמור ועל עיר נקרא עני לפי
לבו כלום משלו שהוא כמו הירח ששלימותה מהשמש ונק'
על חמור ועיר שהם שני כתריו תחתונים ששולטים
בהם האומות ומלך המשיח ישלוט עליהם

בספר שמות דף ג' ע"ב בכה רבי שמעון וזקף ירין
או מי שומא בזמן המשיח ואשרי חלקו מי שימנא

ומדבר

מעלת הצדיקים יום בו

ומדבר בארוכה כודות בעניני המשיח עד דף ד' פסוק ו
מלך חדש יעשי וכתב בדף ס"ד כי הצדיקים בעה"ז
שהם צדיקים נאורים אינם בוטחי במעשיהם וראיה שכל
בהם צדיקים ככפיר יבטח אינו אומר כשחל או כשחץ
גדולים אלא ככפיר שהוא קטן והוא מתירא אבל לעולם
הבוטחים בה כהר ציון עני שי

וכתב בס' ויקרא דף ב' ע"ג בפסוק כפלה לא תוסיף
אמר לא אוסיף להקימה אין כתיב כאן שהענין מתקרב
כי בכל שאר גליות שס קץ וזמן ובכלם אחר הזמן היו יונ
ישראל בעצמם אבל בגלות החל הזה לא יהיו כמו שאר גליות
שישראל יסובו מעצמם אלא הכה כתעורר להקימם
ויאמר להם קומי רדי מעפר זהו לא תוסיף קום כבר
אלא אני אקים אותם

וכתב בספר במדבר דף ע"ג ע"ב בגלות האחרון אין אחר
לא עוני ועני חשוב כמתלקיים מה שכתו' והשגדול מ
בק"ך עם עני ודל והעשירים שיארו יתקיים בהם עני וכל
אתם כרפים שהם כרפים בתורה וכרפים לעשות חסד עם
תורה והם משקרו' וטוענים שישיעליהם כבוד המם וזהו
העבודה על האנשים שאינם מחונכים לת"ח לזה אמר וכתב
ותוכן לבנים תתנו הממון שיש לכם גנוו ושמור תתנו ל
וזהו לבנים כרפים שהם לבנים : עד כאן יום קשה עליו כא

יום שבעה ועשרים
ענינו הנדקה בתב בס' שמות דף קט"ו ע"ב כי שכי אמר כי
שמלו

מעלת המועדים יום כז סד

ד' פסוק ו' המלוים להכה מי שעושה חסד עם העני שכאמר מלוח ה' ומי
 ס' כעה' א' שמוכיח לכבוד שבתות ויט' ז'ם קהלת אין טוב לאדם כי אם
 וראיה שכ' לאכול וכו' עד והוא ילכו פי' שהוא מלוח להכה באכילה
 אז כשחן ש' שתיה של מנוה' וכתב' בס' בראשית דף ס"ט ע"ב
 כל לעולם בשעה שהכה אוהב את האדם שולח לו דורון. ומהו הדורון
 עני שיזכה בו ומיד נרשם בפניו המנוה כחוט של חסד וכבא
 צרה בעולם רואה המטחית הרושם בפניו זה האיש ואינו
 מתקרב' וכתב' בדף ט' פתח רש' ואמר כל השמח
 במועדים ואינו כותן חלק לעניים אותו רע עין שטן שוכח אותו
 לפי שהכה במועדים. מבקר העניים ורואה שאין להם כלום
 לשמח ובוכה עליהם והולך למרום ורונה להחריב העולם
 לפניו ר' בשע' פלוני אוכל' ושותה ויכול לשמח העניים
 להם מיד ככנס אותו המקטרג ותובע רשות ורולף
 אותו האחר ואתו האיש ומסבב עליו כמה צרות בא ולמד מי לנו
 מה' שבעה שבעה סעודת בנו בא השטן לפניו כרמות
 עליו ולא השביח עליו מיד קטרב עליו לא זו מ'ס ע' שכלכל
 ונרס מיתת שרה על צער בנו של העקידה' וכב'
 ס' במדבר דף קכ"א
 בס' שמות דף מ' ע"ב בכל המועדים צריך האדם
 לשמח ולשמח עמו העניים ואם אינו משמחם
 כשנתאם האדם שמת אעפ"י שאינו
 לו עונש' דלא כתיב פרש שבתכם
 עוד שס' דף פ"א ע"ב בפסוק קחו מאתכם תרומה
 כי כשעושה האדם צדקה צריך שיהא ממנו ולא מנו
 ועופק

מעלת הצדקה וחבנסת אורחים יום כז

ועוֹסֵק דַּאִם כֵּן אֲנִי לֹו אֲדַרְבֵּה הוּא לֹו לְמִזְכִּיר עוֹן וְזֶה הוֹכִיחַ
מִכְתוּב פְּרוּם לְרַעֲב לַחֲמֵךְ וְלֹא כְּתִיב לַחֵם

וּבַתְּב בַּסֵּפֶר וַיִּקְרָא דָּף לֵט עֲב מִי שֶׁהַשְּׁלִים נִפְסוּ שֶׁל עֲנִי
וְנָתַן לֹו נְדָקָה אֲפִי הַגִּיעוּ יָמָיו שֶׁל אֲוֹתוֹ אֲדָם לְהַפְטוֹ
מִן הָעוֹלָם הַבֵּה מוֹסִיף לֹו חַיִּים

וּבַתְּב בַּסֵּפֶר שְׁמוֹת דָּף כֹּו עַד כָּל הַדְּבָרִים שֶׁהָאֲדָם עֲמֵל
בְּעֵהוּ וְחִינֵס דִּתְאוּ מִנְּהוּ נַעֲשֶׂה מֵהֵם הַבֵּל וְהוֹלֵךְ
עֲשֵׂט בְּעוֹלָם וּבְסִיוֹנָהָה נִשְׁמַת הָאֲדָם אֲוֹתוֹ הַבֵּל מִנְּלַבֵּל רוּחַ
בְּעוֹלָם כֹּאֲכֵן בְּתוֹךְ הַקֶּלַע כְּדִכְתִּיב יִקְלַעְנָה בְּתוֹךְ כֶּף הַקֶּלַע
הַבֵּל הוּא שְׂכָרוֹן רוּחַ וְזֶהוּ הַבֵּל וְרַעוּת רוּחַ אֲבָל אֲוֹתוֹ הַדְּבָר
שֶׁהוּא לַעֲבוֹדֵת ה' הוּא לְמַעֲלָה מֵהַשָּׁמַיִם וְזֶהוּ זֶרַע שְׂזוֹרַע זֶה
הָאִישׁ בְּעוֹלָם הַהוּא וְזֶהוּ שֵׁם הַזֶּרַע נְדָקָה שְׁמוֹ שֶׁכֹּאמֵר זֶרַע
לִבְסֵם לְנְדָקָה זֶה מִנְּהִיב אֶת הָאֲדָם כְּסִיוֹנָהָת נִשְׁמַתוֹ וּמוֹלִיךְ אֲוֹתוֹ
לְנִרְוֹר הַחַיִּים זֶהוּ וְהֵלֵךְ לְפִנְיֵךְ נְדָקָךְ

וּבַתְּב בַּסֵּפֶר בְּרֵאשִׁית דָּף ס"ח ע"ב אֵילָן הִיָּה נוֹטֵעַ אֲעֵי
וְלֹא הִיָּה עוֹלָה בְּכָל מִקוֹם רַק כְּשֶׁהִיָּה בְּאֶרֶץ כְּנַעַן
וּבְאֲוֹתוֹ אֵילָן הִיָּה מִכִּיר מִי שֶׁהִיָּה דִבְקָה יִתְכַדֵּךְ וְזֶה כִי הַנְּמִיָּוִת
בְּשֶׁהִיָּה נִכְנָס תַּחַת הָאֵילָן מִיֵּד הַיָּם הָאֵילָן פּוֹרֵשׁ עֲנַפָּיו עַ
אֲוֹתוֹ אֲדָם וְחוֹסֵף עֲלָיו לְהִיָּוֵת נָל עַל רֵאשׁוֹ אֲבָל מִי שֶׁהִיָּה דִבְ
עִם הַעֲזָ מִיֵּד אֲוֹתוֹ אֵילָן הִיָּה מַעֲלָה עֲנַפָּיו לְמַעֲלָה וְכֵן מַעֲ
מִיָּם הִיָּה תַּחַת אֲוֹתוֹ אֵילָן מִי שֶׁהִיָּה נְרוּךְ טְבִילָה הִיָּה הַמַּי
עוֹלִים לְקִרְאָתוֹ מִיֵּד יוֹדַע אֲעֵי שֶׁזֶה הָאִישׁ טַמָּא וְנְרוּךְ טְבִילָה
וְזֶה טַמָּא הִיָּה הַמַּעֲיָן מִתְנַבֵּב וְכֹזֶה הָאֵילָן הִיָּה כֹזֶה
בְּנַעֲוֹכֵר וְשֶׁכֵּן וְזֶהוּ שֶׁכְּתוּב וְהַשְּׁעֵנוּ תַּחַת הָעֵץ

עד

בעלת הצדקה והכנסת אורחים יום כח סח

עד כאן יום שבעה ועשרים

יום שמנה ועשרים

ובתב שם דף פ"ז עמוד ב' רבי חייה פתח ויראני את יהושע
וכו' זה היה בשעה שהטילו נבוכדנצר לאש עם אותם
בבואי שקר מהו לשטנו שאמר השטן או כלם יארפו או כלם
יהו כנולים כי אין הכ"ה עושה חני דין וחני נם כאחד אלא או
הכל דין או הכל נם אמר לו רבי יוסי ולא והרי קריעת ים סוף
נם לישראל ודין למצדדים אמר לו רבי חייה אדרבה משם ראיה
כי לכך אמרו קשה קריעת ים סוף לפני הבה

אמר הכותב בזה יובן בעצם מה שא"ל וקשים לזונם
בקריעת ים סוף והטעם כי הוא חני דין וחני רחמים
בכי ושירת דין בכי ודין אומר שיהי' עושה סולם באף
שמביא על זה מרוחם על זה אשת פ' לפ' ואם כן הוא רומה
לקריעת ים סוף שהוא חני נם וחני רחמים וזהו טעם נם כן
קשים מזונותיו כי ממה שזה העני זה העשיר ולזה קשה
בקריעת ים סוף שהיה חני דין וחני נם

ובתב שם דף ק"ב ע"ב מצונו סוד אחד בהפריש הראשונים
בענין בני חיי ומזוני וזה כי הלכה פעמים היא
בחסור והוא ברין והשמש אינה כמנחת אלה ובכל שעה יש
לה להוציא נפשות בבני אדם והכפש היונ' את באותה שעה כל
מיו מבאובים בעניות או כשבר או כדכה בוסורים אחרי' אע"פ
שהיה צדיק וזלת אסיהיה מתפלל בכונה כי התפלה תשבר
וע' קמול ואם הלכה בשלימות הנשמה היונ'אה וכדבקת

א ע 9 באות

יום כז

זוה הוכיח

נשו של עני
דס להפטר

הארם עמל
הכל והולך
בלבל רוח

כף הקלע
אותו הדבר
שזרע זה

באמר זרע
ומולך אות

כוסע אע"פ

בארץ כנע
ה כי הנחיה

ענפיו ע

שהיה רב

ה וכן מע

ה היו המ

צדיק טוב

ה היה בוו

עצ

עד

מעלת היצדקה והכנסת אורחים יום בת

פאות האיש לעולם ומנא כזה האיש שלימות ככל בעושר
בכני' ככריאות הנוף וזהו בני חיי ומזוני במזל תליא מלתא
וכתב בספר שמות דף כ' עמוד ד' בספר רב יובא סבא
כתוב סוד אחד בפסוק בגזרת עיריין פתגמא כל
זיני העה' וכל גזרות וכל שאלות כלס הז למגלה בהיכל
אל' שיש שם ע"כ סנה ירין הדנין ומחשכין בזכות האדם ונקרא
היכל הזכות וכנגדו יש היכל חובה מנד ס"מ אשר כל חפצו
להפוך בחובת האדם אלא שבהיכל זה נקראים מים מתוקים
מים כלולים אלו שבהיכל החובה נקראים מים המרים ובאלו
הב' היכלות אין דנין שם בני חיי ומזוני לא בהיכל זכות ולא
בהיכל חובה אלא זה תלוי במזל .

וכתב בסוף ס' שמות מונה שבעה היכלי קדושה וכנגדן
היכלי טומאה ונקראים היכל חובה מנד הי"נה
ויש שם היכל אחד של חובה שדנין את בני האדם החיובים
להסיר ולזעט מהם מזכותיהם ואמרו דאף רבני חיי ומזוני
לאו בזכותא תליא מלתא הינוכדו ליתנם תלוי במזל ולא
בהיכל הזכות אבל הם בהיכל חובה ליטלם מן האדם כשהם
בשעים וכו' ויתשבו כמה קושיות באלו הענינים :

עד כאן יום שבעה ועשרים

ובכאן בשלמו הב' עמודים וכתחיל לכתוב פיאור כמה
דברים ורעיוס מהזהר :
וכתב

כתב

בס' בראשית דף ק"ט עמוד ד' פסוק ויירא ועקב
בשם ר' חייא כלל גדול כי בכל מקום שכתב מסא
דבר ה' אם הוא על טוב אומות העולם כתוב מסא כי כב
יכול הוא מצטער לתת טוב לאומות וכשכתוב מסא הכר ה'
אנל ישראל הוא בזמן שמתבבר עליהם רעה כב יכול מצטער
לתת רע לישראל וכאלו כמסא כבד יכבד עליו חלא שהעונות
גורמים וזהו שכתוב לשון מסא .

וכתב

עוד שם דף ק"ח ע"ג פ' ויהי בבקר כי אין כל
החלומות שנים כי אע"פ שאמרו שאין מראין
לאדם לא כפי מדרגתו זהו להדיוטות אכל למלכים שמדרגתם
גדולה כמו שהם גדולי הערך כך חלומם הוא ממקום עליו
ומנאתי הגה"ה שכתוב ו'ל' דאין החלומות הנלכים אחר
הפה במלכים .

וכתב

בדף ק"י ע"ד סוד בענין החלומות בס' ויזכור
יוסף שנריך לאדם שיזכור חלומו כדי שיתקיים
ואם שכח החלום האדם אינו מתקיים לכך יוסף הצדיק ע"ה
היה זוכר חלומו ומצפה שיתקיים ולכך אמרו יכל' חלמא דלא
מתפטר באגרתא דלא מקויא .

וכתב

בס' ויקרא דף ע"ג עמוד ב' בשם רעיוא מהימנא
טעם הרואה תמרים בחלום סימן טוב לו שתמו
עונותיו לפי שתמרים הם ב' מלות תמר תם מר מה שהיה
בעון מר כבד תם .

וכתב

בכפר שמעתי דף ה' ענין רעידת הארץ וז' מעשי
ברבי ינחק פגע בהר אחד והאה אדם את
כ ט 9 2 זיהים

ל בעושה
ליא מלתא
יובא סבא
תנמא כל
ה בהיכל
דס ונקרא
כל חפנו
ס מתקיים
רים וכאלו
זכות ולא
שה וכבד
כד הי'נה
ה החיובים
חיי ומזוני
במזל ולא
דס כשהם
זנים :
אור כמ
וכתב

פיה יטן שם ישב שם ר' יצחק וראה הארץ מתחלחלת ונשבר
אותו אילן ונפל כעור אותו האיש ואמר לדבוי יצחק יהודי יש לך
לבכות ולנהוס לפי שבשעה זאת מקימים בעולם שר אחד
והוא עתיד לעשות עמכם רע וזאת רעידת הארץ בשבילכם
אין שכל זמן שיקום בעולם ממנה שעתיד לעשות עמכם רע
יש רעם אמר הכי יצחק ודאי כך הוא שהרי כתוב תחת שלש
רבוה ארץ תחת עבד כיומלך *

כתב

בספר שמות דף כ"ט עמוד כ"ט רעה חולה שורה
על בני אדם ומעת ששורה זה הרוח על האדם
עושהו כשכיב מרע הולך לתת צדקה ומעכב בידו באים עניים
ואינו נותן בא לאכול לענמו ומעכב בידו וכל זה כדי לשומרו
לאחר וזה אמר החכם עושר שמור לבעליו לרעתו פי' עושר
שמור ליוורשים והטעם לרעתו בשביל שהמורים שנרדק באותו
רוח רעה חולה שלא הניחו להוציא הממוץ *

וכתב

בספר בראשית דף טו עמוד ד' ימי שנותנו בהם
שבעים שנה מהו בהם זהו סוד שיש למעלה ז'
ימים והם ז' מדרגות והאחרונה נקראת אחרות הימים והיא
צדק ובאותה מדרגה נשלמו לאדם שבעים שנה כנגד ז' מדרגות
זוהו ימי שנותנו בהם פי' באותם ימים ושנים של מעלה *

וכתב

ברך יז כל טקום שתמנא בתורה זאת תורת און
זאת התורה בלא ויז הוא רע בשביל עון שכן
בתוב זאת תורת נגע הנרעת זאת תורת הקנאות זאת התורה
לכל נגע הנרעת אבל עם ויז הוא טוב וזאת התורה וזאת

הכרבה *

וכתב

וכתב
אכסניא
וכתב
מתקיים
וכתב
גדול והב
כתב
כתב
לדוד מז
כתב

בדף כ"א בפסוק ויאמר ה' לנח בא אתה וכל
ביתך אל התיבה שאינו דרך ארץ לאשה שתקבל
אכסניא שלא ברשות בעלה. עוד רמז שלא יקבל האדם
אושפיזו אס הוא חשוד בעיניו.

ובתב

בדף ק"ב ע"ב שאל רבי חייו מהו כל חלמא דלא
מתפטר כאגרתא דלא מקרויא אס משום שאינו
מתקיים או שמתקיים נאינו כודע והשיב רבי שמעון שמתקיים
ואינו כודע.

ובתב

בדף ק"א עמוד ג' הבה מוגלגל ומסכב סבות
כי כשבא יוסף ע"ה למצרים לא היה שם רכוש
גדול והביא הרעב כדי שכלם יביאון למצרים כסף וזהב לקיים
ואחריתן יצאו ברכוש גדול.

ובתב

דף קכ"ד עמוד ג' בפ' ויברכס ביום ההוא מה
שהקדים יעקב לברכין מכאן הטעם שחכיבות
האדם על בניו וותר מבניו :
עד כאן יום תשעה ועשרים

בתב

יום שלשים

כס' שמונה דף כ"ב עמוד ב' טעם. שכתוב במקום
א' מזמור לרוד וכמקום אחר לרוד מזמור והשיב
לרוד מזמור היא שירה שאמר דעה על ישראל ומזמור לרוד
הוא שאמר שירה על עצמו.

בתב

בדף פ' עמוד ג' למה נקרא צפור דרור הטעם
לפי שאינו מתירא משום אדם ולזה שם קצו בין
הקורות

בתב

רמזים ויום ל

הקורות ועוד טעם אחר כי מיום שעושה קן כבית זמולין
מרווה כבית חמשים יום ואחר כך נבדלים אלו מאלו וזהו רמז
וקראתם דרור וקדשתם שנת החמשים

ובתב

כדף פ"ב עמוד ג' למדנו כי בכל מקום שיש
קדושה אינו יכול כטרא אחרא לשלוט אש
שעומד הדבר בחשבון ואת שהרי ישראל כתוב בהם ק
ישראל ולמה הונדכו לשקלים כדי שלא יטלוט בהם נגף
שיש שני מיני קדש יש קדש נסתר שהוא הבה ויש קדש נג
שהם ישראל וראוי כי קדש נגלה יהן פדיון לקדש נסתר

ובתב

כדף כ"ח טעם למה שא"ל וייטב לכו שכירך
מונו ש"ל אצתי שנקרא לב זה הבה שנק
לב נור לכבי

כתב

כס' בראשית דף מ"ב עמוד ב' כי השכינה נקרא פקוד
על שם כל דבר והטעם כי מלא כל הארץ כבודא
לפעמים נקרא נטר לפעמים יונה לפעמים נפור לפעמים
וכע"כ נקרא שושנה עץ פרי וכששולטת על הארץ נקרא
השכינה ארץ וכששולטת על הים נקראת ים וכששולטת
ההרים נקראת סלע אין בריה בעול שטורה עליו שאין הש
נקראת על שמה

ובתב

כדף מו' בימי אנוש אפילו התוכחות היו יונה
חכמה והיו יודעים המלאך הממונה על יוסם
והממונה על המים והיו יודעים דברים לעבור אותם על יוסף
ועשו דין והיו יודעים חכמות לעבור כח חיל השמי' וכס'
כדף מ"ח ע"ד כי כסעה שהכה עושה דין כ

ובתב

שמח שכל באבוד רשעים רנה ואם תאמר הרי מצינו כשנכבד
 המכריים שאמר הבה מעשי ידו טובעים בים וכו' הרי שהוא
 עובד אל כו' כשהרשעים כאברין מן העולם קודם זמנם וקודם
 שנשלם מדת עונם כדכתיב כו' לא שלם עון האמורי אז עבד
 אבל כשהרשעים כאברו מן העולם כשהגיע זמנם אז באבוד
 רשעים רנה ואם תאמר למה הבה מאבדם בלא זמנם כיון
 שקשה בעיניו אל שלפניו מאבדן בלא זמנם אף שקשה בעיניו
 מפני שזולתים יד בישראל כמו ענין המצריים

ובתב בדף כ"ג ע"ג טעם שפעמי' נקראת ארץ הקדושה
 בשם ארץ כנען ופעמי' נקרא' ארץ ישראל בשאינם
 זכאין נקראת ארץ כנען וכשהם זכאים על שמים

ובתב בדף כ"ב עמוד ד' יש זכירה לטוב וזכרתי בריתי
 וזכירה לרע ויזכור כי בשר המה פקידה לטוב

פקוד פקדתי פקידה לרעה ופקדתי בשבט פשעם לכן נריך
 כשהארץ ליוהר כשמתפלל על עצמו לא יאמר זכרתי ופקדתי
 כי השטן תקף לוקח הדבר ויבא להזכיר חוביו אחר שיש
 ופקידה לרעה אלא יאמר זכרתי ופקדתי לטובה כמו
 שכתוב בעזרא זכרה לי חלקים לטובה

ובתב בדף ק"ד עמוד ג' כיוותר טוב שיפיל האר' עצמו
 לאש או לבזב' אריות ויסמוך עצמו כו' יעשה לו

נס או זכות אבות תועיל ולא יפיל' עצמו ביד שוכאיו
 על הסמוך על הנס כי מעטים הם הניבולים מזה ולזה יעץ ראובן
 להשליכו לבור והעידה כתוב למען הציל אותי מידם

ובתב בדף קכ"ד עמוד ב' וד' רמז לזווג בפסוק ה' זכרתי
 יכוד

בבית זמולין
 ולו וזהו רמז
 וקום שים
 לשלוט אע
 ב בהם ק
 בהם נגף
 שם קדש נג
 דם נסתר
 כו' שניוך
 ה'בה שגמ
 השכינה נק
 ל הארץ כו
 נור לפעמים
 ל הארץ נק
 וכששולטת
 ליו שאין ה
 כזקות היו
 הממונה על
 ענור אותם
 השמי' וכס
 עושה דין כ
 ש

ובקר אלנו הזכרים יבקר את בית ישראל אלנו הנקבות
בתחלה מבקר הכה הזכרים ומהם חלה הכרחה על הנקבות
וזהו שכתו את תוספת כיו ממה שנתוסף לזכר אוכלת הנקבה
וכיון שנשא אדם נוהג לו הכה ב' חלקים חלקו וחלה
הנקבה

ובתב בדף קכ"ח מי שמברך על שולחנו לא יבקר על
שולחן ריקס וצריך הלחם להמנא על השולחן וכוס
וין בימינו כדי לקשר שמאל בימין
והלחם יתברך משתיהן :

קונטרס
א בר
למעשה
ה' ד"ל
מדם טו
מאז כדב
דעולא
דע' סו'
דאפי' ע
טוכס
דכתיב
ואמריכון
לפועל
דסתת
ב סו'
דכתיב
אחר
העני ומ
ב סו'
דכתיב
כמו חוכ
כתיב וכ
כאל קל
כיה חוט
לקכתיב

קונטרסים קראתיו קילורית לעיין מקצת מאמרי עיין
יעקב נשמטו לעת צאת ספר תאוה
לעינים וזה החלי בסדר:

א ברכות

סי' י"ג מאי ולא חשבי שמו אפי' חשב אדם לעשות מצוה וכו'
קט"ה דכתר דילפיכין בקדוסיין דמחשבה רעה אין ה"כ מחשבה
למעשה מדכתיב און חס ראיתיו וכו' מיכה תיפוק לן למחשבה טובה יטא
ה' דא"כ מאי ק"מל דוד השתא מחשבה טובה לא יטמע ס"ף ע"ג דק"לן מרוב
מדם טובה. ואמאג אנטרירך כמי בפרק דקדוסיין למילף מחשבה טובה
מאז דכברו וליילף כולה מילתא מאון אס ראיתי. ואפשר לומר כפי פירוש
דעולא דמוקי סתם בקדוסיין קרא דפרי מחשבותם בעובר וכו' והוא ש
צ"ע סי' כ"ו אס כן לדידים ליכא חיובין בין מחשבה שעשתה פירות ללא עשתה
ראפי' עשתה פירות לא מנרשא א"כ להכי אנטרירך ולא חשבי שמו למי' דמחשבה
טובה אפילו לא עשתה פירות סכאכא ולא עשה למעשה דאוי' ה"כ
דכתיב און אס ראיתי לא יטמע ה' ה"א חד דרנא מסקיין מרי לא מסקיין
ואמרין במחשבה רעה אפי' בא לפועל לא מנטרף הא במחשבה טובה אס בא
לפועל דווקא מנטרפה. אי כמי' זל דאנטרירך סעיר ולא חשבי שמו למימר
דמחשבה ככתבת בספר כמי' ולא תימא דווקא כל מעשיך כפועל ככתבין.

ב סי' כ"ב

קריא גולן סכאמר גולת ה' ש' שמעתי בום פ"לן כאס לדור
הרב המקובל כמה"ר ר' ברוך גרסון זל דדיוקן דה"לל דלפניו או גולת פכו
אחר ת"ו הסמיכו' לא תבא ה"א לכך דרשו דגורעין אות ס"א מתחלת תיבת
הפני' ומוסיפין אותה בסוף התיבה וכאלו כתוב גולת פכיס פי' פכיות שלום
סי' מ"ד חטאים כתיב ופרש' זל קרו בים חוטאים שיכלם יכהר בנפ' כמבט
דנים ויכה מתפרש אכלי עם מ"ש הכותב ששמע פי' חטאים פכיות יתפרש
כמו חוטאים והכקודה יפרים בישהם זס הוקסה לרש' דהיכי אחר חטאים
כתיב וכהי דהכתיבה חטאים ויהו סקוד מורם שהוא מלסון חוטאים וא"כ ה"ל
כאל' קריין חוטאים בפירוש ותירן קרי בים חוטאים פי' אפי' תימא דקריין
כיה חוטאים כפי הכקודה מכל מקום אית לן לקיומי אקרה ומסורת ואמרין
דכתיבה שתיא חטאים גלי לן דכפרש יתמו חוטאים סקרא על פי סקוד

דאין I I א א

אם הוציאו מניהם צבת א' נשא לא ירפ' ו' ופושמי סו' ל"א ופושמי
 פארו משה שסדדוהו באשת איש' חלילה לעם ה' ערסו לתאור כוזב רבן של
 נביאים דאפילו כדודיה לא אופעבל' יר' עם מ"ג רבי יוחנן פרק דמוטא כל
 מי שיש בו גמות קרוח לאוף ככסל בא"א ואם כן סרקים טביטראל לפי סריו
 למטה טבעם עמם וסדחיק אהלו מהם כנבלי מי' קל"ג ודבר ה' אל משה
 פנים אל פנים יאמרו סרב ככעם זהו מהשדחו למטה שמה סהלך הרחק הן
 סמוכה הויה לגמות חמו שלל להיות עמם ובוה השדחו טלסוף מי שיש לו
 גמות קרוח יכסל בא"א ואם כנבלי סכל א' קכ"א לאשמו פי' שהים אוצר לה אל
 חסתי עם משה שהיו חסדים איתו סמנד גמות דומ יכסל בא"א סו' .

א' יר' עם מ"ג כמסקהדרין ואל' אשם רעמו לא טמא סלל ירד לאומכות סברו
 והו שהיו חסדים למטה שמה ססדחיק כדוד הים כדו סכל סעפ סכנוחה
 תחול תליו ולא על סאר סבריה נבליי שאל הים כוניהם סיס סורה גס עליהם
 כו באמצעות סאוכן תחול על הכלתי סוכן וזהו ססדוהו בא"א סמנד הרח ס
 כדוד לילין כמדכר ס"א סכונתו לרדף לאומכות סבריו סכניאים אל סכרית סהם
 חלק נכואשם שהים ירד להם באמצעותו כשסיה אכלם .

ז שבת סו' ו' תוס' חדא מטה הואי ופלטי בן ליט וכו' עד אז סמא סבר
 כסאל' . לא ירעתי למה כתבו סמא דעדאי סכו הוי דאי סבר
 כד' שהיתה מקודשת היכי אמריכון התם חקשו טל כפו סנוותו טל פלטי דמה
 לרעו סוף שהיתה פנויה לא כגע כס' סאמר כפלטי דלכך ל"א כנעה שהיתה
 אדשת ואפילו דפלטי כמה לילות אין לחוס כיון דא"א סמאלי טעמא קרי
 כסקפו טל יוסף עכותו טל כפ' מסוס דגבי יוסף א"א סווס אע"ג דהתם כתיב
 כדברה אל יוסף יום יום .

ח סס סו' ו' וכשאער וכור לאברהם כככה . כ"ג סכ"ל דמסוס דסוו מתוס
 והוא חי גרים דלמא מסוס דסוו תלת .

דבר אחר וכו' עד כיוון ששאל אל' תשכ פכי משיחך . קשם סכ"ל דכסביל דכווח
 מת כעכס דלמא מסוס ססכטיסו סק"כה לעשות עמו אות בומן סלמה
 י"ל דאדרבה עשוס קיח גופה אי לא עדושי דדיקוס המתים מהחיים אציקרת
 דדונס פירכא למה לא עשה האות עם דוד כחיון כמססאל ודוס' .

ט עירובין סו' ד' והכס עלה זית אמרס יוכה' יר' דדיוק דאי מלח
 ערף כפסטה מלסון טירפא קשיא רישא אסיפא אמרת טרר

גלא טרפס לטון זכר וסדר כתיב בענה ולא כפיו לכך תירץ דלפולס יונת לטון
פקנה ועלת טרף הוא שם דבר לטון מיוון ואלו בקוד טרף כתיב וזה שאמר רש"י
אל באמר פיה

שם סי' י' ת"ר בת כהן לישראל אין וזוגם עולה יפה • יש מקשים דכיוון
דמונא בגזר מפת היבירה אפשר דאם ישראל לא ישא בת כהן כאנד זוגו
אל דאין גזרין צ"ל של מעלה אלא על דבר הראוי דבי דינא דרקייעא בעין
דארעא וא"כ מעולם אין גזרין בת כהן לישראל ואע"ג דגזרין דנדי' ישא רשעם
מש שאינו ראוי לא קשיא דשאני סתם דכעת הגור לא גודע רשע וזכות בדכתב
רש"י אל פ"ק דמוטא אכל בת כהן כודע בעת היבירה • ואינו יודע על זמם
שמכו קנת לישא בת כהן ולא ידע הכוסא כי נכפשו הוא דנברא רבא כהן
יפודה אמר הכא דחלש על דכתיב כהנא ורב כהנא אמר קו לאו דכסיכא
כהנתא לא גלאו • ואין לתרץ דזה דאביר לישא בת כהן הוה כוון דהאזכור
חסיו מאזכור אל הקבלה וסיו יודעים איש מפי איש מי כהן אבל אין כוון הוה
לא דהיינו דאביר כוון האמוראים כמי מי הוה ידעי דהאזכור פי' וחסין אטו
אין מי ידעין מהיכא אחיבן ללמא מנשים קניין עמו •

שם סי' י"ב מאי דכתיב ארך אפים ולא כתב ארך אף • נ"ע דכפי אפי
שסמכינו רש"י ופסום אל דאפיה הוא לטון פנים ולא לטון כעס אס כן
מפוכא דיוק בדיוקים ורשעים דלמא כולה בנדיקו' מיירי שמארוך לסם פנו סבון
ולרשעים מכל גב"ק דידע ום מאאי דנרמין כחלק אמר ה"ב למשה ארך אפי
לבדיקים ולרשעים קשה דא"כ לוכח מילתיה משום סכך קבל לא מכח דל
כתיב אף דהיכי מנו למכתביה כיוון שאינו לטון אף ומזה אל לטון פנים ומ
דאי מכח ריבוי לטון אפיה דלא כתיב אף איכא לאזכורי בדיוקים ורשעים אס כן
היכי טעמי משה וסבר ארך אפיה לבדיקים כלכד וס"ל למודק
דלרשעים כנוי •

יב פסחים סי' כ"ד והאמר ר' כנאה וכו' ואמר רבי אלעזר • הא דהונרך
לאתויי דר' אלעזר משום דלא תדחה למי דהא דרכי כנאה כדוהא
היא מנד ססברא דמשמע דהנהגה הוי עיבותא לרשעים שעל ידו מתבקים
ללכת ל"ג והוא להא כמעשה וכמנרף כסף לכך הניח לדרבי אלעזר דאודי
יש אדקאמר בלסון אע"פ כן כלומר משום העונש בעצמו אין כתוב ביומו כי
טוב ולפי סוף הטוב לבא שמתבקים כהנהגה חזר וכללה •

יג יומא

ויבא פי"ט מכות ומחץ תצפנו אמר ר"ל כל ת"ח שאין תוכו ככרו אינו
 ת"ח באן הבן שואל דכיוון דמארון יליף התם הוי אפכא בתוכו
 ויבא פי"ט מכות ומחץ מצופה זהב ואין פירוש מכות ומחץ תוכו וכרו רק שמכ' גדלו
 מצופה זהב מנד פניו ומנד חוץ אבל תוכו עץ כך ת"ח אימא דיוכל להיות
 ויבא פי"ט מכות ויר' לומר ענין בכון דאיכא תרי ג' וכו' אין תוכו ככרו חדא כי
 ככרו לפנים מראה כעם לעם להדריכס בדרך ישרה שדל"ו מלפניו ותוכו רנוף
 ויבא פי"ט מכות ויר' לומר דומה לארון כי אכחון מכל גדלו כחפה בזהכ שהו
 תכת חסוב מטיל איזה כפני העם שהוא חסוב שיכבדוהו ותוכו החויף
 כחמו מתהלך בתומו לאחור בשפלות ארון עץ דבר שכל ופחות ויס מין אחר
 אין תוכו ככרו דכרו מראה שפלות ותוכו חסור גאון זה אקור שאינו דומה
 לארון והבן

שם פי"ט אורים שמאורים דבריהם ופרטי' אל מפרטים דבריהם . וק"ק
 דלקמן בד"ה לא ביחנו כתב לא פירשו להם משמע דפעמים אין מפרטים
 במאי דקסיא חו אורים גופיהו כגבית בנימן מעיקרא מאי סבור שנת
 חו ולכפוף מאי סבור שפירשו לכך כל דרשו אל קינר לסוכה באן וסמך על
 פי"ד ד' דשכונות ואל הם לא שאלו והכא כמו סבר לפרש סכו דפירוש מאמר
 לא בחנו אלת הם קאי אאורים הכשאלים ואשאלים והא בהא תלוי כי לפי
 שאלים לא פירשו גם האורים לא פירשו אבל בימן שהשאלים מפרטים דבריהם
 גם האורים מאירים כלו' מפרטים דבריהם .
 בעד קטן דרוש על הזוגים פי"ז ואל אל ז' . ויבא פי"ט מכות ומחץ
 וקטן התוספות פי"ה ל' אמאי לא שמי באן בזוג שני . ויראה
 עם מאי דאיכא לפיכך דתרי זמני בת קול למ"ל חד דקודם היצירה וחד
 אמר הכא דאכריוון בכל יום ודוחק לומר דרב ושמואל פליגי אימת הוי ק"ב
 ויראה דכיוון דמשיכן בפ"ק דסוטה הא בזוג א' הא בזוג שני דהוי לשו
 שנים בהכי ניסא כריכות השעי קולות על זוג ראשון שלא כודע רשע וזכות
 חיון קודם היצירה ועל זוג שני שהוא לפי מעשיו מכריוון קודם ככל זמ
 שגאליס סודת רשעים וזכותם געת מנא הניסואין סנייס לפגי פריך
 הלשמואל הא דאמרת מותר לארס מה כפסך אי מוירי בזוג . ו' אפשר דכ
 איכס בטלס ואי בזוג שני הא שמואל גופים הוא דאמר דכת קול עגא בכל
 עס על זק ומיין שם פ"ק דמוטה עוד מוס שאכתוב

ומה שכתב בלשון הקודם בא כ"ב ב"ג פעמים בא וכו' כלו' דאולי מילי
 הוא שכתבתי ולא בעי למי' דיד כל אדם שום לקרות בחלה חומרים אם כן ס' לא דמאי
 לא ידעתי וכתבתי כמי לא פחות ולא יותר קאי אכל מילתא ומילתא שחומר וק"פ שהקודם
 ש גורם לא לא יקראו לא פחות ולא יותר וכן הקודם ב"ב לא פחות ולא יותר וקטוא
 ש אם יבוצל הקודם בא לא שייך למתכוין ולא יותר דהא כל יד בשלישיו בפדים מקדימין
 דו האם שום הכניסה דהוי י"ג וכן בחלוקת פעמים בא לא שייך למתכוין לא פחות דכל
 שכת עיירות גדולות מקדימין ליום הכניסה דהוי י"ב וחל"א אסר שכתב מקדימין
 עי' רחמי עניינה דהוי ז"א • וכן בחלוקת פעמים ב"טו שהם הרבין המוקפין סיכוי
 גלי מה שהי' תמי עלייהו לא פחות דכל יד פרצ שכת קורים צו כיום דהיינו יד מכח זס
 שתיס דאין ברע רש"ז ל הפרט דאף קב"א וב"ב וכו' דתמי רש"א סיכוי מילי מילי פעמים
 און אין מזה ופעמים בזה דכל מהא הוי"א סד חלוקת אפילו הכי מאמר לא פחות ולא
 ואפס' לומר לא קאי אכל חלוקת אלא פלנין לים לנדדיון לא פחות קאי אכלוקא בא
 ולא יותר אכלוקת ב"טו ו"קל •

שם מי' כ"ה מוספות דאי ס"ד דיעסק קרי וכו' תימא ושכתבתי הקרא שמו' ס'
 יענו או ח כמי ומתרגמין ופלה וכלי וחוז' ממה שכתבתי כס' תאום לפיכ"א וס' ל
 עכית דהא דידהו אדירדו דבריהו כתבו ופלה וכלי דכדאם דסכרי דאין פירוש ויקרא
 אכשים ש"א ודדר פתכו ו"ל דהתם קרא שמו וכו' • תו ב"ע דלמא סוכרו המוספות
 לשוכה ו"א שות תעיינתם מכח דמתרגמין ופלה וכלי וכו' הוכח דוסים ויקרא כפשוטו
 כוונתו ו"א קרא קאי דהא חוינן ויקרא שמו ה' כמי דמשס קרא לש"א או למונח כך
 הוסכה ו"א לא כתיב ויקרא משס שכא כמי כמי אפי"ן דלא כתיב • ויקרא יעקב
 פר' ע' ב"ג ד' דהתם כמי יפרש כדסכא דס"כ קרא שמו של פ"ה ה' כמי ד"סו אין
 מד' ש"ס י"א כריך כס' אחרים שהיא בעל סנס • ו"ל דאי לאו מאי דמתרגמין ופלה
 איכא למי' דהתם כמי כוון דלא כתיב ויקרא משס ס"א דכ"ה קרא למשס
 וון הוי כמי שמו דלעתידין בדוקים סיקראו על סס ס' ככאקראו כמי אינו בלשון כס'
 הדרין דמו' לא דק בלשון גדולם ואל עמים ארים כמי סס' כס' מתפאר ומתגדל בפולס
 על ד"ל וי

קודם הי' חגיגת מי' י"ג ת"ר' דברים נאמרן בשמים • ק"ק דכסוכ' כשלא כיש
 דש"כא במי חסלבים כקומס וקופס מדברים בלשון סקדס •
 כוואר דסכר דאין מדברים בלשון סקדס דא"כ באגלס דפרק' עלי' יחוסע פ"א
 ו"ל לא פ"א דאשקוס למלאך כלילס דלא"א סד שוא ומחרי פאכ' סקס דקאמר אבי סד
 כ"ש

בבא ה' ופדר למפרך ודלמא משקרו ומאי קוטיא אם השד אינו מדבר לשון הקדש
 משם הכין יהושע היותו מלאך אף בלא הזכרת השם - ואין לומר דסבר
 כמי דאין מלאכין בקומה זקופה דא"כ היכי פסקינן בעלמא סתמא אסור לאדם
 שיתן שלום לחברו כלילה וליפלוג ולימני אם רואהו בקומה זקופה יסא שלמא
 דבא עליה - ושמא לא נחית התנא למנות שלא הדברים שיש במלאכים ולא
 באלים אבל קומה זקופה ולשון הקדש דאיתיה נמי באלים לא חשיב -
 י"ג סוכה סי' ל"ד אף הוא ראה גלגלת א' ופרטי' זל סכיר בו שהיה רוכס -
 כ"ע זאת הסברה מאיוו סבה אם היה מכירו מחיים מאי רבותיה
 שאמר לה כך ומי בא ידע שמדותיו מדה במדה ואם מ"ש שהכירו היה מפאת מה
 שאירע לגלגלת שנתקמטין סכיר כמה בדוקים בטבעים בים וכמה רשעים
 ביבולים -

ויראה במאי דאיכא לאידך דסגי דלתני שנפה מאי על פני המים מכתוב
 מפרש שבה התנא להגיד חכמתו שהשיג שהיה רוכס ולא בדיוק לפי
 מלכד שהיתה בגלגלת כשה אף זו כגוד עליה שאפילו אי הוה בר אמורא הולך
 בשם קהלים להשיגה כדי לקורא סיי היתה בודחת מיד האדם והולכת על
 פני המים ללא לה על שהנפת אחרים ולא בלענו לקבורה כגוד
 גם עליך -

ב למעלת הרולב רגמ' פ' לולב הנזול מ"ט לא מברכינן אלא על כשילת
 לולב הואיל ונכוס מכלן ולגבהיה לאתרוג ולברוך - ק"ק דהאי ושמא
 דהואיל ונכוס מכלן ה"מ למי לעיל לענין מ"ט לולב בראין - תו ק"ק כדצדק
 ולגבהיה לאתרוג וסוס סיגביהו יגבה שיעורו - תו ק"ק כדצדק
 בדי' כמינו גבוה מכלן משלשתן ע"כ - וחמאי לא כתבו זה לעיל בשם הו'
 ונכוס מכלן - והדבר ברור דלעיל סבר המקטן דהגובה סיה כמו שאמר
 אונגרים הלולב שיעלה שפלו על שהדם והתרכה אם כן מכלן דקאמר לו
 פסלמן קאמר אלא משתייהן ומלת מכלן חוזר מכל הנאגדים ולהכי פרוק
 ולגבהיה לאתרוג ולברוך פ"י כיוון דאין הגובה מנד ענמו רק מנד שחייב
 חכמים כן אם כן התייכה שגובה מכל הנאגדים אבל לגבהיה לאתרוג שהו'
 כפכי שבמו נברוך פ"ג עליו שיברך על קולב כפכי שבמו אש כל הנאגדים
 ועל האתרוג כפלי ענמו סו היתה כוונת קוטיא ומעיקרא כשהקטן מ"ט
 מברכינן על כשילת לולב פי וברך על סחיהן דאין לפרש דמקשה דז"ע אינו

חייב

חייב סדרה אלא על הלולב ויתקנו שיוכל לכתוב אש ירצה על תאמרונ שאם זו
 היתה כוונת קושייתו אמאי לא שכי מסוס דלולב תלת מצות וסכא חליא כדירוב
 טעמא למה לולב בימין מסוס כך ומשכי הואיל ובמינו גבוה וכו' ויכנו דברי
 התוספות דמקשים דלא הוה נריך לומר הואיל ובמינו גם לא יפרט גבוה כדסבר
 מפיקרא שתקנו חכמים שגבוהים הלולב על שלשתן אלא הילל הואיל וכשעור
 עבמו גבוה.

בא יבמות סי' יא משלו הוסיפו לו וכתבו התוספות והא דאמר בחגיגה
 וכו' . הא דלא קשיא להו כרישא דקתני זכס משלימין וכו'
 הוסיפה ליכא וסאמר בחגיגה מוסיפנא ליה וברכוף אהבה כתבתי על זה .
 וכעת כ"ל פשוט מאד דבמשא ליכא פירכא דאיכא למי' דבי קאמר התם דאיכא
 הוסיפה היינו דאיכא תרתי טובה אדם פי' שהוא נדיק וגם הוא נורכא מרכבן
 דהק התם נורכא מרכבן דעבר אמיליה ונריותא דקאמר הכא משלימין ולת
 הוסיפה אליא לפרושי קרא דמיירי במתם כל אדם דלאו כולי עלמא גמירי לכך
 קטנו בסיפא דדחיק לשכוי . עליו חוקיהו דמילכו נדיק ות"כ ~~מוסיפנא~~
 לא מוקי והוסיפתי כפשוטו לק' משלו הוסיפו לו ודוק .

בב הוסיף דרוש על הזווגים סי' א' וסאמר רב יהודה מ' יום קודם יצירת
 הוולד . ג"ע דכיון דכ"מ איכא מימרא אחרת וזל אמר רב יאודה אפר
 שמואל בכל יום בת קול יוצא ואו' בת פלוני לפ' דלמא ר' יוחנן סכא פליג ארבי
 דסמואל דהבת קול אינו קודם יצירת הוולד רק אחר סבתו וזוהי ככל
 קול יוצאת פי' לעת הזווג . ואף לתרץ דהתם במ"ק שאול ורב לא
 קודם יצירת הוולד בת קול יוצאת אש דמוסיף שמואל לומר דמלבד
 חכ הקדום לעת מנא הזווג מברח עליו הבת קול דתרתוי ב"ק למ"ל .
 אפר לומר דרב וסמואל לא פליגי ומר אמר חדא ומר חדא ויוכן עם מוס שאמר
 התוספות פ' כ' דמכה דרין כ"ה מ' יום וזל ומ"א מוסיף תפלה לסופצס לוכר
 כי קאמר רב מ' יום קודם היצירה מכרוין היינו על פי סעבס סגנור שטפת
 לוכי תהיה נקבה אבל אם אירע שאיר גננור הזווג הוס בא אבי הבת והתפלל
 לוכי לוכי שזה מין תלוי בידו סמי' רק בבחירת סאדם לקתפלל אז כנר
 על מפלוני האמת' הוה הזווג הקדום א"כ לעת סנסואן דקיישים לגזור על
 הוה אונ אחר על וס אמר שמואל ככל בת קול יוצאת על' הזווגים הקדומים
 יצטלו במפלת אבות הבנות . וכי תימא סוף סוף מאי פריך סכא לרבי

יוחנן . 2 I א ב י

יוסמן ודחוק לשכניי בזווג שנשא כבדילוקי בכחור שלא כשא אלא מיורי בכחור
שכתבטל חוגו הראשון ע"י תפלת אבי הבת יל לע"ד דהוא גופים מאי דמשכו
הא בזווג של"י כבחור וקרילי שכו בערך שנריבוס לגזור עליו מחודש מן
השמים זוג.

כז שם משכה ס' ל' ולא על משה בלנד אמרו אלא על כל הנדיקים כ"ע טובא
דאס על כל הנדיקים אמר מאי גובריה דמשה ותו דהא מויכן ללאו הכו
סוף דכל הנדיקים אין הק"ב מתעסק בקבורתם • ואפשר לכאורה שם
מ"ט בפסחים עתידין נדיקים שיחיו המתים שנא ירעו בטן ובלעד ועוד הוכיחו
מודכתיב ואיט משעכנו בידו עיין שם ועל הנדיקים המתים באותו זמן אמר
הכא סה"ק"ב עתיד להתעסק בקבורתן כמו שקבר למשה בעה"ז והיינו גובריה
אפילו בזמן הזה אמנם כ"ע שיבא דעולא דרמי התם בפסחים כתיב בלע המות
לנכח וכתיב כי הנער בן ק' שנה ימות ומשכו כאן בישראל כאן באומות משמש
דלעולא אחר שיבא התחייה לא ימות עוד אדם מישראל • ותו ל"ע דמכ"ל
למכא לאוקמי כבוד ה' ואפשר בקבורה דלמא במוותה מיורי שם"כ יטול כשמת
בנשיקה כמו למשה דאסיפה בתורה ל"א המיתה דכתיב ויאסף אל עמו
ובמתו משערי מיורי על' הקבורה מדליף מאשה שהביא ראיה מפסוק
ויקבור אותו •

בר שם ס' כ"ב תביא רבי אליעזר הגדול אומר יב מיל וכו' ויא לא מח משם
וכו' ופרש"י אל בקנת נכחי וזל דומת כוטריוקון דוומת עכ"ל •
ויר' לע"ד דרש"י זל פירש אליבא דת' ומקשה דהיבא דמויא בת קול ממיורי
בקרא לכך כתב כש"ל דקדק בקרא דוומת דכתב שם מוית' אתי לרמוז כוס' יק'
זוה קס תיבות "שם" משה" ע"כ' כשברק נצנא שמע ישראל וזו שכת'
כוטריוקון דוומת אין ר"ל דמלת וומת אלא כוטריוקון דקרא דוומת • או אפשר אין בקרא
דרש"י זל פי' אליבא דיש אומרים ד"קל דהיכי מפיק מכח ג"ט דוומת שם דלא מ"ד רמב"ם ז'
משם הפך הכתוב וומת ותירץ דמכח ה"ג דרסיכן וומת דלא אתיא מלת וומת בתורה אס'
למויתם אלא הוא כוטריוקון ו"זוא יושב משמש "תמיד •

כה סי' ק"ח מאי ויראס אמר רב ראה מאש • כ"ע דאחר דבראית קבד'
פכו לרשע מת כדתביא א"כ אחר שאלישע ראה לזותם מאש למה לצדק
לכרי ש"ט עליה"ו לנטלה ולקללם בשם ה' • ואפשר דאי מקום סבע'
עין בלנד לא סיה מחוייב שימותו במיתה משונה שיבאו דוכים מן היער אל
מוותו

ומותו כ
להמיתם
סוף מן
בו קר
שמעט
ס"ב דא
לעמתו
משע מיו
מיוס של
שהורגל
כמעט ה
כז שם
דלר
לא דכבר
ועקר דמ
ש"מ דר
הכו דרי
הוא קאמר
גמה שאיכו
אין בקרא
מ"ד רמב"ם ז'
אס'
כתוב
שם הלוא

ומותו כמ' שב' בכמה דוכמי נתן עיכוינו וכפסה גל עצמות אצל הכביא רכה
להמיתם מיתם מחוכם בדרך כס דלא יער הוא כדי שכל העם יתעו ויראו אכל
סוף סוף ק' דא' תיטגי בווקללם בשם ה' ויראם למ' דאסור להסתכל בפני
אדם רשע ונ"ע.

בו קרושין סו' ו' אמר רבי ינחק יגרו של אדם מתחדש עליו בכל יום שכל
רק רע. ויראה דק' בפסוק שגראם לכאורה מלסוף דק
שומענו רעת היצר וסרו סותר הקודם שכתב כי רכה רעת האדם אלא ודאי
ה"פ ראה ערמתו של היצר בכל יום מרבה עכמה על האדם ומה המכאה עושה
לעצמו מתחוק עליו ואומר לו בכל יום ויום שמה שמייענו היום לחטוא הוא
משע מיום שלפניו ובכל יום שחוטא אותה העבירה אומר לו שיש לו מצע טובע
מיום שלפניו כי כותן לו טעם כי בכל יום מרגיל עצמו יותר בעבירה וכיון
שהורגל בחטא כעשה לו כהתר שאומ' היצר לאדם אתמוול ששדון לא היות גניל
בחטא היה עונסך קשה אכל היום שהורגלת עונסך קל והו דק רע שהמחמתו
למעט פ' עיכוי העין.

בו שם סו' כל והאר אלעזר שלוחי מצוה אין כווקין. כראת מפרש' זל
דלרבי יעקב פרוך: וקשה דמאי פרוך אימא דרבי יעקב מודו כמי להא
לא דקבר דאף שלוח מצוה אם בעת השליחות מהרהר בעבירה ע"ז כווק וסכ' ר'
ועקב דהמביא הנוולות מהרהר הוא ולא אגין עליה מצו' דלא ליתי לידו הרסור
ש"ה ש"ה מצוות בהאי עלמא ליכא ואין לתרץ דפרוך סביר דע"ה לא סכר רבי
סכ' שרי יש סכר מצוות בהאי עלמא דכ"ל סיותו שלוח מצוה איכו כווק ואלו
הוא א"אמר איפכא סכר מצוות ליכא. הא לאו מירי דאפילו רבי יעקב מודם
גמה שאיכו כווק השליח מצוה קאמייעו ה' שימור המצוה אם איכו חוסכ בעבירה
אין נקרא סכר מצוה רק הרחקת הכווק תדע לך דהא פדופא מיכט איכא
ש"ה דה"רמכס זל הלכ' תשובה פסק אכרבי יעקב ועס כל זה כתב מהו י"ס שכתוב
מלת וימ' בתורה אם בחקותי תלכו ונתתי מטר ארנכס ותירץ שאין זה הו עיקר השכר
אלא שכותן הקדוש כרוך הוא לאדם העוסק במצוה הככה שלא
יהא לרוד.

בת בתובות סו' ל"ג ת"ר אין לו ואיכו רוב להמפרנס כותנע לו לשם הלואה
וחזורין וכותכיס לשם מתנה. ק"ק דמשמע דה"ק דכותנעין
שם הלואה כדי שיתרנה ליקח וכסיבא לפרוע אומרים לו הכסף כמותן לך וקשה
דא"כ 2 2 ב ב

מאמרים

ראש לעצמך תול לא שקיל מפעם א' ואילך וכפי מה שפירשתי באהבת
עולם כוחא.

בט שם בעין יעקב מי כ"ט אמר רבנן יבאם כתיב דע שמצאתי מחבת
מועד קטן דפוס קדמון פי' רש' אל כלי תוספות וכמדומה שהיה
שם הדורא קמא של רש' אל וכתוב בזה ואל ונחם כתיב ה'וד ארוכה קנת דמשמע
בויו ע"ל - ונראה שפך האמת שם דברי רש' אל כי בדפוסים שלנו כמועד
קטן כתוב בתוספות ואל - נחם כתיב בכתובות פרש' אל בענין אחר ואל שוכס
זה נראה שהיה להם פרש' אל בזה כמועד קטן ובפירו דפוסים סדרם ליתא -
ופי' דברי רש' אל כך הם כי בספריים היתה יוד יבאם ארוכה מעט דמשמע ויו
ואשכח ראש כאשר אכלים פי' כאשר הוא הדין באכלים ליטב בראש וכו' ונחם כל
אכל מאכלו בראותו שמכבדים אותו.

ל גטין מי ל"א אמר רבי יוחנן מ' קנאי תפלין רבי יבאי אומ' וכו' במתניתא
תנא מ' קופה ולא פליגי - ק"ק דנראה ללא פליגי חזר ל' יוחנן
עבד רבי יבאי דר' יבאי מידו בדרישא והיכי אפשר ה' בראשי קאמר -
לכן יראה ללא קאי אלא אמתניתא ור' יבאי כפי כסא שזדמנה לבעל עין
יעקב אל בדברי רבי יבאי ואל' קופות של מ' סאה דאילו בכסחות הנמ' כתוב
של ארבעים ארבעים סאה תרי זמני דמשמע בכל קופה היתה של מ' אכל כי
אמרוכ'נ' קופות של ארבעים סד זמנא איכס "קך אלא ס"ג קופות שכללם
יש מ' זמני לרבי יבאי בדרישא.

לא שם סימון מ' קופות שמש קנאים למיתה משמע אפי' עשה א' ורש'
מדלא קאמר עלה כסדרן - דבריהם איכס מוכנים אכמה טעמי ר' יבאי
דמו חסיים ללא קאי עלים כמי כסדרן אימא דבילד דסיים לממני חמשה וסשה
קאמר אכולסו כסדרן - ותו דאפי' דכימא ללא בעינן בהו כסדרן היינו מסוס
ללא קתני מת מיד כמו נבי שסס לא קרובים למיתה קתני אכל לעולם דכולהו
בעינן - ותו דהיס להם לפכריע דנח' דברים אפי' באחת מהן סני מדשני ותני
חמשה דברים קרובים למיתה ולא קתני העושה אותם לשון יחיד כדתני נבי שסס
משמע שהאשה גברי משמע וז' אכל ועמד וז' שסס ועמד -

לב בתרא סי' למעלת הצדקה ואל הכותן פרוטה לעני מתברך כש
ברכות כאן סגן שאל ללא הו' אלא חמש דסינו או תקרא ופי' יענה היינו
משמע ויאמר סכני - ויל' שהם דייקו בכתוב דכתיב יענה וס' לל יעבך ותו דעלי עין
קסיכו

הסיכוי דכתחלה כתבוה' דהיינו הוא ונצת לינו והדר כתב ויאמר הנני והוא
 באחד מכח זה אמרו שהם שתי ברכות בתחלה אמר שאם יתפלל בעל ככולו
 לכך כתב יענה במקום יעבך עי' לדור והוא ענין רבי סכינא כ"ן דוסא דאמי
 לכיתיה ופסק מיטרא אמר כל העול כפער ואתה מיטרא וזהו או תקרא בשביל
 העולם וה' הוא ובית דינו יסכים לעמות לדור לפי שזה דין גמור ולאסו בלכד לא
 אף זו אם תשוב בשביל עמך וכנון שאתה כד דאיכא מטרא דמנערך או לא
 ומלך הק"ה עם בית דינו לפי שיאמרו אינו מן הדין להפסיק המטר שהפך זה
 התפלל כ"ג ב"הך לזה אמר ויאמר הנני הוא לכדו.

לב שס' ע"ו נאו וראו מה עי' דוד אכא פור נתן. ק"ל כפל פור נתן מכת
 זה מפרט דהק' אצלו מי שפור מאוכו יותר מחומס דהיינו בזכו אם אותו
 הפזור נתן לאכיוניס לא בשביל זה ירד מכסיו אלא וכות בדקתו עומדת לעד
 וסקרן שלו תרום ואע"ג דמחזכו ל יבזבו יותר מחומס איתמר פ' מביאת האשה
 אפי' על זר עוקבא דכזבו ככסיו לכדקה יל חדא מתרתי או סכא דהתם פריך
 למר עוקבא דחאר סידע תקנת אגסא היכי עביר אישכא אודע מיירו מודם
 התקנה איכתי דהתם פריך למר עוקבא דהוא אכ כ"ד וידע דיכא אכל דוד ה'
 זו כחה של כדקה שמי שזכו ככסיו לכדקה ולא ידע שאפור קרבו תרום.

לד שס' סימן ע"ז ת"ר לא תעשו עול כמסקל שלא ישמין מסקלותיו במלס
 וכתבו התום פרט' וכו' ואין כראה ל"ת. ויר' דגס רס' אל מודם
 דכתיב ר מיירי אלא שהם סוכרים דמדנקט מסקלותיו לטון רכיש מיירי באבני
 המאורות שסוקל בהם אכל רס' אל סוכר ומסקלותיו מיירי על כף הסקל שמוכ'
 ומה שבו החפץ שלא ישמיה במלח שמקביל ומסקלותיו היינו מסקלותיו דעלמא
 כלם שיש כמה מיני מסקלות כמ"ס בכריתא של ארנמן ושל כמה וכוכא אלא
 שאכאמיל רס' אל באיזהו נסך ואל עומן מסקלותיו המכה או הפרס וכסוקא
 לוקח בהם.

לח שס' סי' כ"ח וידכרו בכיווסף ליחוסע וכו' עד אכן מורעא דיוסף אתיבן
 כ"ע איך בעלם זה מעיני יחוסע שהם מקראות שניהם מלאים כד רב.
 אתו במאי פלגי ומאי כ"ן דמר יליף מעלי עין ומר מוידגו לרוב. ויראה ענין
 נהר דהיינו הכתקומא דאיכא תרי מיני עין הרע חד של חתריש וחד של סאדס
 עכא עכמו כמ"ס שס' בגמ' האי מאן דדחול מעיכא בוסא דיריה מאן דמפיק מקרא
 יעבך ומ' דעלי עין כל עין כמשמע ואפי' דיריה ומאן דעפיק מוידגו איכא למי' מהדגו

שס'

ת
 מחכת
 שהיתה
 משמע
 כמועד
 מלשוכס
 ליתה
 שאע ויו
 בחס כל
 מתכיתא
 בר' יוחנן
 קאמר
 בעל עין
 מ' כתוב
 אכל כי
 שכללס
 א' ג' ג'
 במי ג' ג'
 שס' ושס'
 יכו מסוס
 דכולהו
 סני ותנו
 גבי שס'
 ג'
 נהר כש
 עכה היינו
 יעבך ומ'
 ססיכוי

שעין אמרים אין שולט בהם שהמים מכסים אותם אבל עין עצמם שולט בהם
שהרי אמר רוחים סוף בתוך המים רוחם הגדול את הקטן ורודף אחריו לכולעו
א"כ לפי זה אף ורעא דיוסף דיליף מדגים אפשר דעין עצמם שולט בהם וזאת
היתה סברת יהושע ע"ה דיליף מדגים לכך אמר להם לכו החביאו עצמיכם
ביערים וזה תכנלו אפי' מעין הרע שלכם ששר העין אינו שולט באדם אלא
כשהוא בשלום אבל כשיצאה אתכם שר העין נעים ונדים מהר לגבעה יתכשל
העין וידברו לו בני יוסף אכן סבירא לן דשום עין אין שולט בנו דאכן ילפינן
מתרי קראי.

לו סנהדרין מי כ"כ שאלו תלמידיו וכו' עד ור'בנן כמי הכתיב את חמשת
בני מוכל. יש לעיין דהך קושיא דוכי מוכל ולדע מי כיוס
לדידיה לרבי יוסף וכו' תימא דלר יוסף מתרנא עם ההקטן דלסבי כתיב בני מוכל
במקום בני מירב להקטן סוף סוף בן דסבי ה"ל לאקשווי. ור'בנן כמי הכתיב
לעדריאל וכו' לעדריאל כיתבה שהוא המקום שהביא ממנו רבי יוסף ראה בדרך
סנמ' רכל ממש דקאמר ואידך ולמה הונגף לקושיא אחרת. ויראה המסך
שון הג' כך ורבי יהושע כמי עד כאן ליוס הקושיא וכאלו אמר ואידך הו"א
הך קושיא רבי יוסף דוכי לעדריאל כיתבה ומשני הכתיב את חמשת בני מוכל
דלכ"ע קשה דוכי מוכל ילדה ונריכוכן למי' לתרץ הא דכתיב בני מוכל משום
דגודלה אותם וא"כ בהא מתרנא קושיאך כמי דלסבי כתיב אשר ילדה לעדריאל
דפירושה אשר גידלה.

לו טס סי' קמ' אמר רב עבומי מ' ד' ח' אול ועובר רחב וכו' תנא דבי אליהו כו'
ובילק ממתי דחוק אל ופרטי' אל ששמע דהפירכא לתנא דבי אליהו
וקשה דמאי פירכא אימא ללא יליף בנין אב מהתעמסוס דאית ליה קרא דקדוש
ואמר לו. וטו דמאי פירכא הא מתים טעמיד ה"ה להחיות קאמ' ומה למתי
יחוקאל שחזרו לעפרם טעים תחיתם על ידי כשר ודפ'. וטו דמאי בריך
למנוי עבר לט כמ"ל משל היה ואימא דסבר כמ' דממש היה אלא דסבר כמאול
ודל' חייא בר אבא ורב יוסף דסברי רשעיש ל' ולכך חזרו לעפרם שלא סוברך
להחיותם אלא לפראות בהם סי' שיש תמים כדכתב רש"י אל ולעולם דדניקים
טעמידים למית' אין חזרום לעפרם. לכו וראה לי לערל דהפירכא אימא
לתנא / בו שיהו סלל' הביאו דבריו לא אגב שהזכירו הא דר' עבוי' דחזרו בעכוון
תמים וקושיא ולילק ממתי יחוקאל דהו"ו מעשה ומשם ראיה גאורה כדכתיב
כל

כל ביום י
לח תב
ואפשר ה
וקרי ליה
המכות ד
איכא למד
אמנם
ואבא
הא כתיב
ספרך כר
מקודם לו
מדבר בכ"ט
דידיה אד
והוא שאחר
דכתיב פלו
בכתיב שה
מסורת מש
פירש יחוד
ההקשה
טעמות
עביר מעש

כל ביום ישראל סמה ופרש' אל שהם סי' ביש תחית האתים ופשתא בוחא דמשכי
סבר כמד משל היה ודוק

לח תמורה סי' א' אמרו ליהושה שאל אמר לא בשמים אלה לשמואל שאל
אמר אלה המנות - קשה מר מ'ט לא אמר מקרא דמר -

ואפשר הים לומר דכיון דגרסינן התם משכיטלה כבואה משתמשים בבת קול
וקרי ליה סמנור משמע דרנע ב"ק מכבואה לכך הוכיח שמואל מקרא דאלה
המנות דדרשו מיניה בגמ' שאין כבוא רשאי לחדש דכר אבל מקרא דלא בשמים
איכא למדחי דאין משניחין! בבת קול דווקא קאמר כדסוכיחו כן מינה בתכורו
של עככא.

אמנם ראיתי לגאון הכסף מסנה פ"ט מהלכות יסודי התורה כתב וזל
כד"ה וכאמר לא בשמים היא וזל אמר רבי ירמיה אין משניחין בבת
קול וכל שכן בכבוא המתכבא משמע דסבר דבת קול עדיף.

ואבא לעיין בדבריו כמה שהקשה סס בסי' ד' וזל וכן אם עקר דבר וכו'
או שאמר בדין מדיני התורה סה' גוס לו כך והלכה בדברי פלוני
הא כבוא עקר וזל ואל' שכראה כאן שפילו כיון שהלכה יחזק ומדבריו כדעת
הפירק כראה וכו' ומכאן זה כתב דאנ"כ אפילו כיון שהלכה זלוה כמשך כל
הקודם לזה שהקשה על רבינו וזל אבל ק"ל דאמרינן פ"ק דיבמות וכו' והכ
מדבר בג"ע ולפי קוצר דעתי נתרץ כל קושייתיו אם מה שהקשה על רבינו
דידי' אדידי' לא קשיא וזה בשכדקדק לשון רבינו שהוא כלשון המשנה כבוד
והוא שאחר שכתב שה' נזה לו שהדין כך למע הונרך להאריך ולכתוב הלכה
כדברי פלוני אלא רבינו אל ענמו בא לפרש דבריו הראשונים שכתב שכשאר
הכבוא שהדין כך יחזק שאינו לצולם אלא בזמן שסותר הכבוא מאמר הכתוב
בתורה משת אחרו רבים להטות והוא אמר שאמר לו הק"ה הלכה כדברי פלוני
פירש יחיד אבל כשמסייע הכבוא לרבים הוי הלכה כמותו ומעתה לא קשה ג"כ
מה שהקשה על רבינו מפ"ק דיבמות דהתם בת קול מסייע לרוב ודעתו גם כן
כדעת רמב"ם סס וכיון.

טבבות סי' י' אמר רבי אלעזר מכין ליבמה שנפלה לפני מלכה שהין
ג"ע דאימא איפכא דאין חוסמין אותו שהרי הרא' כמו השור הדש
אל דסבר דמדאנטרין סמוכים ט"ו אין חוסמין אותה קאמ' דאין
אין

לע בהש
לכולעו
סס וזאת
עכמיכס
רס אלא
היתכעל
כן ילפינן
ת חזרת
מי כוחא
כני מיכל
הכתיב
יה בדרך
ה המשך
דך היאך
כני מיכל
כל משום
לע הריש
וליהו' כו'
הוי
א דקדוש
מה למתי
מאו בריך
כשמואל
לא הונרך
דברי קיס
רכא אינה
מרי בענין
ה כדכתיב
כל

דין הובחין אותן בלאו סמוכים ידעו ליה דיכמה יבא עליה כל יבם כמשמע
ומאן מיעטים ודוק

מ חולין בעלת כהנים ולוים סוף פ"ק דחולין ת"ר כהנים בשנים
כשרים שיכול וכו' . גע דאיכא למופרך מה לכהנים שרנה בהם הכתוב
יבנות הרבה עומאה וקרחה והבלעת פירכא לא שייכא שהיא תומרא הכתובה
בתורה . יל דסמך דמככיין ס"קו למקומות ואמריבן ומה שנים שלא פסל
בכהנים פסל כלוים מומים שפסלו בכהנים איכו דין שפסלו כלוים .

תו בקסיתי כספר תראה לעינים דלשיתוק מואת ללוים ומדאנטריך אשר
ללוים כפקא דאי לויים כפסלים במומים למאי אנטריך קרא הא ליכא ק"ו .
ויל דהפירכא שכחכו אי לאו קרא הוה ענידנא להו גדדי ס"קו ואמיכא הכי ומה
לויים שלא רבה בהם מננות הרבה שנים פסולים בהם כהנים לא כל סכן וסכן .
תו הקסיתי כהפך לישיתוק מאש ללוים ומדאנטריך זאת למעט ש"מ דאין כהנים
בפסלים כהנים דאי כפסלים זאת לח"ל הא ליכא ק"ו . יל דהוה ענידיבן מה
מוטבו מלוים גופויהו וכיחא הכי מה מנגו שנים שפסלו כלוים א"א מומים
שפסלו להם .

פ"ק דחולין בעלת הקרבן בסוגית תורים גדולים ולא קטנים שיכול
והלא דין הוא וכו' .

התוספות ד"ה שיכול ומה בני יונה וכו' עד ויל וכו' ואפי' בלא ק"ו
הוה ילפינן . ובע דאמאי לא פורשו דמאי דתני שיכול הוא עם
מאי דקאמר רבא לא לישתמיש דלכתוב מן בני התורים וזהו שיכול אי כתב תוס
מהם בני תורים הא אפי' גדולים . ויל דא"כ כי קאמר ת"ל תורים הו
פירושיה ת"ל תורים בכל מקום למעט קטנים וא"ה מאי פריך לקמן תורים
בני גדולים לית איבעי קטנים . תו איכא למודק דכפי תירוצם זק דאפי' בלאו
ק"ו ילפינן מה הקסו לקמן כד הוה תורים וכימא התם כמי הכי . תו קסיה
כ"ו ד"ה למכתב בני יונה ותורים דאי מהאי כח קאמ' מאי פריך לקמן תורים
אי בעי קטנים ליתו וכו' אי אעסר דא"כ לכתוב בני יונה ותורים . תו
קסי אכמאי דכתבו ומ"ה גדולים כשרים אדלא כתיב כהדיא וא"כ כן כפי זה ק"ו
לא"ל ואין לומר ליפרשו כדלפיל ק"ו לאו דוקא דהא כתבו עתה סכי וסוה אמינה
או ק"ו וכו' .

ג"ה ומה שורים ואל תימא כיון דאכתי לא ק"ל . וקסה דאמאי ל
הקסו

סקסו ל
דכני יוכ
כני יוכה
ולא כני
הוא דה
ובזוח
ולעד
למטתביכה
כני יוכה
עיר
ראח
בשום מ
כנים יות
יק קרא מ
איכא ל
איכא ל
תמיט ל
איכא ל
ותורים
מן כ
איכא ל

דל' חסכו
17

הקטן לעיל כי קתני ומה בני יונה שלא הוכשרו בגדולים תימא כיון דאכתוב
דבני יונה קטנים דוקא מ"ל דלא הוכשרו בגדולים - ויל דהתנא קאמר דא
בני יונה משמעות בני יונה הם קטנים אבל הכא כסיפא הקטנה דליכתוב
ולא בני יונה א"כ ספיר כתבו דכיון דכתב יונים לא ק"ל דהוי קטנים דוקא
הוא דה"ל למקטן כלשונא דיונים הו קטנים חלף השגרת לישן דברותא נקט
ובזה אכא לויש מה שהקטנה הנאון והר"ם ז"ל בפירוט התורה על התנא
בי מה שהקטן לרש"י דהיכי דהו ק"ו לאכופק קרא ממשמעותיה
לדידהו

ולעוד היא הכנת הכליות דכי קתני סיפא בני יונה קטנים שיכול
כפרכא דלישתוק בגמרו מבני יונה דאיכא לאומר דאכטרין
למשתבכהו דאי לא ה"א פסולי בדכתבו התוספות לעיל אלא הפירכא דבמקום
בני יונה ליכתוב וונים רהכי משני שיכול דאיכתב יונים ה"א שפ"ו גדולים מהו
והסתא אינו יותר הכתוב

הקטנה שם מה ר"אס ז"ל לדעת רש"י ז"ל דכי פריך בנא' מ"ל
קטנים לוינו ליטני לא לישבמיט קרא דליכתוב בני תורים
לי דבשלמא בני בני יונה כשאומר שיכול הפירכא היתה לישבמיט
ממלת בני בשום מקום להכי משני ספיר שיכול אי שתוק ממלת
בשום מקום מ"ד מ"קו דגדולים כשרים אבל בני תורים פריך שפ"ו מ"ל
ותי כ"קו ואין לתרץ דא"כ לשתמיט ולכתוב בני תורים ה"ל דאדרבה
יק קרא ממלת בני תורים דמך הכתב דכלאו בני אדם דן ק"ו משבמו מיונה
לחמור קטנים

איכא למידק בסוגיא כי עביר הקט תורים דומיא דבני יונה לעביר ההקט
איכא דכי יונה דומיא דתורים אפילו גדולים לא מניח לאקטווי דאם כן ה"ל
דמיט דלכתוב וונים דלא אכטרין דמך קרא דאיכא הקטנה להכי ז"ל
דקולא וחומרא אמרא מקטיבן

איכא למידק כפי מ"ש התוס' בד"ה ומה בני יונה דהיונו דליכתוב בני יונה
ותורים דק"ו בני תורים א"כ ה"כ קאמר בנא' לא לשתמיט ה"ל מוכ
מן בני תורים או מן היונה ואי כתב הכי קאי בני אינה בני
איכא למידק בד"ה ומה תורים שכתבו בשם רש"י ז"ל דמ"ש דוקא בגדולים
ולמה

דלויבא

לתרונתי כללאו הכי דכיון דכתיב שעטמ דכיוכו טווי זכוו סא מיטש
 טמי חלוקים • ליל דכומא דאסני קרא לחייכ מלקות כסוע טווי
 ולא כסני חלוקים ואסני ק"ו טיהא איסור מיסא כדבר •
 אגב דתני הא' תני סא מצינו אפילו כשהי בריתות דתני אחרא בריתא
 לישנא דלא כריך אנב דפכויס באידך תוס' טוכס דף כ"ו •
 אין לו דבר זה קתני לעשמים ולאן דאין לו כודאי אלא לפי שאין אנו
 חדשים אס יש לו קורבן אין לו תוס' חולין דף מ"ה •
 אש כן לימא קרא הכי מאי הכי ס"מ כך וכך • ומוצינו לעשמים בעלמא
 דכתב הכי ואין פירושו כך וכתבו סתום כלל גדול בזה ריש ברכות
 סא דמאי וטהר טעם יומא דכמה פעמים כתב וטהר זקאי אגברא אלא דפי
 קפידא אלא במקום דאיכא למטעי •

בריתא דתורת כהנים אין להקשות אמנה לפי מהקמת דגמ' דכתיב
 בריתות כסנו בת"כ לפי הקס"ד תוס' יומא דף ז' ד"ה אש עין •
 שניק ב"ה ועמיד בכ"ס מרכיבן לכל אזורא ומצינו קדש אש: לתנא פריך
 תוס' חגיגה דף ו' ד"ה דכין •

כני נח בכל מקום כולל כני יעקב וגוים ומצינו שכתבו סתום חולין דף
 כ"ט מזכיר כני נח ואינו על הגוים אלא אכני יעקב •
 דבר אחד מהודש מצינו שאמר ת"ק לדין אחד כ טעמים ומאן דכליג עלה
 פריך כמי למימר כ' טעמים לסדרתו וזה שאמר דבר אחר פי' הרי אהרתי
 געם אסד ועוד טעם אחר ברכות דף כ"א ע"ב ד"ה ברכת היין זכו' וכתב
 התם תרתי סכא סדא • ועוד דבר אחר מהודש תמנא טס מהודש טס
 כתוספות •

האי קרא מאי עביד רבי פלוני מהודש דלא פריך אעיקר קרא למאי אתי
 לדודיה כמי אכעריך אלא ה"פ האי קרא דכתביה סכא ולא במקום אסר
 גאספא תאורה סק"ה דר' יעקב • וחולין דף ב"א תוספות ד"ה כספוא
 אומר גהקריכו וטס דף כ"ד ד"ה סיכול ומה כני יונה •

הדר ביה רבי פלוני מדכעי ר"פ לדעת רש"י ז"ל ה"פ הדר ביה רבי פלוני
 אמאי דק"ח' סכא וזאת החורה ידענו מדכעי הך פלוני כך וכך ולדעת
 תוספות אינו כן דק"ל דאם כן ה"ל להדר ביה ר' פלוני דכעי ג' פלוני כלל
 הפיחם סא בהפך הדר ביה רבי פלוני אמאי דבעי מכא דככא קאמר

כללים

איפכא תוס' חולין דף ל"ב ע"ב יב ואומר אחדש בכל זקוק פירושו שיש

דחייב לראים הראשונה ומנינו דתני ואומר היבא דאמר שני ענינים והענין הא' שובח מפסוק ראשון ולכוזיח הענין השני מכיב ואומר חולין דף י"ט ת"ת ומלך ואו' מאי ואומר וב"ת עויף גופיה לא ידעינן מהו

יב כל

שהוא בכל מקום ר"ל דבר מועט ומנינו חדש פירושו כל מה שזכר להיות ואפילו הרכה תרומות פרוק ה' רבי יוסי אומר ככלים כל שהם

יד במאן

כו האי תנא מנינו דקאמר וליבא מאן דעליה וקאמר כו האי תנא לפי שהוא טובי הכפר' תוס' בגמ' דרין דף כ"ד"ה בשהוא

טו כי

תניא היה מנינו דקאי על הא דפרכינן עלת נרכות דף כ"א ת"י אספרגום קסה ללב. יו לא אמר פלוכי אלא בזה בלבד. מנינו

חדש דאותו הפלוכי ככולל דכרומה שאמרו עליו לא אמר אלא בכך הפ' לא אמר שאמת אלא בכך חולין דף י"ח גמ' הלכה כמותו בטענת הגדולה ופרטי' אל ולא אמר הכי משמע לא אמר כלום

יד לא

דמי כללא קמא לכללא בתרא דפרכינן על שני פנים או דלא דמי בפנין הריבויים וזה הפי' על הרוב ולפעמים דלא דמו בשום' האי' פיר' בריתות דף י"ב כללא קמא לאו בתרא כדפי'

יח

לחומר' מקשיבן כתבו התוס' קדושין דף ס"ה דלענין קדושין פעמים' תפס הוי חומר' ופעמים קולא

יט

אכזה הכאם בעבירה דאינו יונא פיין בזה חילוק תוס' סוכה דף ל' מתם ויאח"כ מחלוקת דאין הלכה בפתם דכתבו התוספות פ"ק דמ"א דמ"א

התוס' חסוב כרכים והקשיבו דמאי נפקא מינה ושיין הכלל שכתבתי ביבין שמוס מדעתי סו' ס"ד. וכעת זכיתי למנא הדבר בכירור בתוס' יבמות דף ק"ה ט' זאל סואיל וסתם לן תנא אבל משום יתיר ורכים אין לפסוק כמותו דמאת' פעמים דיוחיד

כא

סתם משנה ואין לו דין סתם נמור נדרים דף פ"ב דקאמר במתני ר' אומר ואסיים נסוף נדריו זו נדרו ר' יוסי וקאמר בנמ' דלהכי הדר למתני זו דמ' דכי יובי לאשמיעינן דבלהו סתמי דתני תנא זוכאן ואילך הם נדרו רבי יוסי וס' ס"דן זל סס כזה וא"ע דכוליה פירקין ר' יוסי הוא לאו סתמא הוא דכיון דקאמר דתנא דנרי רבי יוסי יתירא הוא ליה כאלו תבן כמדויא ככולהו סתמי רבי יוסי

בפירוט וכן דעת ה' רמב"ן זל

מאן תנא פלוני הוא ככל מקום פירושו דוקא בלוגי ומניכו חדש פ"ק מול"י
דף י"ו ולשולם שוחטין מאן תנא רבי יצחאל ופ' רוסו' אפילו רבי ישמעל
מלת מאן תנא ייטתה רס"י זל דהפ' אליכא דיוואן אגטי"ך לנותני דפשיעא *

לסון רס"י הוא סתירת סני פסוקים ומניכו חדש רמי שמקשה ייתור פכח"ס
פסק ג' רבי איכא רמי כתיב זה שמי וכתוב זה זכרי ופרס"י זל פירוש ההר
דבר"ך פשיעא ויבא לו מדאמרינן בכתרא רבי הויה בר אבא רמי כתיב לא יועיל
הון וכו' שתי נדקות למה *

לפעמים האמרא מהכך לתלמידו סכרת יחיד טובה אותם להם נלסין
דכ"ס לפי שהיה לבסוק כיתיד וכדי שלא יחלקו עליו הפכה וסכו אמרינן
בגמ' דף כו זא"ב בעלמא קסבר שאול וכו' וקסבר אמתיה אפיכא *

אני מייסב הא דהקסו התוב' כאלו מצאות דהיכי קאמר דרבנן משכו
במכתא והאמרינן בעלמא וסכנתם שלא תנמנס וכדקו וכוה ניחא
דמשכו במכתא' אינו שאומרים אין אנו יודעים אלא לפעמים משקרים
לתלמידיהם ואומרים סכרת יחיד בשם רב"ס ובבין *

תושלבע

באברים

יעקב מנלה ס"ל מעשה תמר ויהודה נקרא ומתרגם פשיעא
מהו דתימ' וכו' ק"ל שכח הוא לו ד'ודי הא דלא קאמר אי כמי
יהודה כימא ליה דתהוי כפרה כי היכו דקאמר גבי עגל לגבי ישראל זל דיהודם
אחר שסב'ודאי כבר נתכפר ואין צריך עוד הכל ישראל בעגל כפרעין מהם בכל
דור בדכתיבונם פקדי ופקדתי ואין לך דור שאין כפרעין לך עון עגל
הראשון *

יעקב מועד קטן סי' י"ט אמר רבא כמי הוי וכו' וכתב הרן זל יש
מפרשים דה"ק שאין סוכות עוקר מהכל המול וכו' ולהאי פי' איכא
למימר דהיינו דוקא אליכא דמ"ל יש מול * כ"ע דאמא כמ"ד אין מול ו"הפ' אין מול
למימר כמו הגוים שאין מועיל להם זכות כלל וכ"כ רס"י זל בוף סבת וזל אין
מול לישראל דעל ידי פעלה חכמת משתכח מולו לטוב גם התנס' שם ככבו אין

פירושו שיש
הענין הא'
ת"ת ומלך
בב
ל מה שזכר
ים כל שהם
ה וקאמר כו
ד"ה כשהוא
דף כ"א ת"י
כד' מניס
הפ' לא אמר
ברס"י זל וזל
או דלא ד
סומ' כ"ס
סין פעמים
דף ל
ב"ק דג"ז דמ
י כיבין שמוס
ג דף ק"ה ע
אותו דמשק
במתכיר'
למתניו וז
י רבי יוסיו
א דכיון דק
י רבי יוסיו
מול לישראל
כב

מאמרים

דוד ל ישראל והא דאמר רבא בני חיי מ"ח ע"י זכות גדול משתנה המול וכשכתב
כאן הים מפרטים דהרן זל דאין הזכות עוקר מהכל המול הוא לומר דאין זכות
דעלמא שחינו גדול כ"כ עוקר מהכל המול אבל זכות גדול כי הנהו דמוף שבת
עוקר * ובהה יונן דברי התום סוף קדושין כמשנת הכל לפי זכותו פי' לפי
מוצלו והוא דכור מתמיה * ולע"ד מלת לפי בתום ט"ס והמדפים סנר דסתום
מפרטי' לפי זכותו דמתכו' לפי מוצלו והיכי אפשר שזה הסך זה וכן מנאתי נסחאו'
מדוייקות בהם ז"ל פי' מוצלו וכונתם לייסב מלת הכל לאתווי מאי ותירצו כעצם
דחבל קרבי אפילו מוצלו תלוו שישתנה לפי זכותו א"ס הוא זכות גדול מוצלו
לשבר רוע מוצלו ודוקי

בעין יעקב ירושלמי שכת סי' כ' אמר רבי איבו כהשפטו יבא רשע יבא נדיק
אין כתיב כאן מכאן שהשטן מקטרנ * רביס עמדו תמהים דהיכי אפשר'
למכתב יבא נדיק שהוא הסך כונתו ונ"ס אהבני עולם כהנמו * ואפשר עוד
דכ"ד דזשפלתו תהיה לחטאה הוא מכלל תפלת דוד ולזה מקשה פשיטא דאחר
שיבא רשע נדרכו מינה כפקא דתפלתו לא יאמע אל אחר גזר דין ולא הים נדיק
דוד להתפלל תפלתו תהיה לחטאה הוה נדיק לומר כך אף שיארע שיהיו לו
מליצים לטובה שהשפטו יבא נדיק אפ"ל הכי מצד שחטא לכנדי אכנמת חכין
שתפלתו תהיה לחטאה * אלא נדיק לומר דכונת דוד לומר אחר שבהשפטו
יבא רשע בטוח חמי שתפלתו תהיה לחטאה שהשטן מקטרנ בשעת הסכנה
ששפט ואין שיותפלתו תהיה לחטאה תפלת דוד רק הכטחה שמוסיים דכרין
לומר אחר שיבא רשע כדרכו מונעת חמי כי גם תפלתו תהיה לחטא ולא תועיל
לו * א"ו אפשר יבא נדיק אין כתיב כאן איבו חוזר על הרשע המקולל אלא ה"ט
דאחר שביים דוד לומר ושטן יעמד על ימינו הל"ל אח"כ בהשפטו יבא נדיק שהו'
דבר והפכו כי כדו שייכל השטן להשטין ואין מעכב בידו בעת השפט יבא מכו'
דינו יתברך לפי הוזה שעה אותו המלאך מליץ נדק על כל אדם ואמאי נקט
שיבא המקולל רשע * ותירץ דה"ל גופה ק"מ אשר שטן יעמוד על ימינו הוא
מקטרנו בעצם שאף שהיה בתוך הכית דין אותו הנדיק שהוא המלאך טוב לא
יועיל * א"ו אפשר וזה בר' יותר דאין כתיב כאן שאמר מלת כאן איבו חוזר על
הפסוק אלא כאן על המומן והוא קרוב למ"ס כע"י והפ' למה הוברך דוד לבעוק
עליו ב' בהשפטו יבא רשע וכלאו תפלתו אין כתיב כאן כוה המומור שום דבר
טוב על' זה המקולל טיבא כדאי בשבילו שיבא נדיק עד שינטרך דוד להתחנן
תפלתו

תפלתו
שאינו
אל שית
דוד בדי
שבועיק
בעין
לא שסית
ס"ב ומג
דכתבו
דכריש' ב'
יראם ע
דקתכו
בתום זון
וסוכריש
האחר כח
בעשייה
וכפורת
סך שיע
יבחק ורכ
למכתבו
מוכיעון
עמה שכ
רש' זל
ורכקה ל
כמו שש
זקן וזקנה
כתוב שמו
וזקנה כין

תפלתו וצג רשע - לזם השיב ועם מאי דתניא כפ' ח' דקמא תניא ח' הצועק וז' שאינו צועק באשמע אלא שממהרים לצועק ופירושו שם התום כשם רבינו שמואל אל שיתר במהרה. כענין אותו שהעני צועק עליו והוא לכך היתה צריקה תפלת לוד בדי שפא צועק בדבר וכו' להטין מקטרג יותר בשעת הפסקה פי' כשעת הצועקים על האדם הוא יותר כפסקה משעה אחרת כדכתיב שמוע אשמע צעקתו ודוק.

בעין

יפקי קמא מי' מ"א ואיזהו מטבע של אברהם זקן וזקנה מנד א' בחור ובמורס מנד א' וכתבו התו' זל ככר דריש ואגדלם שמך וכו' וכו' ל' שסימם צורת זקן וכו' באחד כחכמו קמאי דקמן לדעת מה בנותם בחיאתם ס"ב ומה חידוש יש שם עפי משמעתין ומה חדשו על רש' זל. ותו האי דכתבו ובראם לא שהיתה צורת זקן אמאי נעדרו למכתביה כפי' בני אברהם כגון דכריש' בני נבי מטבע של ירושלם ז' כך כמ"ס רש' זל וכתב זהו בשמו. וראם על אחד משני פנים או שהם מפרשים בדברי רש' זל שסוכר דעאי דקתני זקן וזקנה לא שכתוב במטבע זקן וזקנה אלא אברהם ושרה בתום זקן וזקנה דקתני קושטא דמילתא נקט והס' חולקים על רש' זל וסוכריש דזקן וזקנה דקתני הוי מדוויק שכך היה כתוב בנד אחד זקן וזקנה ובנד האחר בחור ובמורס וכלא בדיליה באברהם מיירי בנד האחד רמו כשם וזקנים בעפשיהם והנד השני רמו כשנעשה להם נס וכתתדס ככשר כעורם וכעשו ככתו' וכפורה. וקניאו התום כ' ראיות לפירושם הדיא מהכראשית רבה דקא' ואגדלם שכך עבא לך מוכיעון ואם כפי' רש' זל דמנד אחד כתוב אברהם ושרה ומנד א' יבחק ורכקת אם כן הרי כתגדל גם כן שמו של יבחק ויש לו גם כן מוכיעון ואל לכתוב ואגדלה שמך ושם נכך ועוד דשם בכר' בעמוק זה מנו ארבעים יבא להם מוכיעון ולפרש' זל ליתשובם דהאיבא יבחק. ועוד הביאו ראיה אחר' לפירושם עמה שכראם שלא הוה צורה ממש במטבע כמו שהודה רש' זל עצמו וא"כ לפי' רש' זל דהיה כתוב בפירוש במטבע מנד אחד אברהם ושרה ומנד אחד יבחק ורכקה למה שינה הכרייתא וכתב זקן וזקנה בחור ובמורס ולא הזכיר שם נבי כמו שעשה במטבע ירושלם שהזכיר שם דוד ושלמה ואי אורת בשלמא דמנד אי זקן וזקנה דקתני הוה כנורה חקוק כיתא ללא כתב אברהם ושרה משום דלא שיש כתוב שמות אלא צורות של זקנים ושל בחורים אבל לפי' התום דכין כתיבת זקן וזקנה כין קמד על בחור ובמורה כלה באברהם ושרה מיירי כפי' הפנים שעברה ביניהם כיתא והכין שהיא דק' ואפשר

שכתש
זכות
שבת
פי' לפי
התום
במחאו'
כענין
מושיב
א' בדוק
ני אפס'
סר עוד
דאחר
יש כדוק
יהיו לו
מתחנן
בהשפטו
הסככס
יש דכריו
א' תופיל
אלא ה'ט'
יוק שהו'
יבא מבי'
מאי נקט
מינו הוא
י טוב לא
חור על
ד לצעוק
שום דבר
להתחנן
ל ינו

אפי"ר קיוצ לזה דזוכרים דמאי דכתב רש"י אברהם וזרה לא שהיה כתוב
 כך חלא רש"י אל מפרש מי הם אבל לעולם דזקן וזקנה כתוב והתו'
 כיכרים דזקן וזקנה בחור ונחורה כלה בדוידיה רמו לאברהם והביאו ב' ראיות
 לפירושים האחד מהכ"ר כמו שכתבנו ונו. ועוון ראיה דכין דגראף ללא היה המטבע
 יצורח חלא מכתובה האן לימא לן דהנ"ד האחד רמו לאברהם והגד הסני רמו
 לינחק ואימא כולה נדודה באברהם מיינו וחד נד כפי העת קודם שנפקד וחד
 נד אחר שנפקד ואי אירת בסלמא דהמטבע היה עשו מנורה כימא דכפי הנדו'
 הכירו כל נד נורת של מי סתתה * ואפשר עוד לומר לעכין מה שהביאו התוס'
 אל הא דכראשית דנה שפונתם להלוק על רש"י אל ספיר' בחור וכתולה על ינחק
 ורכה והזקק לכך תסוס דאי רמו כלם נדודה על אברהם וסרת שפסקו וסרו
 לפורותם אם כן אימי שייך לשון כתוב' על מרה אחרי כלותה כי בתוליה לא חורו
 חכל התוס' דעת אחרת להם דלעולם בהולה דכתיב במטבע כשרה מירד וכו'
 כוא דהל למכתב בתורה חלא כפי לחימר שחור ליפיה כעין שהיתה כומן בתולה
 שהאסה משנשרו בתוליה ומתעברת מכחשת יפיה וכעין זה אמרו כנמ' היתה לי
 עדנה מלמד שכתבדן הכשר וכפסעו הקמטין והביאו ראיה לפירושים * מדאמרין
 ככ"ר בחור ונחורה ואין לומר דבריהם וכו' פליגי במציאות *
 אך במ"ט חלא היחה נורה במטבע לפי שאסור לעשות נורת אדם יש לעיין
 לפוס ריהעא דלמא היא נורה ונויס היו בנשים המטבע לאברהם ע"ה
 ולא עבר איסור חלא תעסון ואימור דהיתה נורת המטבע שוקעת דאין בה מסוס
 ע"ז תדע דסתום כהנלמים דף מ"ג ד"ה לא תעסון בתכו וז"ל זכן משמע לקמן
 דקאמר טבעת שחותמה שוקע איבור לתתום ומקתמא כפרצוף אדם היו חותמין
 ואפ"ה קאשר התם כנמ' והא רב יהודה דאחרים עשו לו ומשכו התם חותמו בולט
 משמע שאי היה שוקע אע"ג דנורת אדם הוה סכך רגילים לחתנו לא הוה עבר
 אמודי לא חלא תעסון ולא מסוס איסור ע"ז * יל דאף ע"ג נויס מו לא עבר הישרא
 המכה לגוי מסוס בפני עור דאף הם כנטו על ע"ז ואפילו תימא דאיסור לא
 תעשה פבל לא כנטו הגויי מ"ה הרי הקשו התוס' שם בד"ה שאני ר"ג דאחר' עשו
 לו ואל"ה הרי אמירה לגויי שכות ותרכו מצוס שאני הא לאו מצוס אסור לו לאתרים
 שיפסו ואל"כ נבי מטבע מאי מצוס איכא * וכי' תימא היכו רביהודק אחרים עשו
 לו וכשכיל כך גא עבר חלא תעשו הרי איכא איבור אמירה לגויי זל דמכת זק כתב
 כר"ש אל אחרים עשו לו כלומר קראו מן הגויי ג' ענין *
 כעין

בעין יפ
 כפי' היה ד
 כראה דאפ
 ככרו הפך
 מהכח *
 כיוסורים מ
 כמיו קאמר
 ככנתיס סא
 אמנם
 מיווי וקסר
 חלמלח כז
 ואכא
 טעמים נד
 כנער *
 וכי מטכני מ
 משחק שהו
 ויראה דהו
 העולם וככ
 מפני מה
 לגבות מ
 כעין הדור
 אכרר
 אפר וכל

בעין יפקנ סנהדרין סי' קפ"א כשחלה רבו אליעזר וכו' אמר לכם סאם סאם
בעולם וכו' . קק דמקאמר כלום הסרתו דכר משמע דהא חסר
אפי' היה דכר קל לא היה מתרצם וכן ר"ע משיבו אשר יעשה טוב ולא יחשא
כראה דאפילו על חטא קל ייסורין לבא וסברין היו סס וסתקו הא קמן דכלסו
סברו הפך סכרת רבו אחי דאמר כסכת אין ייסורים בלי עון סמור ולותנים
מהכא . וחסר פ"ה מ"ט כסכת דהא דר' אחי דנפי עון גדול לייסורים היוכו
כייסורים מכוערים אכל ייסורים קלים אפשר דנאים על חטא קל ואע"ג דהכא
כמו קאמר חמה עזה ופרשי' אל הכביד תוליון זל דיימונים הכופרי' מיקרוכסיהס
כנפטיס סאיכס . אל חסכה כדמוכח ר' אחי סתס מדכתיב וכנפטיס עונס .
אמנה . כ"ע אכלי בת"ס לא למדתנו רבינו אדם אין נדיק בארץ . וכוד וי דר' א'
ידע קרין חלא דחפרס ליה כמ"ס סתוס כסכת דקרה כרוכ ככי אדם
מייורי וקסס רבו אלעזר דידיה ארדיה דכפ' ג' דיצרכין תכוא ר' הגדול אומר
אלמלא כז' ה"ב עס הא ות בדין לא היו וכולי' האבות לעמוד ופרשי' זל דכתי'
אדם אין נדיק וכודאי לא הוה מחויק כפטיס טפי מהאבות .

ואבא . להתכת לסון הכרייתא כמ"ס מפני מה אפה מסחק מפני מה אפס
ביכיס ד"הלל בלסון למה דמרגלא כפומיוהו דקמאי לומר סיס סני
טעמיס כדכר . וכן נדיק להלוס לסון אפשר ס"ט כנער למה לא אמרו רבנו
כנער . וכן כריק להלוכ לסון אפשר ד"הלל וכי רבינו כנער כמ"ס להס דלסון
וכי מפני מה אפה כוכיס . ותו ס"ר לא היה נדיק אלא להסיב להס למה הוא
מסחק שהוא דבר עימה אכל לא לשאלס מפני מה סס כוכיס שהוא דבר כדור .
ויראה דהוא אפר חמה עזה כפולס דקדק לסון בעולם לומר סה"כ ככעס עס
סעולס וכעונס הכביד תליו דאיהו פנר דבדידיה ליכא סוס מטא . אמר להס
מפני מה אפס כוכיס לא ייכע אס אפס חולקיב עליו ומכריס דאפשר דבאו
לבבות ממנו סוס עון אין לכס לככות דעבא ליה עכרו ואס אחס מודיס שהוא
כעון הדור סוף סוף הדין הוא שאין כוכי' לפני סמולס סמא סערף דעתו אדרבס
מניכו כסחלה רי"בו אמרו לו תלמידיו .

אברר . לו אפשר ס"ת כנער ראה ל' חכמיס דקדקו לומר לסון אפשר כלום
אף סמן בדין כדכריק סזין לבבות כפניו אלא לבחמו אכל מיוס
אשר ויכל לזת מעבור לרוחו והוה אפשר פידוס אפשר לסוס אדם לראות רבו
ככך ולא יככה אף שאין סדין כך .

ואפשר

ואפשר

עוד שרבי אליעזר בחליו לא יוכל ללמוד כמ"ש לו תלמידיו ללמוד
תורה באנו אחר להס עבד עכשו למה לא באים ולזה אמר חמס
עזה כלוא' אמרי כעם שיש בהם כעול תורה אינם של אהבה וזו דקדקו בעצ'
לומר אפשר ש"ת שריו נצער בשלמא אס רכיבו בלכד הים נצער וספורס סיתס
בריוח סחרטנו אכל ס"ת נצער סאין מו סיפרט דבריו כמוהו כמו סאמרו עליו
סרנכס מעות יש לי ואין לי סולחני כמוהו -

ואפשר

עוד לייסכ לטון מפני מה שלא אמרו למה הקט' לט' כמה נפטך אס
אתם סוכריס אין ייטורים בלו סמא כמוני אין לנפס לנפס ז'אס איתם
כפודיס דיוס ייטוריס אסכס בלו סמא להרכות סכרו מ"א אנו כוכיס סרכיכו נצער
דאי מסוס ייטוריס סיה די לו כייסוריס קליס כמ"ס פ' ג' דפדכין אפולו נתכוון
ליעול ג' ונעל סתיס הוו ייטורין -

ואפשר

עוד לייסכ לטון מפני מה ונפרט סמס עזה בעולם כיוון לומר ל'
בעול' למ"ס מוק סכסדרין כדיוק נפטר מן סעול' רעה באה לעולם
זהו כיוון סראס ססככיד חליו ותקיף לים עלמא אמר 'כראס שיש לה' כס להכנא
סמס עזה לעול' ורונס להמיתכי מפני סרעס - אמר להס מפני מה אתם כוכי'
אס מפני נצר - רכיכו דטכא ליה פכדי ואס מפני נצר סעתיד לכא בעולם מס
לכס לככות מפכסו וכי כוכיס את חמת קודס סימות דיוס לנרס פספס כמ"ס
כפמוק איהי אסר איהי - והסיכו לו לעולם אנו כוכיס מנד נער רכיכו ומס
סאנה מקסס דאין לכו לככות פדס דנרך ואכחנו לא נדע איך אפשר -

דרוש לחרבן

סוף מצות וכבר היו ר"ג ור"א וכו' ושמעו קול המונה של רומי כיון ססניעו
לסר הכית ראו סועל וכו' - יש לעיין אמאי סני סיפא מריסא
דמני למה אתם כוכיס וכסיפא תכי כלטון מפני מה אתם כוכיס -
ד"ס מפני מה אתם כוכיס יש ככיה מוכי חלוקות אן סחמת מרירות
אן סחשת סחמה כמו סאלל דמעס סל סחמה וע"ד כתכתי ככפר
סחכת עולם סלוס כיון תלאכי סלוס מר יכיון סלא תטעס לואר דמתוך סחמה
ככו ועל סני כטעמיס ססיכס ר"ע סאין להס לככות אס מסמת סמס סאתס
ס"כיס ק' ואס מדת מרענית סמטועק נתקיימת מדה עוכס לא כל סכך אס כן

עיוון שאתם מצדדים כן למט הטגתם אותי לומר לכם אתם משחק ואם אמת
בוכים מחמת צער אין לכם לרבות כמו טאגלס לכם דכתיב ויאצדקה לי

אמר לו אפני מט אזה עשסק מי בפטך אם אתה שמת סיפה עשה ה'כס
להפין חאתו בענים ונפנכש על דרך מזמור לאסף בלו גוים קשם
דנתי דעל פיקר ההרכן אעם שמת מעמם זס עמ' עדיון ים לבכות טאף שנתרכ
דיו לסיוע טאט ולא תרממנו רנל רבלי טופלים מקום טכפזנ והור הקרכ ואם
אתם משחק מעמם טאטם מוכר דאדרנא ה'כה הכיט כל כך דע על הר ביון
להפלות חמה ולנקום קש ופל ידיו וט ישוב ידעם ציון טוף טוף ביון טטטובה
איכס בעין רן ראזיס לבא לא היה כאס לך לטחק נטומבי וסיה די לך כי תכא
טאהם בלכך והטיב רכי עקיבא לכך אני משחק טחוק גמור לפי טהיטבו מתאום
לראות כך.

ביון שהניעו להר הכית וראו טועל וכו' ג' למט טמתין רכי עקיבא
לטחק עד ראות הטועל ותכף כטראת הר הכיתחרב היה לו לטחק
טכנר כמקיים אוריס דכתיבוהר הכית לכמות יער דלא כתיב ב'אוריס טופלים
הלכו בו עד טימתין ראית הטועל.

ירי' טמנר רכי עקיבא דמאי דכתיב והר הכית לכמות יער אין ר'ל טיפא
תרככלכד דא"כ הוס לים לכלול להר הכית כהדי ירוטלס ולכתוב על
טכיהס וירוטלס והר הכית עיוס יטיו אכל אמר עליו כמות יער לרמז פל
טופלים הלכו בו דיער הוא מקום רכומייהו דחיות ולכך נקע יער כמ"ט כנמר'
כפסוק ותבאן טתים דוכיס מן היצר לא יער טוו ולא דוכיס טוו ופריך ולטוו
דוכיס ולא להוי יער ומטני חסום דכעיתי טדוכיס כמון דליכא יער טטוא מקום
מוכן לחיות לכך כטראה טועל יונא שמת טהרי כמקיים לכמות יער.

ואפשר עוד טרכי עקיבא אם לא ראה אותם בוכים לא פיס מתחיל לטחק
שעס טטוא אמת כי בראות קיוס כבואת אוריה כדע טתקיים
כבואת זכרים ע"מ אין ראוי טיטמה מי טרואה לטעה טחרכן אף טידע טיכנס
ט"ב דא"כ רכי עקיבא גופיה הכי קרע כרניעו לכופים אלא ה"ט רכי עקיבא
טראה אותם בוכים התחיל לטחק לא מתוך טמחה אלא מטחק עליוסם איך איב'
טוכיס ע"ד יוטכ בטמים יטחק ה'ילענ למו וז' כענס לכך איני מטחק כלומר
לפי טאטם בוכים אני מטחק מכם טאיכנס יודעים אכלס אלא טייתם בוכים
אני לא היתי מטחק מתוך טמחה.

מעלת התורה

דבריו... כפי ופקב סימן יג' אומר לים האויב תמו חרכות לרנח • עיין מה
הקסה הרמס על פרסי' זל • ובראש כי רסי' זל נח • לומר דמלת
טאויב הוא סס המין וכאלו אמר אויבים כדלפרס הפסוק בניחותא ולשאר
קוסיותיו זל ד'ספ האויבים אעפ"י שתמו כלומה שמתו מ"ו הסרכו סחבר כגנדך
לס הים לפי סעה אלא לננה היתה במשכת דעתו לדורי דורות כלי הפסק
וסרכוח מפרס אלסון חרכ כמ"ס נפירוס תהלים וערוס כתסת פירוס אלו עלה
בידך מה שפסקת ככר הרסת ערוס לכן סורת הדין כאויבים כאלו כי אף אחרי
מותם אפד זפרס ולא חכרו פפחם אלא בפס אחרים ופי כתיב גם שנאתה וכו'
כסכאק גרודקא דלפי סעה דלא היתה כחשכת רעה לדורות כיוו ספירס קרלמה
זל גם לפי דרכו וגסיכ לו ככו ס"ה הוכא דאהכו מעטיו לו דהכי כתיב וצרוס
כתסת ולא כתיב חשבת •

למעלת התורה תמורה

וקרא יענך וכו' אס כרך תברכני בתורה
זכו' כיונא כדכר רס ואיס תככיס כענשו
זכו' רכי יסודס פכטיא אומר אס כרך תברכני בפריה ורביה וסרכית גכולי בבכו'
ובמת •

לא ראיתי

סוס מפרס סוקיף בהתכת כל לסון הכרויתא לרוות כמאוכו
זולת קנת כספ כננת פפכח למר"י טראכני זל והוא עמוק
חדס קסס מאי כיונא כדכר לדעת רבי יהודה דמוקי עשיר ורס כעששו כעכו
ועשיר ומאן דכר סמיה עד הסתא דקזכי עלים כיונא כדבר •
תו ג"כ מאי אס כרך תברכני כפריה זרכי' ומה כרכה סולל אס ככו וכמות
סרי ככר כאמר וסרחת את גכולי כככיס זככות ודוחק לומר ססיה
שתאוס לכרכת שמשון סכתוכ כו ויכרכהו ה' זאל כרכו כאמתו • תו קסה
דכמאי פליגי כני תכאי ואימא כולכ כדירה וכדין סאל סהכתוכ סובל סכל
תו קסה דאיכר אס כרך תברכני בתורה סוס סייך בתרוס להסתפלל והיתה ידך
פמדוי סלס תסתכת תלמודיו ואחר כך להסתפלל על התלמידים • תו קסה
דכפסלס היס לו להסתפלל להסיר היכר חתוכו וזו' לכלתי עכני לכל יסגכני
יגבר מלעבוק בתוסס ואחר ססלס רגל היכר חתוכו וזו' לכלתי עכני לכל יסגכני
כרך תברכני בתורה סנס דאעשר לומר עם מסזל סה"ר מהגרה וית' כת"ח לכך
אמר שהסתפלל אס כרך תברכני בתורה סס סלה יהא כמסך מהיותו גדול בתור'
סימיתהו זגבר כמנהג כל הגדול מהברו •

תו קצה כמח סדרם עבדי אש אתה עושה כן מוטב ואם לאו אני סולך בכנסת
והא מלת עבדי אביקתיה לדרכת לכל יסגבני זכר . גם פריך לדקדק
לסון בנסימי בכבוי בנסימי מנבי לים כמחמר חביבו הזקן ע"ה ביגון סאלה ולא
כתיב ביגוני הנם דכתיב הוא עבדי לסון כבוי ולא כתיב עבד ואקרא נופיה
איכא למעשי

וגר אה דפלתת ייכו תלני דרכי סכר דכבי ומווני במולא תלו להכי מוקי תפל'
יענן זכ ברך תכרכבי במורה אבל ר נתן פליג וסכר דעל ידו זכות
גדול או תפלה משתכה המול כדכתבו התום בכזה דוכתי נשנת ובמועד קטן
וגיבאות ובושה .

אם ברך תכרכבי בתורה וגם יהיו לי תלמידים אשר אני כוונם כי וסייה ידך
עמדי שלא יסתכח תלמודי אינו תפלה אלא לסון הנטקה ומלטה
עצמים אני כטוח כי כהיות לי תלמידים לא תסבח תלמודי חדא טאם אשכח
סוס דכר סלח הם יורוני ויזכירוני כמעשה ד' עם ההוא קברא ור' חייא וכעובדא
דרכ יוסף דחלש ואייקר גמריה והווס אכני תלמידיה מדכר ליה ואמר לית רכי את
לאריתם ביהלן . ועוד מטעם אחר אני כטוח שלא יסתכח תלמודי לפי שעל
ידו שאני מלמד נריך אני להוב א הדכדים מפי זככר ידעת מאדם ערוכה ככל
וטעורה אש ערוכה כרמא איכרים . ועוד מטעם אחר אני למדתי אחרים אינו
כדין שהם ילכו לסאיל ויאמרו עליהם מחמתי אשרימי סכא לכאן ותלמודו כידו
ומחמי יסבח סתלמוד כדואב ואלך לסאול בעיגן .

לבלי יסגבני יכסר אפשר שגם בן היא הנטח' סאחר סוכית' ללמד לאחרים
לא יוכל זכר לכעלמי מדת' להזרידי לטאול שהרי אמרו כיומא כל
סמוכה הריכס אין חטא בא על ידו שלא יאמרו תלמודו כ"ע והוא בנבנס .
ואשאר עוד שהא ב יסך אחר הכסאך סאחר סיודחנו לי דעים כמותי וככר
ידע ז מאחרם אל קנאת כוסרים תרכה ימכמה ועוד אמרו ככל אדם
מתקבא סוף מנבו ותלמודו זה אחר כיוון סיהיו לי סכרים לסאת ולתת עמהם
נדכרי תורה שאני מקבא כחכמתם נריך אני לערוח כהלכה לכל אכוסה מהם
וכזה ארויחטאל יכעלכי זכר מללמוד בתורם כאמור אלי הרב למדת לך עסוק
מעט כדרך ארץ שיש לי להסיכו סאין לי פכאי סזני נריך לערוח כהלכה להסיב
דכר למכרים מקסיכוס לקולני אבל אש לא יהיו לי סכרים רק תלמידים יסגבני
זכר מלשכות כאמור אלי כרנה למד יפה תת עם ד' אהרי אינך נריך לערוח
הרנה

בין מה
דמלת
ולסאר
כנגדך
הספק
לנו עלה
ק אחרי
תה וכו'
הרמה
ב אעריס
בתורה
כפנסו
בכני'
כמאנו
ה עמוק
שו בעני
ב' וככות
אר סהיס
תו קטה
כל סכל
יתס ידך
תו קטה
יסגבני
נפלל אש
ת"ח לכך
ל בתור'
קו

מעלת דתורה

הינה דה! כה אין לך קנאה כי כרעא דידך הוו ואין אדם מקבא בתלמי פ
ישגבגי ינהר קק לשון יסגבני ובעלמי הלל ואפטר שעושה הינהר המקבא
עד אשר יומרוך לחומה שלא ירוזמני ינהר ויאמ' לי אתה נשא וכסג'
בתורה והינה עסקת בתורה עד שידעת מעש' החנות מכאן ואילך מעש' גדול
עסוק במעשה וכונת הינהר לבעלמי מהתורה בנסיסי אשר בכסוי ולא
כנסים רנה לרמוז ח"ס למה נקרא שמו עתניאל שעכאו אל אמר אם אתם עושים
כן שתעבני יוטב שקראתני עתניל ואם לאו הריני הולך בכסיסי פו' כעצבנו
כפנוי הראשון שקראתני אחי ועבך על שם ולדתי כעצב • וכו' שדרשו לכלתי
עמפי שני פעמים דקל להני הנחי דכ' כרו ועבך שאמר אש כרך תכרעני לא יס
גור' בסוף מאמרו לכן סידרו שהגורס היא כ' לית עבני ודורס לכלתי עבני קלן
כתוב שני פעמים והד מינייהו היא הגורה והטעם דכמלת עבני יס שכו עירוש'
או לשון עבכון או לשון ידיעה כמו וצנבים בבית ככרו אמר לכלתי עבני לכל
ג' יעני ינהר ויטרימני בערמותיו לבעלמי מ' דת ויעתיר אלוה יעשה כן וכוה
לכלתי עבני תהיה ככה לכל יתקיים כי שם יעבך שהוא לשון עבב •

רבי יהודה הנשיא אמר אם כרך תכריכני כפריה ורביה דעת רבי יהודה
עם מ"ט הרובה שיהיו כניו זכרו' יבעול וישנה סכר פרי הכטן'
שמשוים עמם ואמרו ברכי תליעזר הגדול שהיה משמש כמחורו' כמאן דכפתי
סידא כרו שלא להרהר וכסכר זה אף שלא היה משהה על הכטן היו לו זכרים
כמו שכתתי בסוף רנוף אהבה כפ' האתן ככורי פהעי זו עממה תפלת יעבך
יעתיר אל אלוה לכל יתגרה ינהר עמו שזכרכו ה' שכל ברכה ידעת שהו' רבו
חוז מן הטבע ושיעשה עמו כס הכ"ה כשעה שבזקק בשרי' ורביה שאף שלא יסה'
על הכטן שלא להגרות ינהר בעצמו ירחיב גכולו ככנים ובנות ולא ככנו כלל
כדרך סכע מי שאינו סוהה וגבון • כיוצא בדבר רבי יהודה הנשיא אמר
לרבי נתן את מוקמם תפלת יעבך בתור' מסוס דסכרת דלכני ומוזני תלוי במזל
ולא טקניא זכות או תפלה ומסוס הכי אפקת קרא דעשיר ורש דכתיב עוסק
כלס ה' דמירוי בעשיר בתורה ורש בתורה מסוס דסכירא לך דא' בעשיר ממש
וכי אס נגזר עליו שיהיה עשיר מכאנת המזל נטביל שלא נתן נדקה וסיה עכו
להכי אפיקת קרא דעשיר ורש מפסטיה אמנס לדעתי כסס שאני חולק עליך
בתפלת יעבך ומוקי לקרא דכרך תכרכי ככרכות זמניות מסוס דסכירא לי
דתפלה ווקות מהניא לנטל המזל כיוצא בדבר קוה אני חולק עליך גם כפסוק

עשיר

עשיר ורש
אדם אשר

מעלת התורה

י

פשייר ורס ואוקימנא לים בפנטיה בעני ועשיר כעשה עני • ביר ויכא הלהוש
אלם אשר שאל כיווכו כלשון מיד לייסב לשון ויכא דה לל ויתן אמנס אמר הכתוב
שתכף עוד מלתא בפומיה ומיד כתקיים כו הכל וכעכה
נוראות בצרק תעננו •

המכה
ובסג'
גדול
סי ולא
עושה
עצמוכי
לכלתי
לא יש
כי קאז
מרוס'
כי לכל
כן וכו'
יהודס
הכטן'
כפתי
זכרים
ת יעבץ
הו רכוי
א יסה'
כלאד
אומר
ובמול
פוסק
ר ממס
יה עכי
עליך
רא לי
בפסוק
ר

UNIVERSITÄT POTSDAM
Universitätsbibliothek

